

Giới thiệu [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đáng Yêu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, xuyên không,

Nữ chính là chuyên viên khám nghiệm hiện trường, chuyên viên hoá nghiệm cao cấp của Anh Quốc Tô My bất ngờ bị sát hại lại là người nhà của hung thủ trong vụ án cô đang điều tra cũng vì vậy mà cô đưa ra những bằng chứng cho phía cảnh sát và tòa án khiến hung thủ phải lên ghế điện.

Nhưng may mắn cô lại không chết mà linh hồn lại xuyên tới Anh Quốc ở một thế giới khác thế giới được tạo nên bởi J.K Rowling, thế giới của Harry Potter. Tô My trở thành tiểu thư nhà Gray, Gray Gilette, cái tên sẽ làm nên truyền kì tại thế giới phù thủy...

Tom Marvolo Riddle, một phần hồn của Voldemort. Một chúa tể hắc ám, một đại xà vương có thể trở nên đáng yêu sao? Tin nổi không? Có chứ, rất đáng tin đấy! Vị đại xà vương nổi tiếng ấy không chỉ đáng yêu mà còn đang yêu cơ!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đáng Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gilette Gray

Đêm đến, bóng tối như nuốt chửng cả thế gian. Tĩnh mịch, yên ắng đến bất thường, không một tiếng động, không một chuyển động. Trong bóng đêm, thời gian như đọng lại..

Bỗng nhiên, một vệt sáng đột ngột xuất hiện, như xé toạc màn đêm, phá vỡ sự bất động, tĩnh lặng của khung cảnh...

Đó là một ngôi sao băng. Nó đem theo một sinh mệnh vĩ đại đến từ thế giới khác...

Trong dinh thự Gray, một người đàn ông tóc xám đang bế một cô bé con mới sinh. Đó là Micheal Gray, gia chủ của gia tộc Gray. Bên cạnh ông là hai người bạn thân, Sirius Black và James Potter.

Sirius tò mò dùng ngón tay chọt chọt má đứa bé:

- Con nhóc này dễ thương thật đấy. Khi Harry ra đời chắc chắn thằng bé cũng sẽ đáng yêu vô cùng.

James cau mày không vui nói:

- Harry sẽ là một cậu bé mạnh mẽ và dũng cảm, Sirius, tớ không cho rằng từ đáng yêu phù hợp với thằng bé.

Sirius nhún vai tùy ý:

- Sao cũng được, James, dù thế nào thằng bé cũng là con đỡ đầu của tớ.

James không để tâm đến Sirius nữa, quay sang nhìn cô bé con nhà Gray chăm chú:

- Ngài Gray, tớ phải thừa nhận rằng bé con nhà cậu rất đáng yêu.

Micheal kiêu hãnh nói:

- Đương nhiên, nó là con gái tớ cơ mà!

- Này nhưng mà các cậu không để ý rằng con bé ngoan lạ thường sao? - Sirius về mặt cổ quái nói.

Quả vậy, cô bé con nhà Gray thật sự yên ắng đến bất thường, không khóc không quấy, cô bé chỉ mở to đôi mắt tò mò nhìn ba người đàn ông. Nếu hiện giờ ba người biết được suy nghĩ của cô bé hẳn sẽ giật mình, bởi vì nó nào phải suy nghĩ của một bé con mới sinh!

Gilette Gray, hay đúng hơn là Tô My, vốn dĩ không phải người ở thế giới này! Cô là một chuyên viên khám nghiệm hiện trường, bị người nhà hung thủ trả thù mà chết đi. Không ngờ bản thân lại xuyên không, cũng không biết là phúc hay họa nữa. Nghe mấy người đàn ông xung quanh nói chuyện cô đã nhận ra là mình xuyên tới đâu. Nơi nào có James, có Sirius, có Harry đây? Ngoại trừ thế giới Harry Potter cô cũng không nghĩ ra được nơi nào khác. Trừ khi đó là trùng hợp, tin được không? Đương nhiên là không rồi! Cô tò mò nghiêng đầu nhìn papa nhà mình, hình như cha cô không phải nhân vật xuất hiện trong truyện. Cô vươn bàn tay ngắn ngủn vỗ lên áo lão ba nhà mình một cái, thật muốn hỏi ông là ai -.- phát hiện ra thân thể trẻ sơ sinh thật vô dụng, có "oa" lên một tiếng, cô thật tui thân gì đầu.

James khó hiểu hỏi:

- Mike, con nhóc nhà cậu muốn gì vậy?

- Làm sao mà tớ biết được cơ chứ? - Micheal lắc đầu.

Gillette liếc mắt nhìn ông khinh bỉ "Lão ba ngốc vô dụng"

Sirius phụt cười:

- Haha, Mike à, cậu làm người thất bại quá đi. Tớ cược 5 knuts là con bé vừa khinh bỉ cậu.

Gillette quay sang nơi phát ra tiếng cười, mắt sáng rỡ. Cô kiếp trước khi đọc truyện quả thật vô cùng thích nhân vật này. Chú Sirius bằng xương bằng thịt đó! Cô vươn đôi tay ngăn ngăn về phía Sirius, thân thể giấy dựa muốn thoát khỏi lão ba mình.

Mặt Micheal đen sì nhìn con bé trong lòng. James nhin cười nói:

- Con bé có vẻ thích Sirius.

Sirius kiêu ngạo đón lấy tiểu thư Gray từ tay Micheal:

- Hắc hắc, cậu làm ba thất bại quá đi.

Michael mặt thối tỏ vẻ trúng vận tiền xuyên tâm. Con gái à, ta là ba con mà TTvTT

Gillette làm như không thấy vẻ mặt đen sì của lão ba nhà mình, chơi với Sirius vui đến quên trời quên đất, tiếng cười khanh khách của trẻ con vang vọng khắp nhà.

Đúng lúc ấy, tiếng bước chân vang lên hai người đàn ông bước tới, một người có mái tóc đen tuyền, người còn lại là bạch kim. Sirius vừa nhìn thấy họ liền nhảy dựng lên suýt chút nữa đánh rơi cả Gillette, chú lấp bắp:

- S... Snivellus, L... Lusius??? Sao các người lại ở đây?

Người được gọi là Snivellus, chính xác hơn là Severus Snape, khịt mũi khinh thường, chẳng thèm để tâm đến Sirius - người mà theo hán, là một con chó ngu ngốc. Snape hướng Micheal nói:

- Xin lỗi nhé bọn ta đến muộn.

- Không sao, Sev - Micheal mỉm cười, quay sang nói với James và Sirius - Thôi nào các cậu, dù sao tớ cũng là một Slytherin mà. Quên không báo, Sev là cha đỡ đầu của Gil.

Về mặt của Sirius quả thật như nuốt phải ruồi, sặc sỡ vô cùng. James, trái lại, khá bình tĩnh. Gillette vừa nhìn thấy Snape, mắt liền toả sáng lần 2, giáo sư Snape kìa. Cô vui sướng vươn tay về phía Snape, a a đòi hỏi. Vị giáo sư mặt lạnh trong truyền thuyết ngạc nhiên trước sự chủ động của cô bé con, nét mặt chợt hiện lên tia dịu dàng. Snape vươn tay tước đoạt Gillette khỏi Sirius, cô bé con ngồi trong lòng hán chơi đùa đến vui vẻ. Gillette cảm thấy ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cả hai kiếp làm người của cô bé. Có điều gì hạnh phúc hơn đối với một con mọt sách, đặc biệt còn là fan của Harry Potter, khi được gặp những nhân vật đáng ra chỉ nằm trên trang giấy như Sirius và Snape.

Gillette khua tay loạn xạ, bốp một tiếng đập trúng mặt Snape. Mọi người xung quanh sợ xanh mặt, hi vọng Snape nương tay đừng ném con bé xuống đất. Micheal vừa định tiến lên đón người nào ngờ Snape lại cong môi cười vui vẻ, đáng thương cho những người chứng kiến, quả thực bị dọa đến đơ người. Cô bé trong lòng hán dường như vẫn chẳng biết mình vừa gây họa vẫn cười khanh khách, vui vẻ hoa tay múa chân như thể đang nói chuyện với Snape vậy.

Lusius mỉm cười nói:

- Quả là tiểu thư nhà Gray, thật đặc biệt. Mike, chẳng bao lâu nữa Cissy sẽ sinh, người sẽ đến nhà ta chơi chứ?

- Được thôi, Lusius.

- Nhớ mang con bé theo nhé, vợ ta hán sẽ thích nó lắm.

Vài tháng sau, Gillette được gặp quý tử nhà Malfoy, Draco Malfoy, theo lời mời của Lusius. Đó quả thật là một thằng nhóc kiêu ngạo đúng với mái tóc màu bạch kim và cái họ Malfoy của nó. Vài tháng sau nữa, chính xác hơn là gần 2 tháng sau, cô được diện kiến "cứu thế chủ" Harry Potter trong truyền thuyết. Khi ấy cô đã được 6 tháng tuổi, tò mò bẹo má Harry khiến thằng bé khóc văng nhà còn cô ngồi cười khanh khách. Micheal nhếch mép cười:

- Đưa bé mạnh mẽ và dũng cảm của cậu đây hã, James?

James tức tối nói:

- Gil đã 6 tháng rồi! Harry mới sinh mà!

Phu nhân Gray, Miranda Gray cười nói:

- James nói đúng đấy, Mike. Em tin Harry lớn lên sẽ là một anh hùng.

James nhưong mày tỏ vẻ "Thấy chưa cả vợ cậu cũng nói như vậy kìa"

Micheal lười biếng nhìn James:

- Sao cậu không đem Lily cùng đến?

- Cô ấy muốn dọn dẹp nhà cửa một chút.

James và Harry ở dinh thự Gray một lúc rồi đi về. Gilette nhìn James rồi đi, chợt cảm thấy hình như cô quên mất điều gì đó.

- A a

Gilette nóng nảy gọi, Michael xoa đầu cô cười:

- Con không nhớ để bé Harry và chú James rồi đi sao? Nhưng mà họ phải về nhà rồi.

- A a - Ý cô nào có phải như vậy. Cô muốn cảnh báo họ về Voldemort cơ mà!

Gilette bắt lực khi không ai hiểu ý cô, chú James và cô Lily sẽ chết mất! A thân thể trẻ sơ sinh thật là vô dụng mà. Chết tiệt! Cô thật sự không biết phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ biết trước tai họa mà vẫn cứ phải để họ chết đi? Nhưng chắc còn lần sau nhỉ? Lần sau họ đến cô sẽ tìm mọi cách để cảnh báo họ.

Nhưng Gilette nào biết, gia đình Potter sau khi rời dinh thự Gray chẳng còn cơ hội nào để quay lại nữa. Voldemort gieo rắc kinh hoàng cho toàn thế giới phù thủy, còn gia đình Potter, họ phải trốn chạy khắp nơi.

Một năm sau, quả nhiên Gilette nhận được tin vợ chồng James và Lily Potter bị Voldemort sát hại. Harry Potter trở thành đứa bé vẫn sống. Sirius Black bị bắt vào ngục Azkaban. Gilette lần đầu tiên cảm thấy bất lực như vậy. Rõ ràng cô biết trước mọi chuyện nhưng lại không thể ngăn cản nó xảy ra. Cả dinh thự Gray chìm trong đau buồn. Gilette Gray, trong lòng cô hiện lên một nỗi quyết tâm chưa từng có, cô sẽ cố gắng bảo vệ cha mẹ và mọi người, bằng mọi giá cô sẽ không để ai phải ngã xuống nữa.

Sau bi kịch của nhà Potter, Micheal đau buồn vô cùng, từ Potter trở thành vảy ngược của ông, Gilette cũng không dám chạm tới. Cô chỉ đành lên đi gặp Harry Potter, làm bạn với cậu ta hi vọng cậu ta bớt khổ sở trong những ngày ở nhà Dudley. Từ khi 3 tuổi, ngay sau khi biết đọc biết viết cô đã viết thư âm thầm gửi cho cậu ta bất chấp cậu ta có đọc được hay không. Khi cô lên 9, có thể tự mình ra ngoài vui đùa, cô liền lên chạy tới đường Privet Drive. Đúng lúc đó cô gặp được Harry đang bị thằng anh họ bắt nạt. Gilette thật sự rất ngửa tay. Ở dinh thự Gray có vô số sách pháp thuật cô đã lên học được không ít, dù là Hắc hay Bạch. Gilette phân vân không biết nên cho thằng nhóc Dudley ngu ngốc kia một Lời nguyên Độc Đoán hay một Bùa chú Quên Lãng. Chưa kịp đưa ra quyết định thì Harry đã đâm sầm vào cô.

Rầm!

Cả hai đứa cùng ngã lăn ra đất. Harry cuống quýt đứng dậy xin lỗi cô. Bọn Dudley vội vã phanh lại.

- Con nhóc kia, đừng có lo chuyện bao đồng.

Gilette nhủ mày khó chịu, cô có lẽ nên mượn ý tưởng của bác Hagrid, biến thằng nhóc này thành một con lợn. Dù sao dùng Phép thuật Hắc ám bùa bãi không tốt cho lắm. Cô rút đứa phép ra thì thầm đọc thần chú. Quả nhiên sau một hồi thằng Dudley mọc ra một cái đuôi lợn khiến thằng nhóc và đồng bọn hét lên thất thanh còn Harry phì cười một cách rất không phúc hậu. Gilette thầm nghĩ: "Thằng nhóc Dudley đúng là y như trong truyện viết, giống heo đến độ thần chú của mình không thể phát huy hết tác dụng."

Đợi đến khi bọn nhóc xấu tính kia đã bỏ chạy toán loạn Gilette quay sang Harry nói:

- Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về.

Thế nhưng câu trả lời của Harry lại rất không liên quan:

- Cậu vừa làm gì Dudley vậy? Sao cậu có thể làm được như thế?

- Harry à, sau này cậu sẽ biết, bây giờ chưa phải lúc.

Harry gật gù rồi chợt nhận ra điểm không đúng trọn tròn mắt:

- Sao cậu biết tên tớ???

- Rất nhiều người biết tên cậu. Và tớ càng không thể không biết tên cậu khi mà tớ từng bẹo má cậu khi cậu còn là trẻ sơ sinh và khi mà tớ vẫn viết thư cho cậu từ năm 3 tuổi. Thôi, tốt nhất là cậu đừng hỏi gì nữa, chẳng bao lâu nữa cậu sẽ biết thôi.

Trông Harry có vẻ cũng không muốn hỏi gì nữa, cậu nhóc vô cùng hoang mang bối rối, cuối cùng cậu nói:

- Thôi, tớ về đây. Hôm nay cảm ơn cậu.

- Khoan đã Harry, cậu có thể đưa tớ về nhà cậu không?

Harry phân vân một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Hai đứa vừa bước vào căn nhà Số 4 thì ngay lập tức gương mặt phi nộn của ông Dursley xuất hiện. Và cũng gần như ngay lập tức ông quát thẳng vào mặt Harry:

- Mày đã làm gì Dudley bé bỏng của tao thế hả? Sao mày dám? Mày sẽ phải hối hận thằng nhóc hư hỏng!

Gillette vội bước lên ngăn màn mưa nước bọt của ông ta lại:

- Ngài Dursley, việc đó là do cháu gây ra, cháu tới đây để bồi thường.

Ông Dursley khựng lại ngạc nhiên, ông tròn to mắt nhìn Gillette:

- Mày là ai???

- Một người bạn của Harry.

- Cút, cút ngay nếu không mày sẽ phải hối hận đấy. Nhà tao không chứa chấp thứ như mày. - Ông ta mặt đỏ bừng, vô cùng kích động.

Gillette lạnh lùng nói:

- Ngài Dursley, ngài đang cư xử rất không lịch sự. Tôi đến đây để hoà giải với ngài và tôi hi vọng bản thân không cần phải dùng tới biện pháp tiêu cực.

Ông Dursley nghẹn họng trân chối, ông có vẻ đang nghĩ đến cái đuôi của Dudley, cuối cùng ông quyết định thoả hiệp:

- Được thôi, mày có thể vào.

Harry nhìn Gillette đầy sùng bái, cô mỉm cười tao nhã theo ông Dursley vào phòng khách, nơi bà Dursley đang lo lắng bên cậu quý tử. Vừa nhìn thấy Harry bà có vẻ như muốn quát vào mặt cậu nhưng chồng bà đã ra hiệu cản lại. Gillette chỉ đơn giản rút đưa phép khua một cái, chiếc đuôi lớn sau mông Dudley liền biến mất. Mặt bà Dursley tái xanh, bà chỉ ngón tay xương xẩu của mình vào mặt Gillette, lắp bắp:

- Mày... mày...

- Phu nhân Dursley, trong mọi trường hợp chỉ tay vào mặt người khác là một hành động rất bất lịch sự. Tôi chỉ đến đây để xử lý rắc rối mà mình gây nên. Nhân tiện, đây là một số tiền, - Gillette rút từ trong túi ra một cặp tiền nhỏ, chiếc túi của cô đã được yểm bùa mở rộng - Không nhiều lắm nhưng tôi hi vọng ông bà có thể cho Harry một cuộc sống thoải mái.

- Mày...

- Tôi có nhiều cách để biết được mọi chuyện của Harry, tôi hi vọng ông bà không có một quyết định sai lầm. Từ chối điều kiện của tôi, ông bà mất nhiều hơn được.

Harry tròn mắt nhìn Gillette đàm phán với ông bà Dursley, cậu bước lên có vẻ muốn ngăn cản thì Gillette đã lên tiếng:

- Đừng cản tớ Harry, tớ nợ cậu, sống cho tốt nhé chúng ta sẽ còn gặp lại. À nhân tiện, tên tớ là Gillette Gray.

Cô nói xong liền tiêu sái rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuốn nhật ký của T.M Riddle

Malfoy là một quý tộc, Gray cũng vậy. Đã là quý tộc thì không thể nào tránh khỏi những bữa tiệc tùng, đặc biệt là khi Malfoy và Gray vốn dĩ là hai nhà rất thân thiết, tiểu thư nhà Gray và thiếu gia nhà Malfoy là thanh mai trúc mã. Sinh nhật lần thứ 9 của Draco, Gilette theo bố mẹ đến dinh thự Malfoy. Theo nhận xét của Gilette, Draco Malfoy quả là một thằng nhóc kiêu ngạo, đôi khi vô cùng phiền phức và khó ưa, may mắn thay hay tiếc thay, tên nhóc ấy có giá trị nhan sắc rất cao và đôi khi cũng rất dễ thương khiến cô hoàn toàn không thể ghét hẳn.

Gilette vừa đến dinh thự Malfoy đã gặp ngay cậu quý tử Draco trong bộ vest bánh chèo.

- Gil cậu tới rồi à? Cậu thấy tớ ổn chứ? Tớ muốn mình phải trông thật hoàn hảo trong những buổi tiệc như thế này, - Draco ngưng một chút sau đó tiếp - Dù là, tớ lúc nào cũng rất hoàn hảo.

Gilette nhún vai:

- Cậu trông rất ổn, Draco. Mặc kệ cái tính cách khó chịu thì đến tớ cũng phải thừa nhận cậu rất đẹp mã.

Mặt Draco đỏ bừng lên, cậu tức tối nói:

- Cậu không thể khen tớ một cách thật lòng được sao? Nói ra sự thật một cách thẳng thắn với cậu khó khăn đến thế cơ à?
- Quý ngài Draco, nếu cậu không tự sướng một cách thường xuyên đến nỗi khiến tớ phát ốm, tớ cũng sẽ không tiếc lời khen cậu đâu.
- Hừ, - Draco kiêu ngạo hất tóc, - Cậu thật không biết thương thức. Đi, tớ dẫn cậu đi chơi. Bữa tiệc còn lâu mới bắt đầu.

Gilette phát tay:

- Thôi, cậu dẫn tớ tới thư phòng đi. So với cậu, tớ càng hứng thú với cái thư phòng nhà cậu hơn.

Draco tức đến giậm chân:

- Gil! Cái thư phòng đó thì có gì hay ho cơ chứ! Lần nào cậu cũng đòi đến đó.
- Tớ thấy hay!

Cha mẹ Gilette bước vào sau, lảng lảng quan sát cuộc đối thoại của hai đứa, khoé môi cong lên rất nguy hiểm. Gilette bắt chợt rung mình, cô quay lại nhìn về mặt đầy mưu tính của cha mẹ, chợt thấy thái dương hơi đau.

- Papa, mama, hai người có thể đừng cười như thế có được không!

Nghe thấy Gilette nói Draco mới chợt phát hiện ra sự hiện diện của Micheal và Miranda. Cậu hơi giật mình đỏ mặt ấp úng nói:

- Cháu xin lỗi cô chú, cháu không để ý thấy cô chú đã đến. Hân hạnh được đón tiếp cô chú tại nhà cháu.

Draco chào rất kiêu cách và tiêu chuẩn, Gilette không nhận được khụt khịt mũi.

Miranda cười dịu dàng nói:

- Không sao, Dra. Là do ta và Mike bước vào sau mà. Cảm ơn sự tiếp đón của cháu. Các cháu mau đi chơi đi, cô chú có thể tự đi tìm bố mẹ cháu.

Draco hơn do dự, sau cùng cậu khẽ "Vâng" một tiếng rồi kéo Gilette về phía thư phòng.

Ở đằng sau hai đứa trẻ, Micheal đang thì thầm vào tai vợ:

- Mất thằng nhóc đó còn đang bận dán vào Gil thì lấy đâu ra thời gian để mà để ý tới chúng ta!

Miranda liếc chồng một cái sắc lém, cô lên đưa tay xuống hông anh vặn một cái, khiến vị gia chủ nào đó la lên oai oái.

- Anh bớt suy nghĩ không đứng đắn đi, con bé mới có 9 tuổi! Mau theo em đi tìm Cissy và Lusius!

Gilette vừa bước vào thư phòng liền quên hết mọi thứ xung quanh, vui sướng xà vào đồng sách. Draco đứng bên cạnh chun mũi khó chịu, cậu thật sự không hiểu nổi tại sao Gilette lại thích đồng sách này đến thế. Đúng là đồ một sách. Draco đứng nhìn Gilette vui vẻ với đồng sách đột nhiên cảm thấy mình thật thừa thãi, cậu hậm hực giậm mạnh chân bước ra ngoài, mặc kệ cô ta, cậu không thêm quan tâm.

Gilette giữa đồng sách như cá gặp nước, không ngừng đọc và ghi chép, thư phòng quả là nơi mà cô yêu thích nhất. Nhờ những cuốn sách cô biết được không ít kiến thức và thần chú, đặc biệt là những gia tộc lâu đời không mấy kiêng kỵ Pháp thuật Hắc ám, sách về chúng trong thư phòng có khá nhiều. Gilette ngồi rất lâu mới nghiên cứu xong một quyển sách có tên là Những Lời nguyên Không Thể Tha Thứ, Pháp thuật Hắc ám xưa và nay. Những phù thủy cổ quả thực mạnh hơn rất nhiều so với hiện nay, bởi lẽ họ có thể tự do sử dụng và sáng tạo ra tất cả các loại Pháp thuật dù là Hắc hay Bạch. Pháp

thuật Hắc ám đôi khi rất thú vị hay đúng hơn là kì quặc, chẳng hạn như một lời nguyền khiến người ta vĩnh viễn biết thành một túm lông.

Gillette đứng dậy khỏi bàn vườn vai, ngồi bất động một lúc lâu quả thật rất khó chịu. Đến tận bây giờ, khi cô đã đọc xong một cuốn sách, Draco vẫn chưa trở lại để báo với cô là bữa tiệc của cậu ta đã bắt đầu. Có vẻ như là nhà cô đã đến quá sớm, Gillette nhún vai, cô thông thả bước tới giá sách, kì vọng bản thân có thể tìm ra một cuốn sách hay ho nữa để có thể giết thời gian. Ngón tay cô đang lướt qua những gáy sách, những tựa đề cổ quái thì chợt dừng lại. Cô rút cuốn sách ở ngay nơi mà tay cô đã dừng lại. Tim Gillette đập "Thịch" một cái, đó nào phải sách, là một cuốn sổ nhật ký cũ đã ố vàng, những dòng ngày tháng mờ nhạt trên bìa cuốn sổ cho cô biết nó đã có từ 50 năm trước. Có lẽ nào... Gillette cảm thấy tay cầm quyền sở của mình run lên vì phấn khích, cô nhẹ nhàng lật mở trang đầu tiên, vẫn không thể không chế con run rẩy. Ngay trang đầu đã ngả vàng của quyển sổ nhật ký, đập vào mắt cô là cái tên bằng mực đã phai "T.M Riddle". Nét chữ phóng khoáng dứt khoát nói lên tính cách quyết liệt của chủ nhân nó. Gillette suýt đánh rơi cuốn sổ xuống đất, cái tên kia đã khẳng định cho suy đoán của cô, thật không thể ngờ rằng giá trị may mắn của cô lại cao đến như vậy, tuy ý cũng có thể tìm thấy một phần linh hồn của đại boss.

Gillette cầm quyển sổ giáo bước về bàn, vớ vội cái bút khi này cô dùng để ghi chép. Cầm bút lên rồi Gillette bất chợt lại phát hiện cô không biết nên nói gì với hân. Say "hi"? Nghe thật ngu ngốc! Hay là viết đại cái gì đó để thăm dò? Gillette vung vẩy cái bút lông một hồi, cuối cùng mở cuốn nhật ký ra, viết:

[Xin chào người, Tom Marvolo Riddle, hay chính xác hơn, Lord Voldemort!]

Gần như ngay khi cô nhắc bút, dòng chữ liền biết mất, thay vào đó là một nét chữ dứt khoát, nhưng cô cảm nhận được một chút ngạc nhiên từ nó:

[Người biết ta? Thật không ngờ đấy! Thú vị thật, tiểu thư không sợ ta sao?]

Nhìn dòng chữ mới hiện lên trên cuốn sổ, Gillette phấn khích vô cùng, kiếp trước cô thực sự rất sùng bái vị Chúa tể Hắc ám này. Ông Ollivanders không phải cũng từng nhận xét rồi đấy sao? Nhưng điều Voldemort làm vĩ đại, khủng khiếp nhưng cũng tuyệt vời! Cho dù hân làm bao nhiêu việc ác đi nữa, những thành tựu đáng nể của hân cũng không thể bị phủ nhận, hân thực sự là một phù thủy vĩ đại! Hơn nữa Gillette biết rõ quá khứ không mấy hạnh phúc của Tom Riddle vì lẽ đó cô càng yêu thích và kính trọng vị Chúa tể này. Nhưng càng yêu thích cô càng hi vọng hân không gây ra những việc kia, làm hại đến người thân của cô. Voldemort đã làm việc đó, nhưng mảnh hồn Tom Riddle này thì chưa! Mảnh hồn này đã được cắt ra từ năm Chúa tể Hắc ám mới 16 tuổi. Có lẽ cô nên giúp mảnh hồn này có được thân thể, và cùng hân tiêu diệt chủ hồn và những mảnh hồn khác?

[Tại sao ta phải sợ một mảnh linh hồn chứ? Ta không những không sợ, mà còn rất kính nể người. Cho dù người làm bao nhiêu việc ác, ta vẫn phải thừa nhận người là một phù thủy vĩ đại.]

[Ta quả thực rất kinh ngạc với những điều người nói đấy, tiểu thư. Người là người đầu tiên nói với ta như vậy. Vậy ta có vinh hạnh được biết tên em không, tiểu thư thông thái?]

Fan hâm mộ được nói chuyện với thần tượng là cảm giác như thế nào chứ? Để Gillette nói cho, cô thật sự vui đến phát cuồng luôn! Cô nhớ rõ mảnh hồn này là mảnh duy nhất giữ nguyên được dáng vẻ soái ca, rất nhiều lí do khiến cô đi đến quyết định cuối cùng, cô sẽ giữ lại Tom Riddle mà cô yêu thích nhất! Dù kính nể vị Chúa tể Voldemort, không thể không nói rằng cô vẫn thiên vị một Tom Riddle chưa hắc hoá hoàn toàn hơn, hân có tính người hơn, hân giống người hơn, hân đẹp trai hơn, hân đáng yêu hơn và hân vẫn vĩ đại như thế!

[Ta là Gillette, Gillette Gray, một người vẫn luôn thần tượng người!]

[Gray à? Đó là một gia tộc lâu đời. Phải nói là ta rất hân hạnh khi vinh dự được trở thành thần tượng của em.]

Gillette cố gắng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cô quyết định nói ra kế hoạch của mình.

[Tom, em có thể gọi anh như vậy chứ? Anh cũng có thể gọi em là Gil.]

[Rất hân hạnh.]

[Em có một chút chuyện muốn bàn với anh.]

[Anh đang nghe đây, Gil.]

[Em biết là anh luôn muốn làm chủ thế giới, anh coi thường Muggle, coi thường những dòng máu không thuần khiết. Nhưng anh có bao giờ nghĩ rằng mọi thứ sinh ra đều có lí do của nó? Số lượng phù thủy thuần huyết không nhiều, nếu như chúng ta lúc nào cũng liên hôn, chẳng bao lâu sẽ dẫn đến tình trạng kết hôn cận huyết, những đứa trẻ của cuộc hôn nhân như vậy có xác suất trở nên dị dạng rất cao! Anh nghĩ sao nếu chỉ vì vấn đề máu lai mà những đứa trẻ phù thủy sinh ra đều không bình thường? Cứ như vậy, phù thủy sẽ tuyệt chủng!]

Gillette cầm bút viết một hồi dài, lần này dòng chữ biến mất nhưng phải mất một lúc khá lâu mới hiện lên dòng chữ mới, có lẽ Tom đang suy nghĩ về những điều cô viết.

[Lý luận của em khá sắc bén đấy cô bé! Nhưng chẳng lẽ phù thủy chúng ta lại ít ỏi tới nỗi cần đến Muggle để duy trì nòi giống?]

[Không chỉ như vậy đâu, Tom. Anh khinh thường Muggle vì cho rằng họ không có pháp thuật, anh cho rằng phù thủy mới là cao quý nhưng anh có biết rằng ngoài kia, trong khi chúng ta đang loay hoay với đũa phép, chổi bay và một mớ những thứ ba láp, thì Muggle đã có một nền khoa học vô cùng phát triển? Có một vị danh nhân đã từng nói rằng: "Khoa học khi đạt đến đỉnh cao thì không thua gì pháp thuật." Đó là sự thật! Em biết rằng anh không tin, để em cho anh một vài ví dụ nhé? Một quả bom nguyên tử có thể thổi bay hoàn toàn một thành phố, anh có thể làm vậy không? Và anh có thể thoát không nếu đang ở trong thành phố đó? Tin em đi, nếu một khi chiến tranh nổ ra, phù thủy chưa chắc đã thắng!]

Rất lâu sau Tom mới trả lời:

[Em... hình như nói đúng...]

[Không phải hình như mà đó hoàn toàn là sự thật! Những gì anh làm sẽ chỉ khiến thế giới chìm trong đau khổ và diệt vong thôi! Anh là một người vĩ đại, nhưng sự vĩ đại ấy phải được sử dụng đúng cách, đặt nó ở nơi mà nó có thể toả sáng! Nếu anh tìm hiểu về Muggle anh có thể thấy được những vũ khí của họ còn nguy hiểm hơn cả một Lời Nguyên Chết Chóc, những cuộc chiến tranh của họ vô cùng thảm khốc, những hình thức tra tấn của họ còn khủng khiếp hơn một Lời Nguyên Tra Tấn! Tin em đi!]

[Em nói đúng, vậy em muốn gì?]

Gillette hơi khựng lại với câu hỏi thẳng thắn của Tom, cô đặt bút viết.

[Em có thể trả lại thân thể cho anh, Tom. Và em cần anh giúp em tiêu diệt chủ hồn và những mảnh hồn khác. Thế giới này có một Chúa tể là đủ rồi, Tom, và em hi vọng đó là anh.]

Tom Riddle trầm ngâm rất lâu, cuối cùng trên trang giấy đã ngả vàng hiện lên một câu hỏi.

[Tại sao lại là anh?]

[Vì anh có lẽ là mảnh hồn có nhân tính nhất. À và vì một chút tâm tư riêng của em nữa, anh là mảnh hồn đẹp trai nhất.]

Tom có vẻ hơi sững sờ với câu trả lời này, một lúc sau mới đáp lại.

[Hahaha, em tin anh sao?]

Gillette không ngờ cô lại vừa chọc Chúa Tể Hắc Ám bật cười. Cô trả lời lại anh vô cùng dứt khoát.

[Tin.]

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, Gillette viết vội mấy dòng rồi giấu cuốn sổ vào người.

[Anh cứ từ từ suy nghĩ đề nghị của em đi, có người đến.]

Cô vừa giấu cuốn sổ xong thì Draco bước vào, cậu có vẻ khó chịu:

- Gil, cậu đã ở trong đó hàng giờ rồi đấy! Còn nữa cậu không nghe thấy tiếng gõ cửa sao?

Gillette nhìn Draco cười cầu hoà:

- Tại mấy cuốn sách hay quá nên tớ không chú ý.

Draco nhăn mặt có vẻ như lại định cầu nhàu việc cô lúc nào cũng đắm đuối vào mấy cuốn sách nhưng cuối cùng lại thôi.

- Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi đấy, mau ra ngoài đi.

- Ừm, tớ biết rồi.

Nói rồi, Gillette theo Draco ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Severus Snape

Bữa tiệc của nhà Malfoy vẫn như mọi lần, kiểu cách, quý tộc và tẻ ngắt. Gillette nhàm chán nhìn đám người đeo lên một lớp mặt nạ giả tạo, miệng vô cùng thành thực nói ra những lời xã giao quen thuộc, cứ anh một câu tôi một câu, Gillette biết thừa chẳng có mấy lời thật lòng. Đó là lí do cô không hứng thú cho lắm với những buổi tiệc tùng của giới quý tộc, thật vô vị.

Gillette ngồi một mình bởi vì cô yêu cầu được như vậy, sẽ thật mệt mỏi nếu như cứ một chốc lại có một ai đó nhảy ra làm phiền cô với cả tá những lời vô nghĩa. Nhưng với cương vị là tiểu thư nhà Gray, Gillette đôi khi vẫn phải nở nụ cười tiêu chuẩn, ứng phó với một vài người quan trọng.

Draco thì lại càng bận rộn, là chủ nhân của bữa tiệc cậu phải nói chuyện và bắt tay với hết người này đến người khác, cười đến nỗi khoé môi cứng đờ. Gillette chợt thấy có chút thương cậu nhóc, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, cô đâu thể làm được gì cơ chứ? Ra đứng mũi chịu sào chia sẻ bớt gánh nặng cho cậu nhóc? Không đời nào! Nào cô vẫn hoạt động bình thường cơ mà!

Gillette xoay xoay ly nước nho trong tay, cô chưa đủ tuổi uống rượu nhưng ly nước nho màu đỏ trông chẳng khác gì rượu vang này cũng đã đủ để cho cô làm màu rồi, cô chợt dừng lại động tác, mắt dán vào người đàn ông vừa bước vào. Giáo sư Snape! Thật không ngờ cô lại gặp ông ở đây hôm nay. Đã rất lâu rồi Gillette không thấy ông, từ cái hồi mà..., ừ, chắc chắn rồi, từ cái hồi mà gia đình Potter gặp chuyện.

Gillette chủ động đứng dậy tiến về phía ông, mỉm cười:

- Cha đỡ đầu, đã lâu không gặp!

Snape cũng có vẻ hơi sững sờ khi nhìn thấy Gillette, hoặc cũng có thể, nỗi đau và thời gian đã làm ông không nhớ nổi đứa con đỡ đầu của mình. Sau một hồi im lặng, đôi môi Snape giật giật thốt lên một câu hỏi vói vể không chắc chắn lắm:

- Con... có lẽ là Gillette?

- Vâng thưa cha, tên con là Gillette, xưa nay vẫn vậy!

Snape có vẻ như đột nhiên mắc phải chứng bệnh cà lăm của lão gàn dở đầy mùi tòi, Squirell, ông nhìn Gillette với một vẻ khá xúc động:

- Ta... ta quả thực không ngờ sẽ gặp con ở đây. Ta đã không làm tròn trách nhiệm của m... một người cha đỡ đầu, ta thật có lỗi với con.

Nhìn Snape lúng túng đến tội, Gillette cười với ông:

- Con đâu có trách thầy, con biết chuyện xảy ra với gia đình Potter, con biết nỗi đau của thầy và cả những sự hi sinh của thầy nữa. Con rất vui khi được làm con đỡ đầu của thầy.

Snape trông có vẻ như kinh ngạc đến không thở nổi, ông mở miệng rồi lại ngậm lại, liên tục hóp hóp không khí như một con cá bị đẩy lên cạn, ông không biết nên nói gì. Con bé biết bí mật của ông! Điều mà ông đã muốn chôn sâu trong lòng mãi mãi...

- Làm sao... làm sao có thể? Sao con biết?

- Con dùng cái này - Gillette đưa tay tinh nghịch gõ gõ vào đầu - Con đã rất tiếc khi không thể ngăn tai hoạ xảy ra với gia đình Potter, cha mẹ con khá suy sụp sau vụ đó. Ngay khi đủ lớn nhận thức rõ một vấn đề, con đã điều tra rất lâu về Chúa tể Voldemort, về tấn thảm kịch năm đó và về nhiều chuyện khác nữa. Có khá khá biểu hiện dẫn con đến cái bí mật nho nhỏ của thầy. Con xin lỗi khi nhắc lại chuyện này, nhưng con hi vọng có thể giúp thầy những chuyện liên quan đến Voldemort, những chuyện thầy đã, đang và sẽ làm. Không ai hiểu hơn con, con tin là vậy!

Snape trông đã bớt kinh hãi và bình tĩnh hơn, nhưng phải nói là vẫn khá ngạc nhiên trước những gì Gillette nói. Cô bé có vẻ có một trí tuệ siêu phàm. Thông minh và lanh lợi y như Lily vậy, không hiểu sao ông lại nghĩ tới cái tên đó, mặt ông tái nhợt, ông lại đang cảm thấy nỗi đau đớn âm ỉ trong tim mà ông đã cố quên đi từ lâu. Snape giữ vẻ mặt bình thản, bất chấp sự hỗn loạn trong ông lúc bấy giờ. Là một gián điệp hai mang chuyên nghiệp và là bậc thầy Bế Quan Bí Thuật, ông ít khi để cảm xúc của mình phô bày trước mặt người khác, thế nhưng hôm nay ông luống cuống đến vài lần. Snape dám cá rằng mấy phút ngắn ngủi đôi mắt với Gillette, là mấy phút mà ông lộ ra nhiều biểu cảm nhất trong cả cuộc đời, lại còn là mấy biểu cảm đầy ki dị nữa chứ. Ông đang cố giữ mình không nghĩ đến lúc bản thân ôm xác Lily, người phụ nữ ông yêu nhất đời, khóc không thành tiếng, khuôn mặt ông khi đó hẳn là khó coi lắm, dù là ít có khi nào ông trông không khó coi trong mắt người khác.

Ông cố thử mỉm cười với đứa con đỡ đầu của mình, Gillette, cô bé mà từ khi vừa mới sinh ra đã vinh dự được xếp vào hàng ngũ số ít người có được hào cảm của vị giáo sư Độc được mặt lạnh. Snape phát hiện ra khi mà cả hàng thế kỉ không cười, việc cố gắng nở một nụ cười còn khó khăn cả khóc. Đôi môi ông cong lên vụn vụn nứt ra một đường nganh trông khó coi vô cùng. Snape sau một hồi vất vả, ông quyết định là bản thân không nên cười thì hơn.

Gillette nhìn sự nỗ lực tỏ ra thân thiện của Snape, cô rất muốn bật cười nhưng cố gắng kiềm lại vì như thế rất không lịch sự. Cô hòng con bé phát ra những tiếng khục khục kì quái, trước khi cô nhìn hết nổi thì Snape lên tiếng:

- Con quả là một cô bé thông minh. Vậy tiểu thư Gray con có thể nói cho ta biết con đã dùng cái đầu của con như thế nào trong trường hợp này không? Và sau đó ta sẽ cân nhắc đề nghị của con.

- Con rất sẵn lòng thưa thầy,- Vừa nói Gillette vừa rút đầu phép ra yểm một vài bùa chú chẳng hạn như Ủ Tai lên xung quanh cô và Snape để phòng có người nghe lén hoặc lời của họ vô tình lọt vào tai ai đó trong cái bữa tiệc nhốn nháo này, cô nói tiếp, - dù là đây không phải địa điểm thích hợp để tâm sự cho lắm.

Snape có vẻ ngạc nhiên khi cô bé sử dụng thuần thục những câu thần chú dù chưa hề được học, ông đoán có lẽ Mike hoặc Miranda đã dạy cho cô bé.

- Ta đang rất sẵn lòng lắng nghe con.

Gillette đưa tay lên xoắn xoắn lọn tóc, có vẻ cô bé đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ để có thể kể câu chuyện một cách rõ ràng.

- Năm con 3 tuổi đã biết đọc, con có ý thức và suy nghĩ rạch ròi từ rất sớm. Với hàng mớ sách tọng vào đầu, tư duy của con không ngây thơ như những đứa trẻ đồng trang lứa. Con thích hay chính xác hơn là nghiện cái cảm giác đắm mình vào những tri thức đầy ắp trong những cuốn sách. Con lớn lên, cha

mẹ nói với con về vết sẹo vẫn chưa từng lành trong lòng họ, bị kịch của gia đình Potter. Nhìn họ không vui con cũng không vui. Từ đó con điên cuồng tìm hiểu tất cả những gì có thể. May mắn hơn những người khác, con có một cái đầu phân tích nhạy bén. - Nói đến đây, về mặt của Gilette hiện lên một tia kiêu ngạo, đó là thiên phú của cô, là điều cô giỏi nhất, phân tích. Nó hữu ích đến độ kiếp trước cô đã dùng nó làm kẻ sinh nhai,- Con nhìn ra một số vấn đề, nhưng hiện tại chưa đủ kiến thức để chứng thực và đi đến kết luận cuối cùng nên chúng ta sẽ nói về nó sau. Con sẽ giải thích rõ câu hỏi của thầy: Làm thế nào mà con chạm đến được cái bí mật nho nhỏ của thầy? Đầu tiên, hay nói đến sự thay đổi. Trước kia thầy rất thích con và gia đình con, thầy thường xuyên ghé thăm dinh thự Gray, nhưng từ sau sự kiện đó, thầy chưa từng quay lại. Và con cũng tin là thầy chẳng đi đâu khác ngoại trừ những nơi thầy phải đến, bởi vì đối với thầy đầu có ý nghĩa gì, đúng không? Cha mẹ con biết thầy là bạn thân của cô Lily, và kẻ thù truyền kiếp của chú James. Con từng lên đến Thung lũng Godric, căn nhà của gia đình Potter đã bị bỏ hoang bao nhiêu năm, đồ nát và phủ bụi. Con tin là nó vẫn giữ nguyên như lúc tàn bị kịch đó xảy ra. Con đã lẫn lộn ở đó cả một ngày để hi vọng tìm ra những dấu vết con sót lại. Sau khi chuyện đó xảy ra không có quá nhiều người đến nơi đó. Cho dù dấu chân ít nhiều đã không còn rõ, nhưng con có một vào thần chú giúp ích trong chuyện này. Dễ dàng nhận thấy dấu vết chạy trốn của chú James và cô Lily, dấu chân bình thần của Voldemort. Chỉ đơn giản là những vết chân hằn trên đất nhưng nó đã kể lại cho con toàn bộ thảm kịch đêm đó. Voldemort bước vào trong căn nhà, chú James đã cố gắng ngăn hắn để kéo dài thời gian cho cô Lily. Nhưng hắn là Chúa tể hắc ám, hắn đầu kiêng nề điều gì, chú ấy nhanh chóng bị hắn giết chết. Rồi hắn đuổi theo cô Lily lên phòng, con đã nhìn thấy vết đầu gối tí xuống sàn trong căn phòng đó, cô ấy có lẽ đã quỳ xuống van xin hắn tha chết cho Harry bé bỏng, đứa con mà cô ấy yêu thương. Voldemort sẽ tha sao? Hắn toan hạ Lời nguyên chết chóc lên Harry, một vết chân trượt dài đã cho con biết rằng có người đã lấy đà để nhảy lên. Con tin rằng khi ấy cô Lily đã chắn đòn đó cho Harry, đó là lí do vì sao cô ấy chết. Sau đó Voldemort biến mất như mọi người đều biết. Con tìm thấy những vết chân to lạ thường, con biết bác Hagrid là người đã mang Harry đi, nên vết chân đó hẳn phải là của bác ấy. Còn cả những dấu chân đều đặn dứt khoát, con cho rằng đó là những người đến điều tra, hoặc xem xét vụ thảm kịch. Và thú vị thay, con tìm được một dấu chân lạ trong cả đồng dấu vết được lí giải rõ ràng. Dấu chân đó là của một người đàn ông, con biết vậy từ kích thước và kiểu dáng của nó. Người đàn ông đó đang trong trạng thái mất bình tĩnh, hoảng loạn, đau khổ đến suy sụp hoặc thứ gì đó tương tự, bước chân ông ta hỗn loạn và lảo đảo. Dấu chân đó dừng ở nơi cô Lily ngã xuống. Người đó có lẽ đã ôm xác cô ấy rất lâu trước khi rời đi, chỗ đó ít bụi hơn các nơi khác một tí nên con nghĩ người đó đã khóc rất lâu bên cô ấy. Có lẽ có vài điều hơi khó hiểu bởi vì để dễ dàng hơn khi kiểm tra các dấu vết con đã cố gắng tạo ra một vài thần chú hữu ích, nó cho con thấy thứ mà mắt thường không thấy được. Con tiêu tốn cả tá thời gian ở đó cuối cùng cũng tìm được thứ gì đó hữu ích, một sợi tóc đen! Tóc cô Lily màu đỏ, tóc của chú James thì màu nâu, và Voldemort thì không có tóc. Đó phải là tóc của một ai đó khác! Nhưng cũng có thể là của những người đến kiểm tra hiện trường, điều đó làm con phân vân. Con rất muốn tạo ra thần chú giúp con dựa vào tóc mà biết người đó là ai nhưng không được. Cuối cùng con nghĩ đến một phương án khá vòng vèo, con lên chế thuốc Đa dịch bằng những nguyên liệu trong kho của cha, và thả sợi tóc đó vào. Khi con hoàn tất biến hình con thật không thể tin được. Đó là thầy, con hoá thành thầy sau khi uống thứ thuốc đó, là thầy, người đã đến Thung lũng Godric trước bác Hagrid! Lúc đó con nhận ra mọi chuyện hoàn toàn sáng tỏ. Có thể sau khi vừa giết người và tiêu biến Chúa tể Hắc ám gọi một Tử thần thực tử đến ứng cứu hay trả thù, nhưng giả thiết đó không thành lập vì Harry vẫn sống. Một thám tử lừng danh từng nói: Khi loại bỏ hết các giả thiết không thể thì giả thiết còn lại, dù vô lý đến đâu, chính là sự thật. Nghĩ về sự biến mất đột ngột của những chuyến viếng thăm dinh thự Gray của thầy càng làm con tin vào giả thiết này. Con sẽ không tiếp tục nói rõ hơn nữa, nhưng đó là cách cái đầu nho nhỏ của con đã tiếp cận đến bí mật của thầy.

Trông Snape vẫn rất bình tĩnh nhưng cảm xúc bên trong đang hỗn loạn như thế nào chỉ có mình ông biết. Theo lời kể của cô bé, ông như nhìn thấy tàn bị kịch năm đó, điều này làm tim ông đau đớn không thôi. Vết sẹo mà ông tưởng đã lành hoá ra chỉ là do ông tự huyễn hoặc bản thân, hoá ra nó vẫn đang rỉ máu. Nhưng đau khổ cũng không làm ông quên đi tài năng và trí tuệ siêu phàm của cô bé trước mặt, con đồ đầu của ông! Nó chỉ dựa vào vài chi tiết mà biết được cả câu chuyện, thậm chí còn rõ ràng hơn cả một người trong cuộc, là ông, nó biết rõ như thể đang chứng kiến mọi chuyện vậy. Thật là phi phàm!

Snape cứ đứng lặng như vậy, nhìn Gilette hồi lâu, ông đang dành thời gian để bình ổn lại tâm trạng hỗn loạn của mình. Cuối cùng, ông mở miệng, khô khốc nói:

- Ta sẽ nói lại đề nghị của con với cụ Dumbledore.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hẻm Xéo

Gilette nhìn Snape, vội nói:

- Không, thầy đừng nói cho cụ ấy. Con chỉ hi vọng là có thể giúp thầy tí chút. Thầy phải hứa với con, không nói cho một ai cả! - Bây giờ vẫn chưa phải lúc để cô lộ mặt, cứ âm thầm giúp đỡ đã, thầy Snape là một lựa chọn thích hợp để làm trung gian chuyển lại những ý tưởng của cô.

Snape có vẻ hơi ngơ ngác trước sự vội vã của Gilette. Ông im lặng một lúc rồi gật đầu.

- Ta hứa với con.

Gilette thở ra, cảm kích nói:

- Cảm ơn thầy đã đồng ý và không truy hỏi nguyên do.

- Ta biết sẽ đến lúc con sẵn sàng nói ra cái bí mật nho nhỏ về những thứ nằm trong cái đầu cực quái của con với mọi người. Ta sẽ không thay con quyết định thời gian chuyện đó xảy ra. Nhưng phải nói là ta mong chờ lúc đó lắm, trí tuệ của con thật siêu phàm.

Gillette cười với ông rồi nói:

- Thầy tiệc tùng vui vẻ nhé, con xin phép đi trước.

Cô vung đũa giải những bữa chú đã yểm xung quanh hai người, chào Snape rồi rời đi.

Gillette bước đến chỗ Draco, ngồi xuống cạnh cậu. Cậu nhóc bây giờ trông mệt mỏi vô cùng, thậm chí còn chẳng có hơi sức đâu để mà để ý đến cô bé. Bữa tiệc đã tàn, mọi người dần dần về hết, Gillette khều khều mở nùi giẻ Draco, buồn cười nói:

- Nhìn cậu uể oải quá, chắc không đủ sức nhận quà sinh nhật của tớ rồi.

Draco bật dậy ngay tức khắc, lườm Gillette một cái sắc lém. Cậu cúi kính nói:

- Cậu thử tiếp một đồng khách như tớ xem, tớ dám cá là cậu trông sẽ còn tệ hơn tớ. Và nhận quà chẳng liên quan gì đến chuyện mệt hay không mệt cả.

- Được rồi, được rồi. Quý ngài Draco Malfoy, quà của cậu đây.

Gillette rút ra một hộp quà thon dài, được bọc cẩn thận trong lớp giấy bọc màu xanh lá, đưa cho Draco.

- Tớ mở được chứ?

- Cứ tự nhiên, quà của cậu mà.

Draco nhanh chóng xé toạc giấy bọc quà, thô bạo đến độ Gillette chun mũi. Cậu cẩn thận mở cái hộp sau khi đã xé hết lớp giấy gói, đó là một cái gương cầm đá quý rất đẹp. Draco hơi ngần ra:

- Tại sao lại tặng tớ gương chứ?

- Bởi vì nó sẽ giúp cậu có thể ngắm bộ dạng đẹp trai của mình mỗi ngày. - Gillette học mấy lời tự sướng buồn nôn mà Draco hay nói suốt bao nhiêu năm nay để che giấu cái sự thật là cô chẳng biết tặng quà gì cho cậu ta.

Draco xoay xoay cái gương trên tay, ngắm nghĩ rồi cười vui vẻ.

- Cuối cùng cậu cũng dừng cảm thừa nhận sự thật là tớ đẹp trai. Vì câu đó, tớ quyết định nhận món quà này của cậu.

Gillette thăm nghĩ trong đầu: "Thằng nhóc kiêu ngạo".

Nhưng cô sao có thể nói thẳng điều đó với cậu ta, thay vì đó, cô nói lời tạm biệt:

- Tớ phải về đây. Gặp lại cậu sau nhé, Draco.

Nói rồi, cô chạy về phía cha mẹ đang đứng nói chuyện với Lusius và Narcissa.

- Papa, mama. Chú Lusius, cô Cissy.

Gillette khẽ nhún gò chào, Narcissa nhìn cô, dịu dàng hỏi:

- Gil bé bỏng, bữa tiệc hôm nay vui không?

- Vui ạ.

- Cháu thích là tốt rồi.

Bà xoa đầu cô, mỉm cười. Cha cô bắt tay với Lusius, nói lời tạm biệt:

- Cảm ơn anh đã đón tiếp. Chúng tôi phải về đây, rất hi vọng sớm gặp lại mọi người.

Draco cũng chạy tới chào. Hai nhà từ biệt nhau, rồi Gillette theo cha mẹ trở về dinh thự Gray.

Vừa về đến nhà, cô vội chạy về phòng, khoá chặt cửa rồi mới cẩn thận rút cuốn sổ nhật ký của Tom ra. Cô viết

[Anh suy nghĩ xong chưa, Tom?]

Câu trả lời rất nhanh hiện lên.

[Anh đồng ý với em.]

Gillette nhìn 5 chữ ấy vui vẻ vô cùng, cô thành công rồi!

[Thật là tuyệt, em có thể nhờ anh góp ý khi học pháp thuật chứ?]

[Anh rất sẵn lòng, Gil.]

Cô cong môi cười, có được sự trợ giúp của Tom, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, kiến thức bao năm của Chúa tể Hắc ám đâu phải là dễ trưng.

[Hợp tác vui vẻ, Tom. Và tin em đi, nếu anh phản bội em, hậu quả anh không gánh được đâu.]

[Anh cũng không định phản bội em.]

[Chỉ mong vậy.]

[Em cũng nên tin anh đi, nếu anh muốn hại em, anh đã hại từ lâu rồi.]

[Em tin anh mà, Tom. Chỉ là để chắc chắn.]

[Anh hiểu.]

Cứ như vậy, Gillette làm bạn với Chúa tể Hắc ám phiên bản Tom Riddle 16 tuổi. Cô học được rất nhiều thứ từ anh, mọi lời khuyên của anh đều vô cùng hữu ích. Dù đã đoán biết trước, Gillette vẫn không khỏi cảm thán trước những hiểu biết vô cùng sâu sắc của anh về pháp thuật dù là Hắc hay Bạch.

[Em dùng đũa phép không phải của mình sao?]

Có lần Tom hỏi cô như vậy. Gillette hơi giật mình khi anh dễ dàng nhận ra. Quà không hổ danh là Chúa tể Hắc ám.

[Sao anh biết được vậy? Em dùng đũa phép cũ của cha.]

[Một chút kinh nghiệm thôi. Em nên có một chiếc đũa của riêng mình]

[Tom, em phải nhắc nhẹ một chút là năm nay em chưa 11 tuổi]

[À. Anh quên.]

Hai năm trôi qua, cô đã học được rất nhiều điều hữu ích từ Tom. Khi sinh nhật 11 tuổi của cô trôi qua được vài ngày, dinh thự Gray lại được đón tiếp vị giáo sư Độc được, người cha đỡ đầu của Gillette đã lâu không quay lại, Snape. Gặp lại ông sau chừng 10 năm trời cha mẹ cô có vẻ vui mừng lắm.

- Sev, đã rất lâu cậu không ghé nhà tớ, cũng không liên lạc. Thật vui khi được gặp lại cậu.

Snape sờ sờ cái mũi của ông, trông có vẻ hơi lúng túng.

- Mike, rất xin lỗi vì đã lâu như vậy không liên lạc, tớ thật ra là có một chút chuyện riêng.

Và, Gil, ta xin lỗi vì đã đến hơi trễ sinh nhật con.

- Không sao đâu, Sev, bọn tớ hiểu mà. Dù sao ngần ấy năm tớ cũng không liên lạc với cậu.

Sau tấn bi kịch ấy chúng ta đều hơi thu mình lại. Nhưng dù sao chúng ta vẫn là bạn bè mà.

- Rất vui khi có một người bạn như cậu, Mike. Và mặc dù hơi muộn, ta vẫn mang quà sinh nhật cho con đây, Gil.

Nói rồi ông rút trong áo trùm ra một quyển sách, đưa cho cô.

- Ta nghĩ mãi không biết nên tặng con cái gì, đó là sách giáo khoa cũ nhưng con đừng coi thường nó. Trong đó có rất nhiều ghi chú của ta từ hồi còn là học sinh, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho con trong môn độc được của ta. Đó là sách năm nhất, năm sau ta sẽ đưa con quyển tiếp theo.

Gillette há hốc miệng, cô tưởng vụ này là độc quyền của cứu thế chủ chứ? Không ngờ cô cũng được hưởng, Gillette thốt lên:

- Bá cháy! Đây là món quà con thích nhất từ hồi nào giờ. Thầy thật là tuyệt vời!

Snape trông có vẻ hơi ngượng ngùng, có vẻ ông không ngờ cô bé lại thích một cuốn sách giáo khoa cũ đến vậy.

- Con thích là được rồi.

Micheal xoa đầu cô bé con đang phấn khích cười nói:

- Con trúng mệnh rồi đó. Cậu ấy là bậc thầy độc được.

Gillette vui vẻ vô cùng, cô còn định năm thứ 6 hót tay trên của Harry đấy, giờ thì hay rồi.

- À ta còn có cái này cho con nữa.

Snape lấy ra một lá thư đưa cho Gillette. Cô ngay lập tức đoán ra nó là gì. Thư mời nhập học của Hogwarts!

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore.

(Huy chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế)

Kính gửi cô Gillette Gray,

Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh thông báo cho cô biết cô đã trúng tuyển vào Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách giáo khoa và trang thiết bị cần thiết.

Khoá học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cô chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng

McGonagall

Đính kèm:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC:

Học sinh năm nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen)
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đội ban ngày
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự)
4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc)

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều phải mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả học sinh đều phải có các sách liệt kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk
- Lịch sử Pháp thuật của Bathilda Bagshot
- Lý thuyết Pháp thuật của Adalbert Waffling
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có độc của Phyllida Spore
- Sinh vật huyền bí và nơi tìm là chúng của Newt Scamander
- Những lực lượng Hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble

TRANG THIẾT BỊ KHÁC:

- Một cây đũa phép

- Một cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)
- Một bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh
- Một kính viễn vọng
- Một bộ cân đồng

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con cóc hoặc một con mèo.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỖ RIÊNG!

Hôm nay có quá nhiều niềm vui đến với Gilette, cô nhận được thư mời rồi này!

- Con phải đi mua đồ ngay bây giờ à?

Snape nhún vai:

- Tùy con thôi, nếu con đi ngay bây giờ thì ta có thể dẫn con đi. Còn nếu không thì bất cứ lúc nào cha mẹ con cũng có thể đưa con đến Hẻm Xéo.
- Vậy đi luôn đi ă!

Gilette phấn khích vô cùng, Hẻm Xéo, là một địa danh nổi tiếng trong Harry Potter, cô rất mong chờ chuyến đi này.

Cả nhà Gray cộng thêm giáo sư Độc dược dùng hệ thống floo để đi đến Hẻm Xéo. Gilette có vẻ khá thất vọng khi không được đi qua quán Cái Vạc Lủng. Nhưng khi đứng trước khung cảnh đầy thú vị của Hẻm Xéo thì cô chẳng hơi đâu nghĩ về cái quán rượu đó nữa.

Cả dãy phố trải dài không thấy điểm cuối, hai bên đường là những toà nhà cổ quái xếp san sát nhau, có những toà trông như sắp sập xuống tới nơi. Trên đường đầy nhóc những phù thủy khoác áo trùng dài đủ màu sắc, những đứa trẻ túm tụm thành một nhóm chỉ để ngắm nghía cho bằng được cái cán chổi Nimbus 2000. Các tiệm thì bán đủ mọi thứ hay ho, tiệm thú cưng đầy những cú và mèo và vân vân mây mây, tiệm bán nguyên liệu độc dược với những thứ như gan rồng, lá lách dơi, nọc rắn và một tá những thứ tương tự, rồi tiệm Phú Quý và Cơ Hàn với hàng núi sách thần chú, hàng cuộn giấy da, nơi khác lại có một đồng vạc, kính viễn vọng vân vân.

Gilette hận bản thân không thể mọc ra thêm một đồng mắt để nhìn cho đã, cái đầu nhỏ của cô cứ hết quay bên này lại quay bên kia muốn trật khớp cô mà vẫn không thoả mãn được trí tò mò của cô. Cha mẹ và lão cha đỡ đầu của cô có vẻ buồn cười khi nhìn đứa con gái của họ cứ mở to mắt trừng trừng không chớp, đầu quay như chong chóng, tò mò quan sát mọi thứ.

- Được rồi con gái, con mà con quay nữa cái đầu nhỏ của con sẽ văng khỏi cổ mất.- Micheal cuối cùng không nhịn được mà lên tiếng.- Là một tiểu thư nhà Gray con đâu có hiếm lạ mấy thứ này? Nào ta đi mua đồ dùng cho con.

Gilette bĩu môi:

- Ngoại trừ ở thư phòng thì con có đi đâu đâu. Không phải lúc nào cũng nhìn thấy nhiều thứ hay ho như thế này. Thực hành lúc nào cũng thú vị hơn lý thuyết, trong một số trường hợp.

Đám người lớn cười phá lên.

- Được rồi, nào ta đi mua sách trước.

Tiệm Phú Quý và Cơ Hàn, ngoại trừ sách giáo khoa còn có hàng mớ sách hay ho khác khiến Gilette say mê. Cha mẹ cô phụ trách kiểm cho đủ tất cả sách giáo khoa đương nhiên là trừ sách giáo khoa của môn độc dược, còn cô chỉ phụ trách lang thang khắp các kệ sách cao chọc trời, say mê nhìn chúng và rút xuống bất cứ quyển nào cô muốn. Với niềm đam mê sách của Gilette, quả thật không lạ lùng gì khi cô bước ra khỏi tiệm Phú Quý và Cơ Hàn với hàng tá sách nhiều hơn mức cần thiết đến nỗi mà Miranda phải gọi vài con gia tinh trong nhà đến mang sách về trước, bốn người mới có thể tiếp tục cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hẻm Xéo (2)

Sau tiệm Phú Quý và Cơ Hàn, Gilette được đưa đi đủ các cửa tiệm kì quái khác để mua cho đủ trang thiết bị như vạc hay cân đồng và cả tá thứ khác. Hiện giờ cô chỉ còn thiếu một bộ đồng phục và một cây đũa phép.

Miranda dẫn cô đến tiệm của Phu nhân Malkin còn hai người đàn ông đã chuẩn bị đi quán Leaky Cauldron để uống vài ly.

Phu nhân Malkin là một nữ phù thủy mập lùn, cười toe toét và mặc bộ áo chùng toàn màu hoa cà. Bà thân thiết nắm tay Miranda để mà tâm sự đủ thứ chuyện, phụ nữ mà. Gilette cứ phải đứng đờ người hồi lâu trên cái bực để chờ bà đo xong quần áo cho mình, cuộn thước dây cứ lằng xằng bay khắp người cô đo đạc. Nhưng làm sao mà có thể nhanh được khi mà bà cứ vừa làm vừa vịn vai mẹ cô cười hô hô vì mớ ba láp nào đó mà bà kể, mỗi lần như vậy, ma pháp lại bị gián đoạn và cái thước dây rơi bịch xuống đất. Gilette chờ đến phát bực, ngay khi cô chuẩn bị bùng nổ thì bà ta vỗ vai cô cười sung sướng:

- Cửa con xong rồi bé yêu ạ. Con thật là một cô nương xinh đẹp với dáng hình chuẩn.

Gilette cười gượng gạo đáp lại bà, cô chỉ mong sao bản thân có thể nhanh chóng thoát khỏi đây. Thật là một trải nghiệm không thú vị chút nào. Mẹ cô chào tạm biệt Phu nhân Malkin, trông bà ta có vẻ hơi lưu luyến, cũng đứng thôi, được bao nhiêu người hiền như mẹ cô, kiên nhẫn ngồi nghe bà ta kể chuyện cơ chứ.

Hoàn thành việc mua đồng phục một cách không mấy dễ dàng, điều bây giờ Gilette cần chỉ còn một cây đũa phép, nhưng có vẻ cô hơi mệt để tiếp tục cuộc hành trình vì vậy mẹ cô quyết định hai người sẽ qua quán rượu tìm Micheal và Snape trước, ăn một chút gì đó để lót dạ rồi mới đi tiếp.

Ở quán Leaky Cauldron, Micheal và Snape đang uống khá vui vẻ, bạn bè gặp lại sau gần 10 năm, không thiếu chuyện để nói trên bàn rượu. Khi Miranda và Gilette tới nơi, mặt của Micheal đã hơi đỏ còn Snape thì vẫn tỉnh bơ.

Miranda cau mày không vui. Là một gia chủ, chỉ một chút rượu không thể khiến Micheal say được. Họ đã uống bao nhiêu vậy chứ? Cô bước tới nhéo tai chồng:

- Vừa thả ra đã làm loạn! Ai cho anh uống nhiều như vậy hả? Cả người toàn mùi rượu, hôm nay tránh xa tôi ra.

Gilette cười thầm nhìn lão cha đáng thương nhà mình. Đáng đời! Biết rõ mẹ ghét mùi rượu mà còn dám uống nhiều như vậy, cha thật ngốc.

Bị vợ xách tai, Micheal nhanh chóng tỉnh táo, vụt một cái vòng tay ôm eo Miranda.

- Vợ ơi anh sai rồi! Anh đâu có say đâu, chỉ uống hơi nhiều một tí thôi. Lâu lắm rồi anh với

Sev mới gặp nhau nên lỡ uống quá chén. Vợ ơi vợ thương anh nhất mà, tha lỗi cho anh đi!

Mặt Gilette đen xì, đây là ai? Cô không quen! Dứt khoát không! Lão cha có cần mặt mũi nữa không vậy? Thật là mất mặt mà! Chắc là nhầm lẫn rồi, cô không phải con gái của cái người trước mặt đâu.

Snape cong môi cười nhìn đôi vợ chồng trước mặt, họ hạnh phúc thật đấy. Nếu mà Lily... Nụ cười hiếm hoi trên môi ông tắt ngấm.

Miranda nhìn chồng vút hết mặt mũi ôm eo mình xin tha cảm thấy buồn cười vô cùng nhưng mùi rượu khiến cô không mấy dễ chịu.

- Anh xê ra một chút! Em không giận anh nhưng mùi rượu làm em khó chịu quá.

Micheal vội vàng tránh ra một chút.

- Khi nào về anh tắm một cái là hết mùi ngay thôi. Em với con mua đồ xong rồi sao?

- Chưa, còn thiếu một cây đũa phép nhưng Gil có vẻ hơi mệt nên em quyết định đưa con bé đến đây ăn một chút nhân tiện kiểm các anh.

Snape "À" một tiếng rồi gọi phục vụ bàn để chọn thêm món ăn. Bốn người ăn uống một lúc rồi cùng đi tới tiệm đũa phép của ông Ollivanders. Trong cả chặng đường, Micheal và Snape cứ phải đi trước hoặc sau một đoạn xa để mùi rượu trên người không làm ảnh hưởng đến Miranda.

Tiệm đũa phép này nhỏ xíu, vừa hẹp vừa dơ, trông nó như sắp sụp xuống tới nơi. Gilette có cảm giác nếu ai đó đi vào và chỉ đóng cửa hơi mạnh tay một chút thôi ngay lập tức cả cái tiệm sẽ sụp xuống đầu. Trên cửa tiệm có đeo mấy chữ vàng:

Ollivanders

Nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382 TCN

Bên trong cái cửa sổ bảm đầy bụi bặm trưng bày một cái đũa phép duy nhất trên một cái gối tím đã bạc màu.

Đến trước tiệm đũa phép của ông Olivander, Miranda trừng mắt nhìn hai người đàn ông:

- Hai người ở ngoài này!

Micheal ỉu xiu nhìn vợ. Gilette thấy đáng vẻ của papa nhà mình bỗng nhiên động lòng trắc ẩn, quay sang nói với mẹ cô:

- Mẹ cứ ở ngoài này với cha đi, con vào một mình. Lát nữa thử đũa phép, cũng không sợ bắn trúng mẹ.

Mắt Micheal sáng lên cảm kích nhìn con gái, con bé quả thực là một thiên thần! Miranda có vẻ vẫn hơi lo lắng:

- Con tự vào được chứ?

- Mẹ à, con lớn rồi, mẹ yên tâm đi.

Gillette trấn an mẹ cô rồi đẩy cửa, tiếng chuông kêu lên leng keng. Cô cẩn thận bước vào bước vào, lòng thầm suy đoán xem bao lâu nữa thì nơi này đồ sập xuống. Bên trong tiệm có hàng dãy những hộp lớn nhỏ đựng đũa phép, khắp nơi bụi bặm và dơ bẩn như thể chưa từng được dọn dẹp. Gillette nhăn mũi khó chịu, dù rất mong chờ một cây đũa phép của riêng mình (hồi nào giờ cô toàn dùng đũa phép cũ của Micheal), nhưng cô vẫn không thể yêu thích nổi nơi này. Cả tấn bụi, nhỏ hẹp và sập xệ.

Khi Gillette đang quan sát xung quanh, một tiếng "Cạch" vang lên khiến cô giật bản mình. Một ông già đang ngồi trên cái thang chăm chú nhìn cô. Tiếng động vừa rồi là do cái thang di chuyển rồi dừng vào thanh chắn, ông già có vẻ hơi chao đảo với cú phanh đột ngột đó.

- Ông Ollivanders? - Gillette lên tiếng dò hỏi.

- Đúng là ta, cháu yêu. Cháu tới để mua đũa phép? - Ông cười hiền từ.

- Chắc chắn rồi ạ.

- Cháu thuận tay nào, cô bé?

- Cả hai tay ạ!

- Ồ, thú vị đấy! Để xem ta có gì cho cháu nào.

Nói rồi ông Ollivanders vẫy đũa phép, một cái thước dây lại bay tới chỗ cô đo đạc. Nó đo khoảng cách từ vai đến ngón tay, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sàn, từ tay đến đầu gối. Đo vòng quanh đầu,...

Ông Ollivanders di chuyển cái thang của mình lùi về phía sau để chọn lựa đũa phép. Công việc làm ông có vẻ vui thích lắm. Ông cứ vừa xem xét vừa tự lẩm bẩm điều gì đó. Cuối cùng ông kêu lên một tiếng:

- À há!

Ông rút một hộp đũa phép ra khỏi kệ, rồi lò dò bước xuống thang:

- Cháu yêu, thử nó xem. Long đuôi bạch kỳ mã, gỗ sồi, dài 10 inch, linh hoạt, thuần khiết.

Gillette nhận lấy cây đũa, trước ánh mắt khích lệ của ông Ollivanders, vẫy nhẹ một cái.

Rầm! Choang!

Một luồng sáng bắn ra đập vào một hộp đũa phép khiến nó văng ra ngoài, đập vỡ tan một cái bình hoa.

Gillette nhăn mặt, giờ thì cô biết tại sao nơi này te tua như vậy rồi. Mỗi năm không biết có đến bao nhiêu học sinh đến đây sắm cây đũa phép đầu đời cho bản thân, ai cũng như vậy vài lần cái tiệm này không sập mới là lạ.

Ông Ollivanders có vẻ không hề nản chí, ông giật phắt cây đũa khỏi tay cô bé, miệng lẩm bẩm:

- Không phải nó! Dứt khoát là không!

Ông lại tiếp tục tìm kiếm cây đũa phù hợp cho cô.

- À mà cháu tên là gì ấy nhỉ?

- Gillette ạ! Gillette Gray.

- À cô bé con nhà Gray. Cha mẹ cháu cũng là những phù thủy tài năng. Ta còn nhớ rõ ràng như thể vừa mới hôm qua, cái ngày mà cha mẹ cháu đến chọn cho mình cây đũa phép đầu tiên. Micheal thích hợp với cây đũa phép làm từ gỗ cây lau, gân tím rỗng, 13,5 inch, linh hoạt, mạnh mẽ, quyền lực và có thể uốn được. Mẹ cháu, Miranda, trái lại, là một cây đũa phép gỗ ô rô, long đuôi kì lân 11 inch, thuần khiết, và nhẹ nhàng.

Gillette yên lặng nghe ông Ollivanders nói một tràng dài. Khi Harry đến đây vào vài tháng nữa, ông cũng sẽ lại nói những lời tương tự. Chẳng lẽ bất cứ đứa học trò nào vào đây mua đũa phép đều sẽ được miễn phí nghe về cây đũa của cha mẹ mình? Trí nhớ của ông ấy thật kinh khủng!

Ông Ollivanders lại rút ra thêm một cây đũa phép nữa đưa cho Gillette.

- Cháu thử cái này xem, gỗ cây bulo, long đuôi sói, nhanh nhẹn, quyết đoán, và sắc bén, dài 11,5 inch.

Cô lại nhận lấy cây đũa và vẫy nhẹ.

Đừng!

Lần này tia sáng bắn thẳng vào đầu ông Ollivanders khiến cho một vạt tóc trắng của ông cháy xém và vẫn còn đang tiếp tục bốc cháy. Ông vội vàng dập lửa. Gillette bối rối nói:

- Xin lỗi, cháu không cố ý.

Ông Ollivanders có vẻ chẳng mấy quan tâm, ông phẩy tay:

- Cháu không cần phải xin lỗi. Tai nạn thường gặp ấy mà. Mấy vụ kiểu này ta bị suốt. Cây đó không phải, chúng ta tiếp tục thôi.

Ông lại bắt đầu lục lại, Gillette lại tiếp tục thử. Hai người lặp đi lặp lại quá trình ấy đến hai chục lần hoặc có thể nhiều hơn nữa, cô đếm không nổi. Có phải có lần lần gì không hay là ai cũng phải thử nhiều lần đến vậy? Không rõ ràng lũ trẻ bình thường chỉ phải thử 2, 3 lần để chọn được đúng cây đũa phép cho mình. Chuyện quái quỷ gì vậy chứ! Gillette vò vò tóc khi cô làm nổ một thứ gì đó trong tiệm lần thứ bao nhiêu đó mà cô không nhớ nổi nữa.

Ông Ollivanders trông cũng có vẻ khá bối rối, ông lẩm bầm:

- Kì lạ... Sao có thể như thế? Ta đã thử hết tất cả những chiếc đũa phù hợp. Không thể nào như vậy được. Bao nhiêu năm nay... chưa bao giờ có trường hợp kì lạ như vậy!

Ông cứ đi đi lại khắp căn phòng chật hẹp khiến Gillette hoa cả mắt. Rồi ông chợt dừng lại như nghĩ ra một điều gì đó, ánh mắt ông hướng về cây đũa phép trưng bày trên cái gối tím mà Gillette đã trông thấy qua cửa sổ, ông tiếp tục lẩm bầm:

- Ta tự hỏi... Có lẽ nào...

Ông Ollivanders bước nhanh về phía cửa sổ trưng bày, vung đũa hoá giải một đồng bùa chú nhiều đến nỗi làm Gillette ngạc nhiên, có nhiều bùa chú cô còn không nhận ra. Quá nhiều lớp bảo vệ cho một món hàng trưng bày quảng cáo không ai ngó ngang đến.

Đó là một cây đũa phép màu trắng, phần giao giữa tay cầm và đũa cần một viên đá màu tím kiêu sa, trông nó đẹp, cao quý và quyền lực. Ông cẩn thận lấy cây đũa ra, mang đến cho Gillette với một thái độ có phần hơi kích động, ông đặt vào tay cô, thúc giục:

- Cháu mau vẫy thử nó đi!

Chiếc đũa vừa chạm vào tay Gillette, cô liền cảm nhận được một mối liên hệ kì lạ lan ra toàn thân, gần gũi, thân cận, tựa như cánh tay mất đi từ lâu lại được gắn lại. Cô thử vẫy cây đũa, từ đầu đũa bắn ra một con chim phượng hoàng đỏ rực.

Ông Ollivanders có vẻ vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ, ông tiếp tục lẩm bầm:

- Bao năm... Thật kì lạ... Không ngờ cuối cùng ta đã tìm được chủ nhân cho nó.

Gillette cảm thấy quái quái, sao ông Ollivanders lại phản ứng thái quá như vậy nhỉ? Chỉ là một cây đũa thôi mà?

- Ông Ollivanders... Ông Ollivanders!

Ông Ollivanders quá tập trung vào mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình đến nỗi mất một lúc ông mới nhận ra Gillette đang gọi mình.

- À ờ sao vậy cháu yêu?

- Cây đũa phép này có chuyện gì thế ạ? Cháu thấy ông hơi lạ. Và cây đũa này được bảo vệ kĩ quá!

Ông trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cây đũa phép này đã có từ rất lâu rồi, trước cả cái thời của một cây đũa phép nổi tiếng, cây com ngui-ô-ây. Cha ông kể lại rằng, khi ấy Từ thần còn chưa phải là Từ thần, hắn chỉ là một kẻ cuồng vọng tự đại, hắn tin rằng mình là người mạnh nhất, hắn tàn sát người vô tội chỉ để chứng minh sự vô địch của mình. Hắn tiến vô số người xuống địa ngục. Merlin, vị phù thủy đầu tiên, khi đó còn trẻ và chưa phò tá vua Arthur, bằng quyền lực của mình đã hạ được Từ thần. Ông dùng xương hắn làm chiến lợi phẩm, tạo nên cây đũa phép mà cháu đang cầm trên tay. Xương Từ thần, 12 inch, lõi là sự kết hợp hoàn hảo giữa lông đuôi kỳ lân thuần khiết, gân tim rồng và lông đuôi phượng hoàng đầy quyền lực, viên đá cần trên nó là sự hoà quyện của nước mắt phượng hoàng, sự tái sinh và nước mắt người cá, sự đau khổ. Sống và chết, hắc ám và thuần khiết những thứ tưởng chừng đối lập lại kết hợp lại với nhau một cách hoàn hảo. Quyền lực tuyệt đối, ngạo mạn nhưng tang thương, đó là cây đũa phép này. Gia đình ta, từ thời tổ tiên của ta, đã bảo quản nó hàng thế kỉ để chờ đợi vị chủ nhân chân chính của nó, người không thua kém gì Từ thần và Merlin, chủ nhân trước của nó. Hàng thế kỉ đợi chờ, gia đình ta đã không còn hi vọng nữa, nó cứ nằm bên kệ kính đó qua năm tháng, cháu có thể thấy cái gối kia đã bạc thếp đến độ sắp không thể nhận ra màu nguyên gốc. Khi chẳng còn trông mong gì nữa thì cháu xuất hiện. Cây đũa này chấp nhận cháu, ta tin rằng cháu sẽ là một phù thủy vĩ đại!

Gillette nghe bài diễn thuyết của ông kinh ngạc vô cùng. Không ngờ cây đũa này có lai lịch lớn thế. Xương Từ thần! Cây đũa từng là của Merlin! Thật không thể tin được. Nắm cây đũa trong tay, cảm nhận sự thân thiết từ trong linh hồn với nó, Gillette thầm hạ quyết tâm sẽ không khiến nó thất vọng. Trong tay Merlin, nó đã tung hoành ngang dọc, cô sẽ không để nó bị mai một trong tay cô.

- Ông Ollivanders cháu sẽ lấy nó, cảm ơn ông rất nhiều.

- Ta tin vào những điều phi thường nơi cháu.

Sau khi thanh toán cho ông Ollivanders xong, cô bước ra khỏi tiệm. Mẹ cô có vẻ hơi lo lắng:

- Sao con vào đó lâu thế?

- Tại đĩa phép của con hơi khó chọn thôi ạ, không sao đâu mẹ.

Gillette trấn an Miranda xong liền nhìn quanh quất.

- Papa và cha đỡ đầu đâu rồi ạ?

- Họ chờ con lâu quá nên mang đồ về trước rồi. Chúng ta đi thôi.

Gillette theo mẹ đi về hướng mạng lưới Floo được lắp đặt, bất chợt cô dừng chân ở trước tiệm bán thú cưng. Miranda đi trước một đoạn phát hiện con gái không đi theo liền quay lại, thấy Gillette cứ nhìn chăm chăm vào cửa tiệm thú cưng, mẹ cô nói:

- À phải rồi mẹ quên không mua cho con một con cú. Con muốn một con chứ?

- Mama, con muốn con dơi đó.

Miranda mình theo tay Gillette phát hiện ra con dơi đang treo mình trước cửa tiệm, cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu với con:

- Được, chúng ta vào hỏi thử.

Khi mẹ cô hỏi mua con dơi đó, chủ tiệm có vẻ vui mừng lắm, như thể ông ta đã muốn bán phút nó đi từ lâu nhưng không được. Rất nhanh con dơi đã thuộc về Gillette.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Con dơi kì lạ

Con dơi đó cứ nhìn chăm chăm Gillette khi cô đi qua cửa hàng, thật kì lạ. Cô dừng bước, nhìn vào mắt nó môi mấp máy không thành lời:

- Tại sao mày lại nhìn tao chăm chú như vậy? Tao sẽ mua mày nhé?

Thật không ngờ, con dơi nhìn lại cô, gật gù đầu. Gillette hơi sững sờ, con dơi đó không phải Hoá thú sư đó chứ? Chắc là không phải rồi, chẳng ai lại làm như thế cả.

Gillette mua con dơi đó rồi cùng mẹ về dinh thự Gray. Cha cô vẫn còn đang tắm rửa để tẩy hết mùi rượu, còn thầy Snape có vẻ như đã về trước. Gillette xách cái lồng dơi chạy tuốt về phòng.

Cô đặt cái lồng lên bàn, vội vã kể cho Tom về điều kì lạ của con dơi. Tom trầm ngâm một lúc rồi viết.

[Em đã mua cây đu đủ phép mới của mình rồi phải không? Mau truyền cho anh một chút ma lực, anh có thể hiện hình.]

Gillette làm theo lời Tom, một lúc sau từ cuốn sổ nhật ký bay ra một làn sương mờ, chẳng mất chốc, làn sương đó hoá thành Tom Riddle, đứng ngay cạnh Gillette. Cho dù đường nét của anh lúc này không hề rõ ràng, cô vẫn phải thừa nhận anh rất đẹp trai. Tom chừng 15, 16 tuổi, vẫn khoác trên mình bộ đồng phục học sinh trường Hogwarts, trẻ trung và cuốn hút, dáng vẻ này của anh có thể khiến cả tá phụ nữ điên đảo.

Gillette ngẩng ra nhìn Tom đến thất thần, cô nói:

- Em thật không hiểu nổi anh nghĩ cái gì. Một gương mặt đẹp như vậy không muốn, lại muốn một gương mặt bèn bẹt như rắn, xấu xí, người không ra người mà không ra ma.

Tom quay qua nhìn bản thân mình trong gương, chợt cảm thấy Gillette nói đúng lắm.

- Anh cũng không biết khi đó mình hâm hâm sao nữa.

Giọng Tom nghe có vẻ xa xăm và là lạ. Cũng đúng thôi, dù sao bây giờ anh cũng đầu thực sự có thân xác, chỉ là dựa vào ma lực của Gilette để hiện hình. Tom chăm chú quan sát con doi một lúc lâu, sau đó trên khuôn mặt điển trai của anh hiện lên một tia kinh ngạc.

- Có lẽ nào... Sao có thể?

Tom có vẻ đột nhiên mắc phải chứng bệnh thích lảm bảm của ông Ollivanders. Sao mọi người cứ phản ứng kì lạ như vậy nhỉ? Gilette bực bội nói:

- Tom, có chuyện gì vậy?

Tom giật mình thoát ra khỏi mớ suy nghĩ của bản thân, anh nói:

- Anh không chắc lắm, nhưng mà trong một quyển sách cổ về sinh vật huyền bí, có nhắc đến một loài thông minh và quyền lực. Chúng là rồng mà không phải rồng, là phượng mà không phải phượng. Chúng có một hình thái khác hình thái thật sự của bản thân, thường là loài vật nhỏ hơn và tầm thường hơn thân phận thực sự của chúng. Chúng có trí tuệ gần như không thua kém gì con người. Nhưng chúng đã biến mất từ lâu, ngày nay rất ít người biết đến chúng. Thế mà con doi của em có vẻ không phải là một con doi, nó có lẽ là loài sinh vật đó, có lẽ nó là một con rồng. Theo như những gì em kể thì anh đoán nó đã lựa chọn em.

Gilette hơi há miệng ra rồi lại ngậm lại. Cô thật sự cạn lời rồi. Cô tưởng chỉ có cứu thế chủ có bàn tay vàng thôi chứ? Sao mà vận may của cô nghịch thiên quá vậy? Thật không thể tin được!

Con doi có vẻ như cũng đang lắng nghe cuộc đối thoại, bất chợt một giọng nói lạ vang lên trong phòng, nó trầm đục và khàn khàn:

- Quả không hổ danh là Chúa tể Hắc ám, nói đúng lắm. Ta là Ryan. Vừa rồi khi người đi qua, ta đã cảm nhận được khí tức của cây đu đủ phép Từ thần. Đó là lý do ta nhìn người. Tộc Transfigura bọn ta đòi đòi trung thành với Merlin. Cây đu đủ phép đã chọn người, người là truyền nhân của ngài, ta, Ryan, cả thế cuối cùng trong tộc, ta nguyện đi theo người, không bao giờ phản bội.

Tom và Gilette kinh ngạc khi nhận ra giọng nói đó phát ra từ con doi trong lồng, và những điều nó nói lại càng đáng kinh ngạc hơn. Gilette giữ cho bản thân bình tĩnh lại, rồi hướng con doi nói:

- Ta chấp nhận người, Ryan. Hãy nhớ lấy lời người nói, đừng đại dốt mà phản bội ta.

- Vâng, chủ nhân.

Tom lúc này mới thoát khỏi con hoang mang, nhướng mày nhìn Gilette tỏ vẻ "Anh cần được giải thích." Cô cười cười kể lại chuyện trong cửa hàng đu đủ phép. Nghe xong Tom kinh ngạc nhìn cô:

- Thật không ngờ đấy, con nhóc em lại là truyền nhân của Merlin. Thật may vì anh đã quyết định hợp tác với em.

Gilette cười với Tom:

- Em cũng không ngờ mà! - Thực ra em còn tính chạy đi cướp cây đu đủ phép com nguội của cụ Dumbledore cơ, nhưng mà giờ thì không cần nữa rồi, cây đu đủ phép Từ thần này còn tốt hơn. Đương nhiên cô nào dám nói nốt về sau đó ra.

Bỗng nhiên Tom trở nên mờ dần, anh buồn bã thì thào:

- Ma lực của em dần hết hiệu lực rồi. Được đứng nói chuyện cùng em thật tốt. Gặp lại sau nhé!

Cô nhìn anh dần biến mất, nắm chặt tay nói:

- Em sẽ sớm trả lại cho anh một cơ thể. Chờ em, Tom..

Tom biến thành một làn khói mờ chui trở lại vào cuốn nhật ký, sau lần thoát ra này có lẽ phải một tháng sau hoặc thậm trí là lâu hơn nữa anh mới có thể tiếp tục nói chuyện với cô được, vụ này rút của anh khá nhiều ma lực vốn đã ít ỏi. Cuốn nhật ký nằm yên trên bàn, dù Gilette có viết bao nhiêu thì hiện giờ Tom vẫn không thể trả lời được.

Thiếu đi Tom, quãng thời gian sau đó của Gilette có chút nhàm chán. May thay, cô vẫn còn có Ryan làm bạn. Cho dù nó chỉ là một con doi, hay rồng, sao cũng được, thì cô cũng không thể phủ nhận trí tuệ của nó. Đó là một sinh vật thật sự rất thông minh, đôi khi nào còn có thể chỉ dẫn cho cô một vài phép thuật.

Thời gian thấm thoát trôi, chẳng mấy chốc đã đến ngày tựu trường. mấy hôm trước cô nhận được thư cú của Harry, cậu nhóc có vẻ phấn khích lắm.

Dear Gilette,

Cậu biết không, vào lần sinh nhật thứ 11 của tớ, tớ nhận ra tớ là một phù thủy! Thật không thể tin được! Giờ thì tớ biết cái đuôi ở sau mông thằng Dudley mọc ra như thế nào rồi. Bác Hagrid, nhân tiện nếu cậu không biết, bác ấy là người giữ khoá của Hogwarts, trường phù thủy mà tớ sẽ theo học, bác ấy đã làm điều y hệt cậu làm với Dudley năm 9 tuổi. Bác Hagrid còn dẫn tớ tới một nơi gọi là Hẻm Xéo để mua đồ dùng học tập. Bác ấy kể cho tớ nghe cả tá chuyện mà tớ chưa biết, về bố mẹ tớ, về Voldemort (đọc đến đây, ánh mắt Gilette liền không tự chủ đánh sang phía cuốn sổ bên cạnh). Thảo nào mà hồi đó cậu nói rất nhiều người biết tên tớ. Tớ đâu dè tớ nổi tiếng dữ vậy.

Ngày mùng 1 tháng 9 tới tớ sẽ đến Ngã Tư Vua sân ga số 9 3/4 để mà nhập học, nghe lạ hén. Tớ cũng không chắc có phải bác Hagrid đưa nhảm vé không nữa. Cậu cũng nhập học Hogwarts chứ? Tớ rất mong được gặp lại cậu.

Hẹn cậu ở Hogwarts nếu cậu cũng học ở đó.

Bạn cậu,

Harry

Harry Potter.

Gillette khá vui khi nhận được thư của cậu nhóc, cô đã không thể giúp được vợ chồng Potter nên cô hi vọng có thể chiếu cố Harry một chút. Gillette viết thư trả lời cho Harry, đại khái thông báo là cô cũng nhập học Hogwarts và hẹn gặp cậu nhóc ở sân ga 9 3/4. Cô cũng đeo lên mình con Hedwig thêm một món quà mà cô đã quên tặng cậu nhóc vào ngày sinh nhật.

Gillette nhìn theo bóng trắng càng ngày càng xa của Hedwig đến khi chẳng thể nhìn thấy nữa. Cô quay đầu nhìn cuốn nhật ký nằm bất động trên bàn không sức sống. Bao giờ thì Tom mới trở lại đây? Cô có chút nhớ anh rồi...

Ngày mùng 1 tháng 9, Ngã Tư Vua vẫn như thường ngày, đầy nhóc Muggle. Hàng tá người bận bịu lượn qua lượn lại như những con ong chăm chỉ. Không có bất cứ một điều gì bất thường. Một ngày bình thường với Muggle nhưng lại là một ngày quan trọng với phù thủy, ngày tựu trường.

Phù thủy lẫn trong đám đông, bình thường đến không thể bình thường hơn, ngoại trừ việc xe đẩy của họ chất đầy những rương hòm kèm theo một cái lồng đựng cú, chốc chốc lại có một người lao đầu vào hàng rào giữa sân ga số 9 và số 10, điều đó thì lại không bình thường chút nào.

Gillette được Độn thổ kẻ lão ba nhà mình, đến thẳng Ngã Tư Vua bởi thế cô đoán rằng mình sẽ tới sớm hơn Harry đi kẻ xe nhà Dursley một tí. Đáng nào thì cô cũng không thể tìm nổi cậu nhóc ở trong cái đám đông tấp nập, hỗn loạn này vì thế Gillette quyết định theo cha mẹ vào sân ga 9 3/4 trước rồi sẽ đi tìm Harry sau.

- Cục cưng của ba sẵn sàng rồi chứ?

- Luôn luôn thưa ba, và ba làm ơn đừng gọi con buồn nôn như vậy đi.

Miranda xoa đầu cô cười trêu chọc:

- Con gái lớn rồi muốn quảng ba mẹ đi đúng không?

Gillette thờ dãi bất lực trước cặp ba mẹ kẻ tung người hứng của cô:

- Mẹ! Mẹ biết ý con không phải như vậy mà!

- Được rồi, được rồi. Chúng ta cùng vào sân ga thôi. - Micheal cười hoà giải - Cùng chạy với ba nhé!

Gillette gạt đầu nắm lấy xe đẩy, Micheal từ sau lưng cô cũng đặt xe, cả người cô lọt thỏm trong lòng ông. Gillette chợt thấy yên tâm lạ thường.

Hai ba con cùng chạy thật nhanh vào hàng rào giữa sân ga số 9 và số 10, thay vì tai nạn xảy ra, thì cả hai người xuyên thẳng qua hàng rào. Vừa vượt qua đó, Gillette cảm thấy cô như thể vừa băng qua vách ngăn hai thế giới. Bên ngoài kia là những con người bình thường, tấp nập mưu sinh thì nơi đây là những mầm non của thế giới phù thủy. Các cô cậu bé đẩy những rương hòm đầy nhóc bìn rìn chia tay cha mẹ, các đàn anh đàn chị đang độ tuổi thanh niên vội vã chạy qua chạy lại để tìm kiếm bạn bè hay thậm chí là người yêu.

Con tàu tốc hành Hogwarts sừng sững giữa sân ga, liên tục nhả khói và phát ra những tiếng kêu tu tu thúc giục.

Chứng kiến cảnh tượng đầy sức sống ấy, Gillette cảm thấy lòng nhiệt huyết thời học sinh đã từ không còn nữa được khơi lên. Cô vô cùng chờ mong những ngày tháng học tập ở Hogwarts, hẳn sẽ thú vị lắm đấy.

Trái với Gillette, cha mẹ cô đang vô cùng hoài niệm những ngày tháng tuổi trẻ.

- Mike, thời gian trôi qua nhanh thật đấy. Em tưởng như mới hôm qua thôi em với anh còn là một trong đám học sinh ấy vui vẻ háo hức đến Hogwarts. Thế mà giờ chúng ta lại ở đây nhưng với cương vị phụ huynh, đúng là già rồi.

Micheal gạt đầu:

- Đúng vậy, tuổi trẻ thật thích biết bao.

Gillette nhìn hai cái người đang chìm đắm trong hoài niệm của bản thân, cô lên tiếng cắt ngang:

- Papa, mama! Con lên tàu đây, hai người mà còn sụt mướt nữa là không kịp chào tạm biệt con đâu!

- À, con yêu, đi học vui về nhé. Cha mẹ sẽ thường xuyên gửi cú cho con. - Micheal giật mình nhớ ra mục đích chính của chuyến đi, quay sang nói với Gilette.

Miranda dịu dàng nói với cô:

- Con đi vui nhé!

- Vâng, cha mẹ về an toàn.

Gilette tạm biệt cha mẹ rồi đẩy xe về phía tàu tốc hành. Micheal và Miranda nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của con gái, chợt có chút lo lắng.

- Con bé sẽ không sao chứ? Lối tiên tri kia...

Micheal ngắt lời vợ:

- Con bé sẽ không sao! Nó sẽ được an toàn ở Hogwarts. Trong tầm kiểm soát của cụ Dumbledore, không nơi nào có thể an toàn hơn!

Bóng dáng của Gilette dần khuất sau cánh cửa tàu...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tàu tốc hành Hogwarts

Gilette nhanh chóng lên tàu. Cô đến khá sớm nên rất dễ dàng tìm được một khoang trống. Vừa ngồi xuống Gilette vừa thả Ryan ra khỏi lòng, cô dặn dò nó đi tìm Harry Potter rồi mở cửa sổ cho nó bay đi.

Có một vài đứa nhóc nhận ra cô là tiểu thư nhà Gray mon men đến tán tỉnh, cuối cùng bị vẻ lạnh lùng và mấy lời độc miệng của cô dọa chạy mất. Lòng kiên nhẫn của Gilette sắp bị mài mòn hoàn toàn khi mà cô đuổi đi tốp con trai thứ n. May thay, Harry đến nơi vừa kịp lúc theo sau là Ryan bay lơ lửng, cứu thoát cho đám thứ n+1 khỏi con thịnh nộ của Gilette.

- À ờ, thật vui khi được gặp lại cậu. - Harry trông có vẻ hơi lúng túng, cậu nhóc cứ vò mái tóc vốn đã bù xù của mình. - Tớ còn chưa chính thức cảm ơn cậu vụ ở nhà Dursley 2 năm trước. Nhờ có cậu tớ sống tốt hơn rất nhiều. Sau này tớ sẽ trả ơn cậu.

Gilette nhìn cậu nhóc trầm nghĩ: "Đúng là cứu thế chủ thuần khiết, ngây thơ!". Cô xua tay với Harry:

- Cậu không cần trả ơn gì đâu. Tớ chỉ giúp cậu được một ít như thế thôi, tớ nợ cậu.

- Cậu nợ tớ cái gì mới được cơ chứ? Lần trước cậu cũng nói điều đó! - Harry bối rối nhìn cô, chờ đợi lời giải thích.

Gilette trầm ngâm hồi lâu, cô đang nghĩ xem có nên nói cho cậu nhóc sự thật hay không, cuối cùng cô lên tiếng:

- Được rồi Harry à, tớ sẽ nói. Hi vọng cậu đừng giận tớ. - Gilette hít một hơi thật sâu, cô tiếp tục, - Cha cậu và cha tớ từng là bạn thân. Cha tớ tên là Micheal Gray, ông đã rất suy sụp sau cái chết của cha mẹ cậu. Tình trạng của ông tệ đến nỗi mà cả nhà tớ không dám nhắc tới chú James, cô Lily và tận bị kịch đó nữa. Đáng lẽ ra hôm cha mẹ tớ định đến thăm nhà cậu, nhưng vì tớ bị bệnh nên chuyến đi bị hoãn lại. Cha mẹ tớ đều rất tự trách, nếu hôm đó nhà tớ đến Thung lũng Godric, mọi chuyện có lẽ sẽ không quá kinh khủng như vậy. Hơn nữa...

Bỗng một tiếng "Cạch" vang lên, cắt ngang lời kể của Gilette. Một thằng nhóc tóc đỏ, mặt đầy tàn nhang vừa mở cửa khoang, nó hơi lúng túng hỏi:

- Các cậu có phiền không nếu tớ ngồi đây? Các khoang khác đầy nhóc cả rồi.

Gilette hơi khó chịu vì bị cắt ngang, cô không lên tiếng. Harry liếc cô một cái rồi tự mình làm chủ, đồng ý cho thằng nhóc vào. Cô cũng chẳng quan tâm, đẳng nào cũng là sức mạnh của cốt truyện, thằng nhóc này còn có thể là ai khác ngoài Ron Weasley cơ chứ. Như thế chứng minh cho suy nghĩ của cô, thằng nhóc lên tiếng giới thiệu:

- Chào mấy bồ, mình tên là Ron Weasley.

Gilette cắt ngang trước khi Harry kịp tiếp lời:

- Cậu có thể bắt đầu màn làm quen sau được không? Chúng tớ đang dở một chút chuyện.

Mặt Ron đỏ bừng, nó ấp úng:

- À được chứ, đương nhiên là được. Các cậu cứ tự nhiên.

Gillette gật đầu nói:

- Cảm ơn cậu. Ban nay tớ nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À phải rồi! Hơn nữa đáng ra gia đình tớ có thể giúp cậu có một cuộc sống thoải mái hơn ở nhà Dursley, nhưng vì tình trạng của cha tớ nên tớ đã chẳng dám nhắc. Cha cứ nghĩ cậu đang sống vui vẻ hạnh phúc tại nhà di dưỡng, ông không dám đối mặt với cậu, ông sợ bản thân sẽ lại nghĩ đến chú James và cô Lily. Ủ là như vậy đấy, tớ nợ cậu.

- Không có gì đâu, Gillette. Đó đâu phải lỗi của cậu. May mà hôm đó gia đình cậu không tới, nếu không sẽ bị liên lụy mất.

- Cậu thật lương thiện, Harry. - Gillette cong môi cười, nụ cười có vẻ giễu cợt. Cậu nhóc ngây thơ ấy đâu có biết, đêm đó, là cô cố tình giả ốm để ngăn cha mẹ không đến gia đình Potter. Cô đã không thể cảnh báo cô Lily và chú James, cô không thể để mất thêm cha mẹ nữa. Cô lựa chọn ích kỷ, để bảo vệ những người cô yêu thương, dù sao thì, họ đến đó cũng đâu thay đổi được gì, chỉ là thêm vài mạng người mà thôi, Voldemort sẽ quan tâm sao. Đương nhiên là không rồi.

Harry cười với Gillette rồi quay sang Ron nói:

- Xin chào, tớ là Harry Potter.

Ron mở trừng mắt ngạc nhiên:

- Harry Potter! Là cậu thật sao? Vậy cậu có thật sự có... có...

Nói đến đó, thằng nhóc đột nhiên mắc chứng cà lăm. Harry khó hiểu hỏi lại:

- Có cái gì cơ?

Ron hạ giọng thì thầm:

- Vết sẹo ấy!

Harry "À" một tiếng rồi đưa tay vén tóc lên, trưng ra cái vết sẹo hình tia chớp của nó. Ron thốt lên:

- Thật độc ác!

Harry chỉ cười cười không đáp, còn Gillette ở một bên nhăm chán chống tay quan sát đoạn hội thoại kinh điển. Bất chợt Ron quay qua cô bé hỏi:

- Còn bồ? Tên bồ là gì vậy?

- Tên tớ là Gillette, Gillette Gray.

- Trời đất! Bồ là tiểu thư nhà Gray! Đáng lẽ mình phải nhận ra rồi chứ, ý mình là mái tóc xám của bồ. - Thằng nhóc lại há hốc miệng kinh ngạc lần hai.

- Gia tộc Gray thì sao chứ? - Harry khó hiểu hỏi.

- Cậu không biết thật sao, Harry? - Ron hỏi với giọng cao vút như thể việc Harry không biết đến gia tộc Gray là một tội ác. - Đó là một gia tộc vô cùng lâu đời, từ tận thời đại của Vua Arthur. Nghe nói, gia tộc Gray là huyết mạch còn sót lại của Merlin! Đó là gia tộc có dòng máu thuần chủng cao quý, bao đời nay đều thuộc Slytherin thế nhưng luôn đứng ở vị trí trung lập trong mọi cuộc chiến. Không có bất cứ ai có thể lay chuyển địa vị của nhà Gray. Tiểu thư nhà Gray, sinh ra vào lúc ngôi sao băng Genius rơi xuống, có một lời tiên tri rằng: "Đứa bé gái mang trong mình dòng máu của Merlin, sinh ra vào lúc ngôi sao Genius giáng thế, trải qua sự rèn giũa, tôi luyện của máu và nước mắt, sẽ trở thành người thay đổi cả thế giới." Đó là điều mà bất cứ ai, dù già hay trẻ, ở thế giới phù thủy đều biết, giống như chuyện cậu là Đứa bé vẫn sống vậy.

Harry há hốc miệng nhìn Gillette. Cô cau mày suy nghĩ, vụ lời tiên tri đó là thế quái nào chứ? Máu và nước mắt? Thay đổi thế giới? Viết truyện cười đấy à? Chẳng lẽ lại là một tác phẩm của bà đồng Sybill Trelaway?

- Chuyện này nổi tiếng lắm à? - Cô quay qua hỏi Ron.

Lần này đến lượt Ron há hốc miệng:

- Cậu không biết sao?

Thằng nhóc lại lên tông cao vút khiến Gillette khó chịu bịt tai. Cô lắc đầu:

- Quả thực là không biết.

- Nhưng đó là chuyện của cậu cơ mà?

Gillette nổi quạu, cô nạt:

- Không biết thì là không biết thôi, cậu hỏi làm thế làm gì?

Ron giật mình rụt cổ lại, thẳng nhóc chẳng dám hỏi thêm nữa.

Đúng lúc đó, bà già đẩy xe đồ ăn qua, ghé đầu vào hỏi:

- Ăn gì không các cháu?

Ron hai vành tai ửng đỏ, rụt rè giờ một túi bánh khô khốc lên, ấp úng nói:

- Cháu có đủ hết rồi.

Harry chưa ăn sáng, cậu nhóc hào phóng mua cả đồng kẹo kì lạ, kẹo dẻo các vị hiệu Bertie Both, kẹo cao su thượng hạng hiệu Drooble, socola Éch nhái, bánh bông lan, bánh bí ngô, kẹo que cam thảo và cả tá thứ kì quặc khác. Hồi nào giờ Harry chẳng có nổi một cắc bạc để mà mua kẹo, nhưng giờ đây trong túi quần nó rùng rinh những đồng vàng, đồng bạc. Harry ôm mở bánh kẹo đồ đầy ra ghế.

- Máy bò cùng ăn đi.

Ron trừng mắt nhìn:

- Bỏ đói làm hả?

- Đói, đói muốn chết luôn.

Harry vừa đáp vừa ngoạm một miếng to bánh bí ngô.

Gillette nhìn mở bánh kẹo, lắc đầu nói:

- Cảm ơn cậu, tớ không thích ăn mấy thứ đó lắm.

Nói rồi cô vẩy đũa phép, triệu hồi hộp com mà mẹ cô đã chuẩn bị sẵn. Miranda khéo tay vô cùng, những món ăn cô làm có thể khiến bất cứ ai thèm rõ dãi. Đúng lúc Gillette làm phép triệu hồi thì một cô bé tóc xù đẩy cửa, cô bé thẳng thốt kêu lên:

- Bỏ vừa làm phép Triệu hồi hả? Phép thuật đó cao cấp dữ lắm, các anh chị khoá trên mới được học. Sao mà bỏ làm được hay vậy?

Gillette đầu đầu nhìn cô bé, đây chắc hẳn là Hermione rồi, có lẽ vì cuộc nói chuyện của cô và Harry khiến màn chào hỏi bị đẩy lùi xuống nên cô bé tóc xù này mới đến đây trước khi Ron kịp phủ phép con Scarbers chết tiệt của mình. Và vì thế đối tượng của Hermione liền chuyển qua cô, người vừa thực hiện thành thạo câu thần chú Accio. Cô nhóc một sách này chắc hẳn đã quên tiết mục đích chính của mình, tìm Trevor. Thằng nhóc Longbottom đáng thương.

Gillette vừa thông thả mở hộp com, vừa đáp lời cô bé:

- Tớ đã học không ít bùa chú từ khi còn nhỏ rồi. Accio chỉ là một trong số đó thôi.

Hermione có vẻ phấn khích lắm

- Tuyệt quá! Bỏ thật giỏi! Mình cũng đã học thuộc hết sách giáo khoa rồi, hi vọng như vậy là đủ theo học. À nhận tiện các cậu có thấy một con cóc không? Một cậu bé tên là Neville làm mất nó.

- Không có.

- À, thôi vậy. Tớ tên là Hermione, Hermione Granger. Rất vui được gặp các cậu!

- Ron Weasley.

- Harry Potter.

- Cậu là Harry Potter sao? Tớ biết hết mọi chuyện về cậu. Tất nhiên rồi, tớ kiểm vài cuốn sách để đọc thêm, chuyện về cậu được viết trong cuốn Lịch sử Pháp thuật hiện đại, cuốn Thăng trầm của Nghệ thuật Hắc ám và cuốn Những sự kiện Phủ phép lớn trong thế kỷ XX.

Harry cảm thấy bàng hoàng cả người:

- Tớ ấy hả?

Hermione ngạc nhiên cao giọng:

- Cậu không biết sao? Nếu tớ là cậu, tớ sẽ tìm đọc cho bằng hết những cuốn sách viết về mình. - Rồi cô bé đột ngột quay qua Gillette. - Còn bỏ? Bỏ tên gì vậy?

- À tên tớ là Gilette Gray. Rất vui được gặp cậu.

- Thật hả? Tớ cũng biết về cậu nữa! Cậu là...

Gilette cắt ngang lời huyền thoại của Hermione:

- Được rồi mà, tớ không cần cậu quảng cáo cho tớ đâu.

Hermione hơi đỏ mặt nói:

- À xin lỗi, chỉ tớ hơi phấn khích. Thảo nào mà cậu làm phép thành thạo đến thế.

Gilette cười cười đáp:

- Cũng thường thôi.

- Không đâu! Bữa Triệu hồi không dễ chút nào!

- Được rồi mà. Cậu không ăn trưa sao?

- À phải, xin lỗi đã làm phiền. Tớ về toa đây, các cậu ngon miệng nhé. Gặp lại ở trường.

Cả bọn vẫy tay chào cô bé, nhờ có Gilette mà quan hệ của Hermione với Harry và Ron không gay gắt như trong truyện. Tiếp tục vui đùa vào mớ đồ ăn, Ron khen ngợi:

- Gilette, mẹ cậu khéo tay quá! Hộp cơm của cậu trông thật ngon miệng.

- Tất nhiên rồi! Mẹ tớ mà.

Đúng lúc đó, con chuột của Ron vọt ra từ túi áo cậu nhóc, vùi đầu vào một hộp kẹo, Ron kêu lên:

- Scarbers!

Gilette giật mình nhìn con chuột đầy giận dữ và chán ghét. Peter Pettigrew! Kẻ đã phản bội chú James và cô Lily! Kẻ đã đẩy chú Sirius vào tù vì tội ác của hắn!

Gilette cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn rút đũa phép yểm bùa con chuột, ánh mắt cô cứ dính vào nó.

- Gilette! Gilette!

Cô giật mình vì tiếng gọi, Harry đang cố gắng đem cô ra khỏi mớ suy nghĩ của mình.

- À, cậu gọi tớ sao?

- Cậu có chuyện gì sao, Gilette? Tớ gọi cậu cả tá lần mà cậu không phản ứng. - Harry lo lắng nhìn cô. - Trông cậu đáng sợ quá.

- À không có gì đâu, chỉ là tớ không thích con chuột đó cho lắm. - Gilette vội vã lấp liếm, cô chưa thể xử lý con chuột ngay được, nó sẽ trốn thoát mất. Khi nào về trường cô sẽ làm vụ này một cách nhanh gọn và chắc chắn, phải đảm bảo Peter không thể chạy được, và chú Sirius được vô tội, trả tự do.

Ron có vẻ tin lời nói dối của Gilette, thằng nhóc đỏ mặt tím con chuột đang chạy loạn bỏ vào túi áo, nó có vẻ sợ ánh mắt của cô.

- Đó là Scarbers, con chuột già mà anh Percy đã chơi chán. Khi mà cậu có đến 5 ông anh trai thì cậu sẽ chẳng có cái gì mới hết. Cây đũa phép của mình cũng là cây đũa cũ của anh Charlie còn áo chùng thì là của anh Bill. - Thằng nhóc quay qua Gilette nói tiếp. - Scarbers nó hiền khô ấy mà, bỏ không cần phải sợ.

- Mình không sợ nó. Mình chỉ không thích nó thôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tàu tốc hành Hogwarts (2)

Gillette rất lo rằng mình sẽ không ứng phó nổi nếu Ron cứ tiếp tục vặn hỏi cô về chuyện con chuột, vì thế cô vội chuyển chủ đề:

- Harry ơi, tung tó một cái socola Éch nhái với.

Harry nhặt lấy một viên kẹo, ném sang cho cô, Gillette cảm ơn cậu rồi cúi đầu bóc socola. Cô giữ chặt con ếch trước khi nó kịp vọt đi mất như đã làm với Harry. Con ếch gãy dựa trong tay cô, Gillette nhú mày, ăn socola kiểu này thật kì dị. Tại sao phù thủy lại thích một viên kẹo cứ nhảy chồm chồm lên như thế này chứ, trông thì cũng hay đấy nhưng mà chẳng có tí tác dụng thực tiễn nào, không nhanh tay bắt con ếch là mất ăn. Có khi nào nó lại nhảy trở về nơi sản xuất không nhỉ? Nếu như vậy thì có thể dễ dàng giải thích việc mấy cái socola cứ nhảy khỏi tầm tay nhanh như chớp rồi. Gillette chẹp miệng, phù thủy cũng là gian thương đấy.

Khi Gillette vừa ngoạm đầu con ếch thì cánh cửa toa lại lần nữa kêu "Xoạch" một tiếng. Nó bị giật ra bởi một lực khá mạnh. Một thằng nhóc tóc bạch kim đứng ở cửa, hai thằng nhóc khác to cao vạm vỡ kề kề hai bên như vệ sĩ. Còn có thể là ai khác ngoài Draco, Goyle và Crabbe đây. Draco dán mắt vào Harry, nó kêu ngao nói:

- Phải không đây? Bọn nó đồn um khắp tàu là toa này có Harry Potter. Là mày đó hả?

- Draco!

Gillette kêu lên, ngăn cản cuộc chiến có nguy cơ nổ ra giữa hai con sư tử con và ba chú rắn nhỏ.

Draco vút búng Harry ra sau đầu, sừng sốt kêu lên:

- Gillette? Sao cậu lại ở đây? Tớ đã kiếm cậu khắp nơi! Thật không ngờ cậu lại ngồi chung toa với Harry Potter!

Gillette lườm Draco:

- Như vậy thì sao chứ? Harry cũng là bạn tớ mà!

- À ờ, tớ không có ý gì đâu. Nhưng mà cậu có thể ngồi với những người xứng đáng với thân phận của cậu hơn. Tớ không nói Harry nhưng mà Weasley...
- Thằng nhóc chun mũi nói như thế hít chung bầu không khí với Ron làm nó khó chịu vậy.

Gillette quát lên trước khi Ron và Harry kịp bùng nổ:

- Draco! Cậu không thể nói như thế được! Như thế rất bất lịch sự! Và một quý tộc sẽ không làm như thế. Tớ chẳng muốn cãi nhau với cậu một tí nào nhưng cậu không thể đánh giá người khác một cách phù phiếm như vậy được. Nếu bây giờ tớ không phải tiểu thư nhà Gray có phải cậu cũng sẽ khinh thường tớ không? - Gillette dứt khoát nói. - Nếu cậu không thích ngồi với tớ thì có thể đi chỗ khác!

Draco hoảng loạn nhìn cô, cậu nhóc lúng túng giải thích:

- Không phải, Gillette, ý tớ không phải vậy! Cậu là bạn tớ cơ mà! Tớ chỉ... tớ chỉ nghĩ là... - Dưới cái nhìn nghiêm khắc của Gillette, cuối cùng Draco chấp nhận hoà hiệp. - Được rồi, là tớ sai. Xin lỗi các cậu.

Ron trừng mắt có vẻ ngạc nhiên lắm. Cậu ám nhà Malfoy vốn nổi tiếng kêu ngao, ngang ngược trước mặt Gillette chẳng còn chút sức phản kháng. Ron nhìn cô đây sùng bái, quá lợi hại, quá kinh khủng!

Harry lúc đầu hơi khó chịu vì lời nói của Draco nhưng cậu cũng dễ dàng chấp nhận lời xin lỗi. Draco nhanh chóng ngồi xuống cạnh Gillette, hai thằng vệ sĩ cũng chen chúc vào theo.

Draco vò vò mái tóc bạch kim, không mấy tình nguyện nói:

- Xin chào, tớ là Draco Malfoy. Còn đó là Crabbe và Goyle.

Harry gật đầu nói:

- Như cậu đã biết, tớ là Harry Potter.

Draco khịt khịt mũi, lăm bầm một từ gì đó nghe như "Chúa cứu thế".

Ron khá dè chừng cậu quý tử nhà Malfoy nhưng có lẽ vì vẻ hiền lành trước mặt Gillette của Draco, cậu nhóc cố gắng gom hết dũng khí nói:

- Xin chào, tớ... tớ là Ron Weasley.

Draco cau kinh vạc lại:

- Ủ, tao không mù, đương nhiên nhìn thấy mái tóc đỏ của mày.

Gillette gằn giọng:

- Draco!

Cậu nhóc bữu môi, phụng phịu nhìn cô. Dáng vẻ ấy khiến Ron cảm thấy may mà cậu không đang ăn một thứ gì đó hoặc đang uống nước, sẽ sặc chết mất.

Draco cuối cùng chịu thua lần 2, hậm hực nói:

- Rất vui được gặp các cậu!

Harry và Ron gật đầu với Draco, sau đó cả toa chìm vào im lặng, không khí khá lúng túng. Đúng lúc đó tiếng mở cửa lại vang lên, xé toạc sự im lặng đầy bối rối.

Hermione đứng trước cửa, liến thoắng:

- Máy bơm mau thay quần đồng phục đi, sắp tới Hogwarts rồi đó. Minh qua đây nhắc phòng khi máy bơm quên mất.

Rồi cô bé khựng lại khi phát hiện ra sự có mặt của ba nhân vật mới. Cô hơi sững sốt:

- Các cậu là ai vậy?

Dưới ánh nhìn của Gilette, Draco cố gắng kiềm lại từ "Máu bunn" đã ra đến đầu môi, thay vào đó cậu nói:

- Tôi là Draco Malfoy, đó là Crabbe và Goyle. Tôi là bạn của Gilette.

Hermione gật đầu với cậu nhóc:

- Minh cũng có biết về gia tộc của bồ. Hermione Granger, rất vui được gặp. - Cô nói tiếp. -

Máy bơm tốt nhất mau thay đồ đi, nếu không sẽ trễ mất.

Gilette cười nói:

- Cảm ơn cậu vì đã qua đây nhắc chúng tớ, Hermione. Bọn tớ thay ngay đây.

Hermione gật đầu rồi đi ra khỏi toa. Gilette nói với Draco:

- Cậu mau về toa thay đồ đi, rồi quay lại đây.

Draco chần chờ một lúc rồi gật đầu. Trước khi ra khỏi toa còn không quên ngoái đầu lại nói:

- Nhớ chờ tớ đây, Gilette!

Cô gợn ngón cái lên với Draco, bóng dáng cậu nhóc nhanh chóng khuất sau cánh cửa. Chỉ còn lại ba đứa nhóc, Gilette triệu hồi cái áo chùng đồng phục của mình rồi nhanh chóng trùm qua đầu. Trong lúc đó Harry và Ron phải tự dùng tay lục tung mớ rương hòm của mình lên để tìm cho được bộ đồng phục. Ron nhìn cô đầy ngưỡng mộ:

- Bồ siêu thật đấy, Gilette! Không những giỏi pháp thuật mà còn khiến cho Malfoy không dám cự cãi câu nào.

Gilette lắc đầu nói:

- Draco thực ra cậu ấy tốt lắm có điều cậu ấy không biết ăn nói, nhiều khi nói hơi khó nghe khiến người ta phát ghét. Nhưng mà tớ chơi với cậu ấy từ nhỏ, cậu ấy chỉ là có hơi kiêu ngạo thôi.

Ron khịt khịt mũi:

- Tớ cá là cậu ta sẽ vào nhà Slytherin.

Gilette cau mày không vui nhìn Ron:

- Cậu quá có thành kiến với Slytherin rồi! Đâu phải người nào thuộc nhà Slytherin cũng là kẻ xấu!

- Nhưng mà kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai thuộc nhà Slytherin đấy. Hàng thế kỉ nay có phù thủy Hắc ám nào mà không thuộc nhà đó đâu.

- Cậu sai rồi, Ron. Đó là một tư tưởng hoàn toàn sai lầm. Không phải Slytherin nào cũng xấu và không phải các nhà khác đều tốt đẹp. Slytherin có phù thủy Hắc ám các nhà khác cũng có - Nói tới đây Gilette trầm ngâm: "Điển hình là con chuột của cậu kia kìa." - Cậu có dám thề với mình là không có Từ thần Thực tử nào xuất thân từ Griffindore, Ravenclaw hay Hufflepuff không? Còn về việc xưa nay các phù thủy Hắc ám nổi tiếng đều xuất thân từ Slytherin, một số người có thể đại diện cho tất cả số còn lại sao? Cậu phải nhìn rộng ra! Không thể chỉ nhìn một góc của tảng băng mà phán đoán nó. Hơn nữa, sao cậu không nghĩ ngược lại là các nhà khác cũng có phù thủy Hắc ám nhưng không đủ năng lực để làm đến trình độ như phù thủy Hắc ám của nhà Slytherin? Mọi thứ tồn tại đều có lí do của nó, các cậu không thể có cái nhìn thiên cận như vậy được. Cậu cầm dao để gọt hoa quả đó là tốt,

nhưng cảm dao để giết người là xấu rồi. Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, không có cái gì hoàn toàn xấu và cũng chẳng có cái gì hoàn toàn tốt đẹp cả.

Ron và Harry há hốc miệng trước mớ lý luận của Gilette. Hai đứa ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi gật đầu:

- Cậu... hình như nói đúng.

Gilette hừ mũi:

- Tớ nói đương nhiên là đúng rồi!

Thằng nhóc Harry chưa vào trường đã bị Ron bơm cho một mớ Slytherin xấu xa thế này, Slytherin độc ác thế kia, ngay từ đầu đã có thành kiến làm sao có thể không ghét cho được. Như thế thật là bất công, nhà nào chẳng như nhà nào, chẳng có gì khác nhau cả.

Harry có vẻ suy nghĩ rất kỹ về những lời Gilette nói, cậu gật gù:

- Cậu nói đúng, Gilette. Chúng ta không thể chỉ nhìn một góc của vấn đề.

Gilette cười với cậu nhóc:

- Cậu thông minh đấy, Harry. Nghe lời tớ là thông minh.

Harry buồn cười gõ đầu cô một cái:

- Cậu kiêu ngạo vừa thôi!

- Đó là do tớ có năng lực để kiêu ngạo nhá!

Không biết do ai đầu tiên trước, sau đó ba đứa nhóc vốc hàng vốc kẹo trên ghế ném loạn vào nhau. Hermione và Draco đến sau cũng bị dính chiêu liền phản công. Cả toa xe loạn thành một đoàn, tiếng cười vang vọng khắp nơi khiến tâm hồn con người ta rạo rực. Tuổi trẻ quả thực tràn đầy sức sống.

Lũ trẻ vui đùa một lúc thì tàu cập bến. Đứa nào đứa đấy đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, toàn thân dính đầy kẹo bánh đủ các loại. Phát hiện ra tàu đã dừng, cả bọn vội vã chỉnh trang. Gilette rất không hi vọng bị trả lại, cô quả quyết vẫy đũa phép đem mọi thứ trở lại bình thường. Để bọn nhóc ấy tự thân vận động thì biết bao giờ mới xong!

Đám trẻ sau khi trở về với dáng vẻ bình thường nghiêm chỉnh liền vội vã rời tàu. May thay, dù là những người cuối cùng xuống tàu bọn chúng vẫn kịp theo sau đoàn năm nhất của bác Hagrid.

Gilette thật không hiểu nổi tại sao năm nhất không được đi xe do vòng mã kéo để vào trường như bình thường. Tại sao lại phải bày vẽ ra đủ thứ chuyện, bắt năm nhất đi vào trường bằng thuyền băng qua hồ? Truyền thống gì vớ vẩn, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức, chẳng nhìn thấy cái lợi ích quái quỷ gì cả.

Mặt hồ lạnh băng, không khí bên trên cũng chẳng dễ chịu hơn là bao. Là những người đến sau cùng, Gilette, bộ ba cứu thế chủ và Draco phải nhét chung một chiếc thuyền, năm đứa nhóc thay vì bốn như các thuyền khác.

Draco cau mày đúng điều Gilette nghĩ:

- Chẳng hiểu cái trường này nghĩ cái quái gì nữa! Tại sao năm nhất lại phải vào trường bằng thuyền cơ chứ? Chỉ có mình năm nhất!

Ron nhún vai:

- Chấp nhận đi, Draco. Chúng ta ngoại trừ việc nghe theo thì chẳng thể làm gì khác được.

Draco khịt mũi:

- Chán thật đấy!

Sau trận ném kẹo trên toa tàu, nhất là sau bài thuyết giáo của Gilette, cả bọn đã chẳng còn hiềm khích gì với nhau nữa. Ron chẳng ghét Draco như trước và ngược lại. Tất cả bọn chúng đều là bạn bè. Gilette nhìn cả bọn hài lòng, đây chính là hiệu ứng mà cô muốn.

Ghét nhau đâu được gì chứ, như thế này chẳng phải tốt hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nón phân loại. Rắn nhỏ Harry Potter???

Học sinh năm nhất nhanh chóng băng qua hồ. Hogwarts ngày càng gần trong tầm mắt. Gilette nhìn toà lâu đài đến lặng người. Nó không giống như những toà lâu đài trong truyện cổ tích cho lắm, nó to lớn hùng vĩ và cổ kính. Nó đã như vậy qua hàng ngàn năm. Có những toà tháp cao, những cây cầu vắt ngang qua những dãy nhà, ở phía xa xa cô còn loáng thoáng nhìn thấy cây liễu roi nổi tiếng và những cột gôn của sân Quiddich. Toà lâu đài Hogwarts là cả một kì quan, Gilette cảm thấy thật may mắn khi có thể quan sát nó gần đến vậy, chân thật đến vậy.

Thuyền nhanh chóng cập bến, lũ trẻ háo hức ủa lên bờ. Bác Hagrid quay lại ngó nghiêng những con thuyền để đảm bảo không thứ gì bị bỏ sót và quả thực đó là một việc làm đúng, bác túm được con ếch Trevor của Neville trong một khoang thuyền nào đó, thằng bé mừng phát khóc, cảm ơn lão khổng lồ rồi rít. Bác chỉ phẩy tay cho qua trước vẻ mặt cảm kích của thằng bé, nhưng qua khoé môi của cong lên của bác Gilette nhận ra là Hagrid đang vui vẻ lắm.

Lão khổng lồ cầm đèn đi trước, bọn trẻ chỉ việc lục tục đi theo ánh đèn của bác xuyên qua một lối đi trong núi đá để đến con đường bằng phẳng hơn dẫn tới bãi cỏ mịn màng đầm xương nằm ngay dưới bóng toàn lâu đài.

Bác Hagrid đứng chờ cho bọn trẻ bước qua những bậc thềm đá, tụ tập trước cái cổng khổng lồ bằng gỗ sồi. Bác hỏi:

- Các cháu đủ hết rồi cả chứ? Cả cháu nữa, con cóc của cháu còn đó chứ? Tốt lắm.

Rồi lão khổng lồ giờ nắm tay lên đầm mạnh vào cánh cổng toà lâu đài ba lần.

Cánh cổng dần dần mở ra, lũ trẻ háo hức ngó nghiêng, hi vọng có thể ngó thấy được thứ gì đó hay ho, kì dị. Nhưng không, sau cánh cổng chỉ có một bà phù thủy cao lêu nghêu, mặt nghiêm nghị, mặc áo chùng màu xanh ngọc bích đứng ngay đó.

Bác Hagrid giao lũ học sinh năm nhất cho bà, người mà bác gọi là giáo sư McGonagall. Bà dẫn bọn trẻ băng qua một tầng lâu đài toàn đá phiến. Gilette nghe thấy vọng qua mấy bức tường âm thanh ồn ào của cả trăm giọng nói. Harry hí hửng:

- Cả trường hẳn phải ở trong đó. - Thấy Gilette gật đầu, cậu nhóc nói tiếp. - Vậy giáo sư đang dẫn chúng ta đi đâu đây?

Gilette chưa kịp trả lời thì bọn trẻ đã bước vào một căn phòng nhỏ trống rỗng. Giáo sư McGonagall lên tiếng, thuyết giảng điều mà năm nào bà cũng nói với lũ học sinh năm nhất. Bà nói về việc phân loại nhà, việc cộng điểm trừ điểm và Cúp nhà.

Nghe đến phân loại, lũ trẻ đều có vẻ hơi lo lắng, trừ Gilette và Draco. Mặt Harry thì tái nhợt, trông nó như thể vừa nuốt phải một đồng sên. Trước khi Gilette kịp lên tiếng an ủi cậu nhóc thì Draco đã nói:

- Không cần phải sợ đâu, chỉ là đội một cái nón dơ hầy lên đầu và đội nó tuyên bố nhà của mình thôi.

Nghe vậy trông Harry có vẻ khá hơn một tí, còn Ron tức tối nói:

- Vậy mà anh Fred nói như thể mình phải tẩn nhau với một con rồng.

Draco khịt mũi, Gilette cười nói:

- Draco nói đúng đấy, không nghiêm trọng tới vậy đâu. Và Harry, bỏ không cần lo bị trả về, chuyện nhầm lẫn gì đó chưa từng xảy ra ở Hogwarts đâu.

Nghe vậy, Harry liền vui vẻ lên, nó nhìn Draco và Gilette đầy cảm kích nói:

- Cảm ơn mấy bồ!

Draco lại khịt khịt mũi, thằng nhóc chẳng nói gì nhưng với kinh nghiệm làm bạn bao năm, Gilette biết thằng nhóc đang lúng túng và vui vẻ lắm.

Đột nhiên, hàng tá ma xuyên qua tường xuất hiện trong tầm mắt bọn trẻ. Chúng gần như trong suốt và đang sôi nổi trò chuyện về con ma Peeves quậy phá. Nhiều đứa hét lên hoảng sợ.

Một con ma to béo phát hiện ra lũ trẻ, nó hỏi:

- Linh mới hả? Chờ phân loại đúng không? Hi vọng các em sẽ về Hufflepuff, nhà cũ của anh ấy mà, cũng từ lâu lắm rồi.

Gilette nhìn mấy con ma đầy hưng thú. Đây là lần đầu tiên cô thấy ma đấy.

- Ê! Draco, mấy con ma đó trông hay nhỉ? Làm sao mà người ta trở thành ma vậy?

Draco có vẻ chẳng thích mấy con ma lắm, cậu nhóc trả lời:

- Tổ chẳng thấy nó hay ho chỗ nào. Và người ta sẽ hoá ma khi mà người ta chết đi với công việc hoặc tâm nguyện còn dang dở hoặc đơn giản hơn là không cam lòng chết đi. Thế là người ta bị chấp niệm của mình kéo trở về dương thế.

Gillette gạt gù tỏ vẻ đã hiểu. Bộ ba vàng cũng đồng tai lên tò mò nghe Draco nói. Hermione hỏi:

- Rồi họ cứ như vậy hoài hoài hả?

Draco nhún vai:

- Chắc vậy, tớ chẳng biết nữa.

Một tiếng "Rầm" vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn trẻ. Giáo sư McGonagall đã quay lại. Mấy con ma vội vã chui trở lại mấy bức tường. Bà nhìn bọn học sinh tuyên bố:

- Lễ phân loại bắt đầu!

Bọn trẻ sắp hàng một đi theo bà ra khỏi phòng, băng qua hành lang, băng qua mấy cánh cửa, tiến vào Đại Sân Đường rộng lớn.

Đó là một nơi tuyệt diệu. Trần nhà cao vút được yểm bùa cho giống như đang thông ra bầu trời đầy sao bên ngoài. Cuối phòng là dãy bàn cho giáo sư và phía dưới là bốn dãy bàn đầy nhóc học sinh. Trước mặt các giáo sư là một cái nón rất cũ và dơ hầy được đặt trên một cái ghế.

Bọn trẻ băng qua các dãy bàn để đến chỗ cái nón. Tất cả học sinh các nhà nhìn chòng chọc vào chúng nó khiến Harry phát lúng túng còn Draco ưỡn ngực kiêu ngạo như một con bạch không tước.

Giáo sư McGonagall để bọn trẻ đứng thành hàng ngang trước cái nón. Cái nón dơ hầy cũ kĩ vụn vẹo, nó bắt đầu hát:

Ồ này ta dẫu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc sảo

Đố nón nào qua mặt ta

Các ngươi cứ đội nón hoa

Mũ cối mũ nồi tùy thích

Không sao ta đây chấp hết

Nón ta, phân loại Hogwart

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy trải đầu và vuốt tóc

Đội lên ta nói cho nghe

Người nào vô Griffidore

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngừng

Đáng tin đứng người chính trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tinh nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hay Slytherin cũng thế

Dạy cho đa mưu túc trí

Làm sao miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Ngươi là ai? Ở nhà nào?

Hãy bình tĩnh, đội lên nào!

Trong vành nón như tay ấm.

Kết thúc bài ca dài lê thê của cái nón, cả sảnh đường vỗ tay như sấm. Cái nón cúi mình chào như một danh ca sau buổi biểu diễn. Draco thì thảo với cả bọn:

- Tớ nghe nói năm nào cái nón ngu ngốc đó cũng hát hò. Nó tiêu phí cả năm trời để chế ra bài hát cho ngày khai giảng, cái ngày duy nhất mà nó không vô dụng.

Harry nhìn chằm chằm cái nón vá chẳng vá được, nói:

- Cũng đúng thôi, khi mà cậu nằm yên một chỗ cả năm trời thì cậu cũng phải kiếm cho ra cái gì để mà giết thời gian chứ.

Gillette gật đầu đồng ý:

- Giá mà nó dành cái thời gian đó để tìm cách tân trang bản thân. Đột nhiên tớ có chút không muốn đội nó lên đầu.

Hermione cười:

- Thông cảm chút đi, Gil. Nó đã ở Hogwarts cả ngàn năm rồi.

Ron chẳng có tâm trạng đầu mà tham gia đàm luận về cái nón cùng các bạn. Chắc nó đang nghĩ đến khung cảnh hải hùng khi mà nó không được vào Griffindore, mặt thẳng bệch xanh lét.

Giáo sư McGonagall lên tiếng sau khi tràng vỗ tay đã ngớt, bọn trẻ vội chấm dứt cuộc tán gẫu về cái nón.

- Khi ta gọi đến tên ai thì làm ơn nhanh chóng bước lên đội nón. Đầu tiên, Hannah Abbott.

Một cô bé bước lên, chụp cái nón phân loại sụp xuống tới mắt. Một lát sau, cái nón hô lên:

- Hufflepuff!

Cô bé gỡ nón ra, vui vẻ chạy tới dãy bàn nhà mình, nơi các đàn anh đàn chị đang vỗ tay chào đón nó.

Lễ phân loại cứ như vậy tiếp diễn. Khi giáo sư đọc đến tên Hermione, cô bé có vẻ hồi hộp, Gillette vỗ vai cô an ủi, Hermione nhìn lại cô đầy cảm kích rồi bước lên bục.

- Griffidore!

Cái nón hô to. Hermione sung sướng chạy về dãy bàn nhà Griffindore, cô bé nhìn Gillette ra dấu khích lệ. Cô cười đáp lại. Gillette biết thừa khả năng cô vào Griffindore gần như bằng không. Mà có cho cô cũng chẳng vào, cô vẫn thích Slytherin hơn. Nhưng cô vẫn là bạn với bộ ba vàng thôi, ai bảo rằng không thể chơi với sư tử chứ.

Lại vài cái tên nữa được hô lên, Draco được phân vào nhà Slytherin, Ron vào Griffindore, mọi thứ bình thường, cho đến khi...

- HARRY POTTER!

Cả Đại Sảnh Đường một giây trước còn ầm ĩ, một giây sau lặng ngắt như tờ, Gillette còn nghe rõ mồn một tiếng tim đập của từng người. Sau sự im lặng kéo dài, là bùng nổ.

- Giáo sư vừa nói Potter phải không?

- Có nhầm không vậy?

- Là thật à?

- Là Harry Potter sao?

Mọi thứ trở nên hỗn loạn, người ta cứ cố ngồng đầu lên mà nghĩa cho bằng được Harry khiến cậu nhóc ngượng chín mặt. Gilette cho cậu một ánh mắt khịch lệ. Harry gật đầu với cô rồi lê những bước chân cứng ngắc lên bục.

Với cái nón che hết mắt, Harry ngồi trên ghế, cả trăm ánh mắt nhìn chòng chọc vào nó. Gilette tình ý phát hiện ra thằng bé không lắm bầm cầu xin đừng nhét nó vô Slytherin như trong truyện. Harry nghĩ điều đó trong đầu chẳng? Gilette cũng không tiếp tục nghĩ nhiều về vấn đề này.

Từng giây trôi qua, không chỉ Harry mà cả Đại Sảnh Đường, từ học sinh cho tới giáo viên đều căng thẳng. Tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc cứu thế chủ sẽ thuộc về nhà nào, tất cả trừ Gilette. Cô biết thừa kiểu gì mà Harry chẳng về nhà Gri...

- Slytherin!

Cái nón hô lên cất ngang dòng suy nghĩ của Gilette. Cô ghen hòng trần chối nhìn Harry vui vẻ gỡ nón đi về phía dãy bàn Slytherin, nơi mà Draco đang vỗ tay đầy sung sướng và đắc thắng. Harry ngồi xuống cạnh Draco, hai đứa nhóc bắt đầu bàn tán sôi nổi, vài thành viên khác của nhà Slytherin chốc chốc lại tới để bắt tay làm quen Harry. Bên dãy bàn Griffindore, Hermione và Ron có vẻ hơi tiếc nuối nhưng rồi cũng vui vẻ trở lại, vỗ tay với Draco và Harry. Trên phía dãy bàn giáo viên không ít người cũng sò, đặc biệt là cụ Dumbledore và giáo sư Snape. Còn Gilette, đầu óc cô bị đơ luôn rồi!

Cứu thế chủ vào nhà Slytherin á? Chuyện quái quỷ gì vậy? Sao có thể!

Gilette cố ép cái đầu cô bình tĩnh lại để suy nghĩ cho ra rốt cuộc là sai ở đâu. Cô nhớ cái nón phân loại từng thuyết phục Harry vào nhà Slytherin nhưng thằng bé kiên quyết không đồng ý nên cuối cùng mới về Griffindore. Nếu Harry không hề ghét Slytherin và không xin xỏ gì cả thì sao? Thôi xong rồi! Cô hiểu rồi. Bài diễn thuyết của cô có sức ảnh hưởng ngoài ý muốn nên đã tiêu trừ thành kiến về Slytherin của Harry, lại thêm làm bạn với Draco. Thôi xong, cô gây họa rồi. Cô đâu dè sự tình sẽ thành như vậy. Bây giờ Harry mà là rắn nhỏ thì mọi chuyện cuối cùng sẽ ra sao nhỉ?

Sau một hồi choáng váng, Gilette bình tĩnh lại, Harry vào Slytherin chưa chắc đã là chuyện xấu...

- Gilette Gray! Ai là Gilette Gray mau bước lên!

Gilette giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ của bản thân. Hoá ra giáo sư McGonagall đã đọc tên mấy lần mà cô không để ý. Cả đại sảnh nhốn nháo không khác gì lúc Harry được gọi tên. Một ai đó hét lên:

- Tìm cô bé nào tóc xám đi! Đó là tiểu thư nhà Gray!

Cả lũ năm nhất xôn xao nhìn quanh. Một cậu bé năm nhất huých cô thì thầm:

- Bỏ là Gray phải không?

Gilette gật đầu rồi vội bước lên bậc thềm bỏ lại đằng sau tiếng hét của thằng nhóc:

- Trời! Là thật sao?

Gilette nói với giáo sư McGonagall đang cau mày không vui:

- Xin lỗi giáo sư, con đã không để ý.

Giáo sư gật đầu với cô:

- Con mau đội nón lên.

- Vâng ạ.

Nói rồi Gilette nhanh chóng bước lại, chụp cái mũ lên đầu, một giọng nói vang lên bên tai cô:

- Chà, một trí tuệ phi thường. Thú vị đấy! Lâu lắm rồi ta mới thấy một cái đầu cứng quai như vậy. A, một trái tim dũng cảm và kiên định. Ta biết phải làm gì với ngươi. Ngươi có nguyện vọng gì không? Ồi khoan đã! Ta vậy mà không thể nhìn thấu ngươi. Thật kì lạ!

Gilette nghe cái nón làm nhảm đến phát chán, cô nghiêng rặng thì thầm:

- Làm việc của ngươi thôi, đừng lăm chuyện nữa.

Cái nón chẳng có vẻ sợ sệt chút nào:

- Chắc, người gì mà chán ngắt. Nếu ngươi đã muốn chấm dứt vậy thì... - Cái nón hô to. - Slytherin!

Lũ rắn con gào lên đắc thắng. Gilette ngay lập tức vớt cái nón xuống khỏi đầu, giảo bước về phía bàn Slytherin. Harry và Draco đã chờ sẵn một chỗ cho cô. Thầy Snape mỉm cười nhìn cô, rồi lại tiếp tục nhìn chòng chọc vào Harry khiến thằng nhóc lạnh gáy. Harry ngẩng đầu lên để ngó thầy Snape một cái sau đó nó rên lên đau đớn và xoa xoa cái sọ trên chân. Nó quay qua Gilette hỏi:

- Giáo sư ngồi cạnh giáo sư Quirell là ai vậy?

- À, đó là thầy Snape, bậc thầy độc dược, chủ nhiệm nhà chúng ta và là cha đỡ đầu của tớ.

Harry gật đầu rồi tiếp tục ngó ông thầy nhưng ông chẳng quay qua nhìn nó thêm một lần nào nữa.

Gillette không để tâm đến Harry nữa, một lúc nào đó, cậu nhóc rồi sẽ nhận ra sự hy sinh của thầy Snape thôi. Cô ngó nghiêng xung quanh và nghe thấy các nhà khác rên siết:

- Thật không thể tin được! Slytherin có cả Harry Potter lẫn tiểu thư nhà Gray! Thật bất công!

Cô còn nhìn thấy Percy đắm mình xuống bàn, Hermione và Ron nhìn cô đầy tức giận. Gillette cười trấn an hai đứa. Cho dù là rắn hay sư tử chúng ta vẫn là bạn mà, phải không?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bữa tiệc đầu niên khóa

Một nam sinh cao ráo, tóc đen nhánh, trên áo chùng đồng phục có cài một huy hiệu mang mẫu tự P bước đến chỗ Gillette.

- Chào tiểu thư Gray, anh là huynh trưởng của nhà Slytherin, Sebastian Delock*, rất hân hạnh được chào đón em gia nhập.

Sebastian thân sĩ nâng tay cô, hôn lên mu bàn tay, Gillette cười tươi đáp lại:

- Gillette Gray, rất vui được gặp anh. Lần đầu tới Hogwarts, hi vọng được anh hướng dẫn thêm

- Đương nhiên rồi. Đó là việc của anh mà. - Rồi Sebastian chột quay qua dây bạn Gryffindore liếc Percy một cái. - Hôm nay quả là một ngày may mắn khi mà nhà Slytherin được tiếp đón hai người nổi tiếng. Gryffindore hẳn tức tối lắm đấy.

Gillette cười không đáp. Đúng lúc đó, giáo sư McGonagall lấy cái thìa gõ vào ly nước tạo ra mấy tiếng lanh canh thu hút sự chú ý của đám học trò. Lễ phân loại đã kết thúc, Sebastian vội chào cô rồi trở về chỗ.

Harry ngó cô nói:

- Bao giờ mới được ăn nhí? Mình đói meo rồi!

Draco liếc Harry:

- Tớ nhớ là cậu đã ăn một đồng kẹo bánh ở trên tàu. Thừa nhiều đến nỗi cậu còn lấy ra mà ném nhau cơ mà.

Harry nhàm chán nói:

- Lúc đó ăn không nổi nữa nhưng bây giờ chúng tiêu hoá hết rồi. Tớ đói chết mất!

Gillette hát đầu về phía giáo sư Dumbledore đang bắt đầu đứng dậy:

- Cậu yên lặng nghe giáo sư nói nốt là được ăn thôi.

Cụ Dumbledore cười hiền, hai tay dang rộng:

- Chào mừng các con bước vào năm học mới. Trước khi các con vực mặt vô bữa tiệc ngon lành thì ta có một vài điều muốn nói. Những điều đó là ngu dốt! Mít ướt! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!

Draco cười khẩy, Harry hoang mang nhìn Gillette:

- Cụ ấy có bị mất không vậy?

- Có lẽ là hơi mất một chút nhưng mà cậu không ăn sao, Harry? Cậu than đói này giờ mà?

Harry có vẻ sững sốt lắm khi thấy những cái đĩa trống không giờ đây đã đầy ắp những núi đồ ăn. Draco đã bắt đầu lấy dao đĩa ăn một cách vô cùng quy chuẩn và quý tộc, chỉ ngồi xem cậu ta ăn thôi cũng đủ no mắt. Gillette cũng chẳng kém cạnh. Thấy các bạn đã bắt đầu ăn, Harry quăng bỏ sự ngạc nhiên

ra sau đầu, nó bắt đầu tự lấy cho mình một chút thức ăn và từ tốn ăn. Không khí tao nhã đầy quý tộc ở bàn ăn nhà Slytherin khiến Harry bị cuốn theo, nó ăn nhìn cũng ra dáng lắm, nhất là khi so sánh với Ron ở bên kia, hai tay cầm hai cái đũa gà gặm nhồm nhoàm.

Tại nhóc nhanh chóng ních đầy một bụng đồ ăn, Gilette nhìn quý tộc thế thôi, tốc độ ăn của cô không hề chậm khiến Harry tròn tròn mắt còn Draco tỏ vẻ đã quen rồi.

Thức ăn thừa nhanh chóng biến mất, thay vào đó là hàng đụn bánh kem, các tầng kem đủ thứ vị. Gilette lấy cho mình mỗi thứ một ít.

Chợt một con ma bay tới ngồi ngay cạnh Gilette, toàn thân nó bê bết máu khiến lũ học sinh nhăn mũi, trừ Gilette, cô chỉ thấy hơi lạnh. Kiếp trước cô còn tiếp xúc với cả đồng thi thể còn thảm hơn thế này, hơn nữa đó đâu phải máu của ông ta. Bằng cả nội dung trong truyện và kinh nghiệm của mình cô có thể khẳng định đó là máu của người khác vậy vào khi con ma đó giết người.

Gilette nhìn chăm chăm vào Nam tước Đẫm máu đến nỗi ông ta phát ngại.

- Cháu nhìn ta có việc gì sao tiểu thư?

Gilette hạ giọng để chỉ hai người nghe được đều đều nói:

- Ông đã từng giết người! Vết máu trên người ông không phải của ông, cháu có thể khẳng định như vậy. Vết máu đó có dạng phun bắn. Ông giết người nhưng ông lại chết và trở thành một con ma dính đầy máu ngồi đây vậy nên chắc chắn là sau khi giết người ông đã tự sát. Giết người tự sát thường là vì tình, cũng có một vài trường hợp khác là hung thủ quá hối hận vì sai lầm của mình nên tự sát. - Gilette đầy hứng thú hỏi.- Ông là trường hợp nào vậy?

Nam tước Đẫm máu có vẻ sùng sốt rõ rệt, toàn thân ông ta cứng ngắc.

- Cháu... cháu...

Gilette chợt cảm thấy mình đi hơi quá khi đụng vào nỗi đau của người ta, cô cúi người xin lỗi:

- Nam tước Đẫm máu, xin lỗi ông. Cháu không nên nói như vậy, cháu chỉ là không kiềm chế được tính tò mò của mình.

- Không, không sao. Cháu nói đúng lắm cô bé thông minh, nhà Slytherin rất may mắn khi có được cháu. Ta đúng là đã giết người mình yêu rồi tự sát.

Nói rồi ông bay ra khỏi đại sảnh đường, bỏ lại Gilette đang ỉu xiu. Chết tiệt thật cái bệnh nghề nghiệp của cô. Cô lại làm người ta không vui rồi. Máy cái phân tích không cần thiết ấy thì nói ra làm gì chứ, muốn biết suy nghĩ của mình có đúng hay không thì có nội dung trong truyện kiểm chứng rồi còn gì. Gilette thâm chủi rửa bản thân.

- Này cậu sao vậy, Gil? - Draco lo lắng hỏi.

Gilette mệt mỏi trả lời:

- Không sao. Chỉ là tớ có lẽ đã nhắc đến vài điều không hay với Nam tước Đẫm máu.

Harry chen vào hỏi:

- Cậu nói cái gì với con ma bê bết máu đó vậy?

- Tớ nhắc đến cái chết của ông ta. - Gilette xoa xoa mi tâm.

Draco vỗ vai cô an ủi:

- Yên tâm đi, Gil. Họ đã chết cả ngàn năm rồi, chẳng hơi đâu mà đi để tâm mấy chuyện vặt vãnh.

Gilette gật đầu không nói. Bữa tráng miệng kết thúc, cụ Dumbledore lần nữa đứng dậy, cả sảnh đường yên ắng lại. Cụ bắt đầu nói:

- E hèm! Chỉ vài lời thôi, bây giờ chúng ta đã ăn uống no nê. Tôi có vài lời lưu ý đầu niên khoá gửi đến các con. Học sinh năm thứ nhất nên biết khu rừng dưới mặt đất bên cạnh trường là Rừng Cấm. Một số học sinh khoá trên cũng nên ghi nhớ điều đó.

Gilette thấy cụ nhìn anh em sinh đôi nhà Weasley một cái trước khi tiếp tục:

- Tôi cũng được ông Filch, giám thị, yêu cầu nhắc nhở tất cả các học sinh không được dùng phép thuật ngoài lớp học, trong hành lang. Các trận bóng Quidditch sẽ được tổ chức vào tuần thứ hai của học kỳ. Bất cứ ai muốn chơi cho nhà của mình hãy đăng ký với bà Hooch. Và cuối cùng, tôi phải nói trước cho các con biết là năm nay đây hành lang thứ ba phía bên phải là khu vực cấm. Ai muốn chết một cách cực kỳ đau đớn thì cứ đến đó.

Harry khẽ cười. Gilette cau mày:

- Không đáng cười đâu, Harry. Thầy nói thật đấy. - Cô nhếch môi nói tiếp. - Nhưng như vậy mới càng thú vị.

Harry và Draco nhìn Gilette khó hiểu, cô chỉ nhún vai cười không nói. Và rồi cụ Dumbledore yêu cầu cả trường hát hò, về mặt của Gilette liền trở nên

khó coi. Draco cũng vậy, cậu nhóc nhăn nhó trông đến buồn cười. Harry thắc mắc nhìn hai người bạn của mình:

- Chuyện gì vậy mấy bồ? Hát thì cũng vui lắm chứ?

- Rồi cậu sẽ thấy, Harry. Vụ hát hò này chẳng thú vị chút nào.

Draco vừa dứt lời thì cả trường, theo lệnh cụ Dumbledore, bắt đầu gào lên, ba đứa choáng váng cả đầu óc. Gillette vội quơ đũa phép yểm cho ba đứa một cái bùa Ủ tại lúc ấy cả bọn mới thấy dễ chịu hơn. Khi hai anh em sinh đôi nhà Weasley dừng gân cổ lên Gillette mới giải bùa. Cô nghe thấy cụ Dumbledore nói:

- Thôi, mọi người biến đi cho!

Gillette ngay lập tức đứng dậy khỏi bàn và đi theo huynh trưởng Sebastian, Draco và Harry nhanh chóng đuổi theo cô. Draco nhe răng:

- Cậu chuồn nhanh ghê, Gil.

Cô nhún vai:

- Tớ mệt lắm rồi, chẳng hi vọng ở lại đó thêm một giây nào nữa.

Harry thì vẫn còn khá hăng hái:

- Bài ca đó thật kinh khủng! Làm sao mà các cậu biết trước điều đó?

- Cha mẹ tớ đã cảnh báo.

Draco nhanh nhẩu nói rồi có vẻ nhận ra đã đụng tới nỗi buồn của bạn nó liền áp ứng:

- Xin lỗi, Harry, tớ không có ý gì đâu.

Harry lắc đầu cười:

- Không sao đâu, Draco. Tớ đâu có yếu ớt đến thế. Chuyện qua cũng lâu rồi mà.

Quãng đường sau đó cả bọn chỉ lặng lẽ đi theo anh Sebastian, chẳng nói thêm một lời nào nữa. Bọn trẻ băng qua mấy lần cầu thang, càng đi càng sâu, Gillette cảm tưởng như bọn chúng đang đi tuốt tuốt xuống tận lòng đất. Bất chợt một tiếng rít the thé vang lên:

- Ái chà, lính mới tò te, vui đáo để!

Anh Sebastian quắc mắt nhìn con ma bé loắt choắt vừa xuất hiện, anh gằn giọng:

- Peeves, nguoi mà không biến ngay đi thì cẩn thận Nam Tước Đắm Máu đấy.

Con yêu tinh có vẻ hơi sợ sệt rồi như nhớ ra điều gì, nó đặc ý nói:

- Ngài Nam tước đã ra ngoài rồi, chỗ này bây giờ do ta quản, à há.

Peeves lượn một vòng quanh đám học sinh, giựt tóc đứa này, néo má đứa kia khiến mọi thứ cứ rối beng lên.

- Duro!

Gillette bực bội rút đũa phép yểm lên con ma Peeves bùa hoá đá. Con ma hoá thành một cục cứng đờ rồi rơi xuống, cô co chân sút nó vào tít trong góc đường.

- Chúng ta có thể tiếp tục rồi ạ. - Gillette nói, kéo cả đám học sinh kèm theo một vị huynh trưởng đang cứng đờ không khác gì Peeves tỉnh táo trở lại.

Anh Sebastian nói:

- Nào, tiếp tục theo anh.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin nằm sau bức tường đá trong hầm tối, ở dưới Hồ Đen. Anh Sebastian nói với đám học sinh năm nhất:

- Các em phải đọc mật khẩu với bức tường đá. Mật khẩu là... THUẦN HUYẾT!

Bức tường đá nghe thấy hai từ đó liền rung mình dịch dần sang một bên để lộ ra căn hầm ngầm phía sau. Anh Sebastian tiếp tục giới thiệu:

- Đây là phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhà chúng ta, tất nhiên. Nam sinh cầu thang bên kia, hai người một phòng. Nữ sinh phía bên này. Gillette, cha em, ngài Gray đã yêu cầu thầy Snape cho em căn phòng cũ của ông ấy ở ngay đằng kia, dưới cái cầu thang đó. Thầy Snape đã chấp thuận,

đó là phòng của em

Gillette quan sát vị trí căn phòng của mình, cô gạt gù, lão cha nhà mình cũng khôn lăm, từ phòng đó trốn ra ngoài dễ vô cùng.

Đợi cho Gillette xác định xong vị trí phòng mình, vị huynh trưởng nhà Slytherin nói tiếp:

- Các em sẽ tìm thấy đồ của mình ở trong phòng kèm theo thời khoá biểu và bản đồ. Anh biết là ai cũng đã mệt lắm rồi nhưng anh hi vọng các em nán lại một lúc để anh nói vài điều cần thiết. Thứ nhất, các em phải luôn nghĩ đến nhà của mình, Slytherin đã giữ Cúp nhà sáu năm nay, anh không hi vọng chúng ta mất nó. Hiểu không?

Anh Sebastian hơi cao giọng khiến mấy đứa đang gả gặt bấn mình, vội vàng chú tâm vào bài thuyết giáo của anh. Cả bọn nói lớn:

- Hiểu, thưa anh.

Sebastian gạt đầu hài lòng, anh tiếp:

- Các em có thể làm mọi việc nhưng phải suy xét hậu quả và kết quả trước khi làm, đừng làm liên lụy đến Slytherin! Anh tin vào các em. Giờ thì, ai về phòng nấy, nhanh lên! Chúc mọi người ngủ ngon.

Anh Sebastian nhanh chóng quay gót về phòng của huynh trưởng, bỏ lại bọn nhóc năm nhất ngơ ngác. Gillette đẩy bọn Draco và Harry một cái nhắc nhở:

- Hai bò còn không mau về phòng đi. Minh đi đây, chịu hết nổi rồi. Ngủ ngon nhé, mai gặp.

Hai thằng nhóc bùng tỉnh gạt đầu rồi vẫy tay chào cô:

- Ngủ ngon, Gil.

Nhìn Gillette khuất bóng sau cánh cửa, Draco túm Harry:

- Này, hai đứa mình cùng phòng đấy.

Harry cười nói:

- Vậy sao? May thật!

Hai đứa kéo nhau lên cầu thang, lũ học sinh năm nhất cũng lục tục về phòng mình.

Phòng ngủ của Gillette khá rộng, có một cái giường lớn ở chính giữa phòng, một cái bàn học ở ngay trước cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy những con cá kì quái đang bơi qua bơi lại, đôi khi cô còn bắt gặp 1, 2 con nhân ngư. Và đặc biệt, vô cùng hợp ý một con mọt sách như cô, tất cả các bức tường đều được lấp đầy bởi sách. Nơi này chắc chẳng thua gì kí túc xá nhà Ravenclaw. Dưới sàn nhà trải một tấm thảm nhung êm ái và tao nhã. Trên trần là cả một bầu trời sao được trang trí cẩn thận, tinh tế vô cùng. Nó toả sáng hơn tất cả mọi loại đèn đuốc, Gillette tin vậy. Đó hẳn là tác phẩm của Micheal.

Cái rương của cô được đặt ở cạnh giường. Vừa vào trong phòng, Gillette nhanh chóng khoá cửa rồi lục lọi rương đồ của mình. Cô muốn thử thêm một lần nữa xem Tom đã trở lại chưa.

Gillette lấy bút lông ra, vừa mở sổ liền phát hiện những trang giấy cô viết kín trong mấy tháng gần đây đã biến mất. Cô cứ nhìn cuốn sổ nhặt ký trên trên cho đến khi một giọt mực chảy xuống sổ từ cây bút lông trên đôi tay cứng đờ. Vết mực nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là một nét chữ phóng khoáng mà đã rất lâu Gillette chưa được thấy lại. Dòng chữ dần dần hiện rõ.

[Gil, đã lâu không gặp]

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sự trở về của Tom Riddle

Gillette nhìn dòng chữ vừa hiện ra, mỉm cười. Người đã làm bạn với cô gần hai năm trời, người thầy đã dạy cho cô vô số phép thuật, trở về rồi!

Tách!

Một giọt nước mắt rơi xuống cuốn sổ, Tom giật mình cuống quýt:

[Em khóc đấy à, Gil? Có chuyện gì vậy?]

Gillette vội gạt nước mắt, viết:

[Không, em đâu có khóc!]

[Nước mắt em rơi xuống cuốn sổ kia, mặn chát. Mau nói anh nghe, ai làm em không vui?]

[Không đâu, Tom. Chẳng có ai làm em không vui cả, chỉ là... anh về rồi, em mừng quá thôi.]

Hai năm bên nhau, bất tri bất giác giữa cô và Tom đã có một mối liên hệ vô cùng thân thiết. Nửa năm không có Tom bên cạnh, Gillette cảm thấy cuộc sống như trở nên thiếu sót, mọi thứ đều biến thành một bức tranh không hoàn hảo, bức tranh thiếu mất một mảnh ghép, mảnh ghép chứa Tom Riddle.

Kiếp trước, là một fangirl của anh, Tom đã chiếm một vị trí khá quan trọng trong lòng cô nhưng hiện tại, Gillette nhận ra anh ngày càng trở nên thân thiết. Cô có chút sợ, sợ bản thân sẽ chẳng kiếm lòng nổi trước vị Chúa tể này. Sau nửa năm này cô càng nhận ra anh quan trọng với cô như thế nào.

Gillette cười, ừ, kệ thôi, đằng nào Chúa tể Hắc ám cũng đâu có biết yêu, hần chấp nhận giao dịch với cô đã là may mắn lắm rồi.

Trên cuốn sổ lại hiện lên một dòng chữ khác, lần này không có vẻ sắc bén như mọi khi, trái lại còn có chút ngập ngừng.

[Ừ, nửa năm liền bị nhốt trong cuốn sổ, anh, ừ, anh cũng khá nhớ em đấy, Gil.]

Gillette sùng sốt, trợn mắt ngó cuốn sổ nhật ký trần trụi. Tom... anh ấy vừa nói gì cơ? Nhớ cô? Gillette cũng không rõ cảm xúc hiện tại của cô là gì, chỉ biết, đầu óc sâu trong lòng cô có chút vui sướng. Bỗng nhiên Gillette muốn đến thẳng ngân hàng Gringotts để đánh cắp Hòn Đá Phù Thủy ngay bây giờ thay vì chờ nó chuyển đến Hogwarts, à quên mất, bây giờ thì nó cũng tới được Hogwarts rồi. Cô có nên đi lấy nó luôn không nhỉ? Thật muốn nhìn thấy Tom...

Gillette quyết định lảng sang chuyện khác trước khi không kiếm lòng nổi trước cái ý tưởng đi đánh cắp Hòn đá Phù Thủy ngay bây giờ để được gặp Tom, cô cũng chẳng muốn tiếp tục vấn đề nhớ nhung tẹo nào, khá là ngại ngùng, nhưng mà Chúa tể Hắc ám biết ngại sao? Gillette lại trầm trầm mất.

[Tom, em có tìm ra một cách có thể phục hồi thân thể cho anh.]

Tom lặng đi một lúc lâu.

[Thật sao?]

[Thật. Em lừa anh làm gì chứ.]

[Cách gì vậy, Gil?]

Tom chẳng phát ra âm thanh nhưng từ dòng chữ của anh Gillette phát hiện anh đang nôn nóng và khao khát có một thân thể lắm. Cô chậm rãi viết.

[Hòn Đá Phù Thủy]

Tom chợt trở nên thất vọng và ỉu xiu.

[Ôi, Gil. Anh cũng biết điều đó nhưng mà viên đá đó được cất giữ quá kĩ. Không thể nào lấy được nó!]

Gillette tủm tủm cười.

[Không đâu, lấy nó dễ thôi. Có điều chúng ta phải chờ một năm.]

[Hừm? Dễ thôi à? Em biết điều gì sao? Hơn nữa sao lại phải chờ 1 năm?]

[Năm học này viên đá sẽ được lấy ra khỏi căn hầm số 713, ngân hàng Gringotts, nơi mà nó được cất giữ để đem về Hogwarts dưới sự bảo vệ của cụ Dumbledore. Cuối năm nay, chúng ta có một cơ hội để lấy nó.]

Tom có vẻ kinh ngạc.

[Chuyến Hòn Đá Phù Thủy đến Hogwarts? Để làm cái quỷ gì vậy? Và làm sao mà em biết được? Khi mà nó thậm chí còn chưa xảy ra?]

[Chuyến làm sao em biết không quan trọng. Anh cứ coi như em biết tiên tri cũng được. Còn về việc chuyển viên đá về Hogwarts thì là do anh, à không, chủ hôn của anh, cũng giống như chúng ta, nhắm vào viên đá đó.]

[Ra vậy. Một năm à? Lâu thật đấy. À mà thôi, khuya lắm rồi đấy, em mau đi ngủ đi Gil.]

Ban nãy khi vào phòng Gillette đã mệt mỏi vô cùng thế nhưng chuyện của Tom khiến cô quên cả cơn buồn ngủ. Bây giờ anh nhắc nhớ, Gillette mới nhận ra mình buồn ngủ đến thế nào, cô cảm thấy nếu ngã lưng xuống giường cô có thể ngủ ngay lập tức, ngủ li bì đến tận tối hôm sau. Cô ngáp dài một cái,

đặt bút nguệch ngoạc viết:

[Anh không nhắc em còn không thấy buồn ngủ đâu. Ôi, anh ngủ ngon nhé, Tom.]

[Ngủ ngon, Gill!]

Gillette gấp cuốn sổ lại, giấu vào ngăn bí mật trong rương, rồi cô lên bước về giường, đổ ập xuống và mệt mỏi chìm vào giấc ngủ say. Cô quyết định chuyện của Scabbers mai sẽ xử lý sau, hôm nay đã quá đủ rồi.

Sáng hôm sau, cái đồng hồ báo thức réo ầm ĩ lôi Gillette ra khỏi giấc ngủ say. Cô cầu kinh đập mạnh cái đồng hồ để nó im lặng, bước xuống giường và chui tọt vào phòng vệ sinh. Một lát sau cô bước ra, chẳng còn chút vẻ buồn ngủ nào nữa, vớ lấy quyển sách biến hình và đọc được, đó là hai tiết đầu tiên của hôm nay. Gillette vừa mở cửa phòng đã ngay lập tức thấy mái tóc bạch kim bóng bẩy của Draco và mái tóc đen bù xù của Harry.

- Hai bồ đã dậy rồi cơ à? Chờ mình lâu chưa?

- Một lúc, tụi này cũng vừa mới dậy thôi.

Draco chống cằm trả lời, còn Harry vui vẻ nhìn cô:

- Này, Gil, mình với Draco chung phòng đấy. Thật may mắn.

Gillette có vẻ khá ngạc nhiên, cô hết nhìn Draco lại nhìn Harry rồi nghĩ đến mối quan hệ nảy lửa của hai thằng trong sách. Cô chợt muốn xin lỗi J. K. Rowling, cô phá bành câu chuyện của bà rồi.

- Ê, Draco. Cậu chắc là cậu thức dậy cùng lúc với Harry chứ? Hay là cậu dậy trước cả tiếng đồng hồ? Như vậy mới đủ thời gian để cậu chăm chút cho mái tóc của cậu.

Draco lườm Gillette một cái sắc lẹm:

- Tớ dậy lúc nào là việc của tớ. Có chăm sóc tóc hay không cũng là việc của tớ. Nhưng mà nếu các cậu cứ ở đây la cà tán dóc, muộn học thì lại là việc chung của tất cả chúng ta đấy.

Harry đập vai Draco một cái:

- Được rồi, chúng ta xuống Đại sảnh Đường ăn sáng đi, tớ lại đói cồn cào rồi.

Draco cau mày:

- Đám Muggle kia bỏ đói cậu đấy à?

- Bọn họ làm sao dám bỏ đói tớ. Tớ có Gil bảo kê mà.

Vừa lách mình qua bức tường đá, đi ra khỏi phòng sinh hoạt chung, Harry vừa nhe răng cười với cô. Draco quay đầu nghi ngờ hỏi:

- Cậu bảo kê Harry á, Gil? Vụ gì vậy trời?

- À cái năm sinh nhật 9 tuổi, tớ bắt gặp Harry bị thằng anh họ bắt nạt, thế là tớ biến thằng đó thành con lợn. Đáng tiếc nó giống lợn đến độ thần chú của tớ không thể phát tác hết, nó chỉ mọc thêm mỗi cái đuôi. Tớ đến thẳng nhà đám Muggle đó đàm phán, yêu cầu họ cho Harry một cuộc sống tốt hơn. - Gillette nhún vai. - Vậy buổi đàm phán đó của mình có tác dụng chứ, Harry?

- Tuyệt cú mèo, từ sau vụ đó Dudley chẳng dám làm gì tớ nữa. Di dưỡng đối xử với tớ cũng tốt hơn, thậm chí còn cho tớ hưởng cái phòng phụ của Dudley.

- Vậy là được rồi.

- Ê này Harry, trước đó đám Muggle đối xử với cậu tệ lắm hả? - Draco tò mò hỏi.

- Kinh khủng. Tớ phải ngủ dưới gầm cầu thang chung với lũ nhện, mặc mấy bộ đồ cũ rỗng thùng thình của Dudley, thằng đó phải to gấp bốn tớ. Và thằng to xác đó rất ưa bắt nạt tớ, nó khoái đâm tớ ngay giữa mũi khiến cái kính của tớ luôn gắn băng keo tùm lùm. Đó, nhìn xem.

Harry chỉ vào sống mũi mình, gọng kính của nó quần tới mấy lần băng keo.

- Argounuos Repairo!

Gillette lại rút đũa trở vào cái gọng kính mà đọc thần chú, bùa sửa chữa, cái kính nhanh chóng lành lặn như mới.

- Xin lỗi, Harry, mình quên mất. Đáng ra mình phải làm điều này từ lâu rồi mới phải.

Harry tròn mắt kinh ngạc, rút cái kính ra khỏi mũi, cậu nhóc thốt lên:

- Nó lạnh lặn như mới này.
- Đương nhiên rồi. Đó là bùa sửa chữa mà.
- Tớ sẽ cố gắng học cho được thần chú này. Nó có vẻ hợp với tớ.

Draco nhăn mũi:

- Cậu biết nhiều thần chú thật đấy.
- Đó là vì tớ đọc nhiều sách, Draco à.

Thằng nhóc nghe đến đó liền tăng lời luôn:

- Harry, sao mà bỏ có thể chịu được đám Muggle đó vậy. Là mình, mình đã biến cái đám đó thành heo rồi bỏ đi cho rồi. Sống vậy thà đi bụi còn hơn.

Harry bật cười nhún vai:

- Quen rồi là ồn ấy mà. Thôi, chúng ta ăn nhanh không muộn tiết mất.

Cả bọn ngồi xuống chỗ của mình ở dãy bàn nhà Slytherin. Phía bên kia, bên dãy nhà Griffindore, Ron và Hermione đang hướng ba đứa vẫy tay. Harry vung vẩy cánh tay thật cao đáp lại, Gilette thì mỉm cười, ra dấu lát gặp. Còn Draco, cậu nhóc bướng bỉnh gục gặc cái đầu xem như chào hỏi.

Năm đứa nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi rời bàn tụ tập lại với nhau so thời khoá biểu. Thật may mắn, hầu hết các tiết nhà Slytherin và Griffindore học với nhau, chẳng hạn như bùa chú, biến hình, độc dược, bay,...

Chẳng hiểu các giáo viên nghĩ gì nữa, hai nhà rắn và sư tử vốn là kẻ thù truyền kiếp, đương nhiên là trừ mấy đứa chúng nó, xếp học chung với nhau để mà gây lộn à? Hay các thầy cô nghĩ sự cạnh tranh gay gắt giữa hai nhà sẽ khiến tinh thần học tập dâng cao?

Bất chợt, Hermione hỏi cả đám:

- Đây, có ai mang theo bản đồ không vậy?

Mặt Gilette trở nên đen sì, cô quên mất tiêu rồi. Cô chẳng muốn đến muộn lớp của giáo sư McGonagall đâu, về mặt giáo sư sẽ "kính khùng lắm" theo lời của Ron. Gilette hỏi đây hi vọng:

- Mấy bồ có ai cầm theo không? Mình quên rồi.

Harry lắc đầu.

Ron lắc đầu.

Gilette thất vọng quay sang nhìn chằm chằm Draco như thể ánh mắt của cô có thể đào ra tấm bản đồ từ trên người cậu nhóc. Draco nhe răng cười, rút từ trong áo chùng ra một tấm bản đồ, vẩy vẩy trên tay đầy đắc thắng.

- Tớ đương nhiên không quên. Tớ đâu phải là các cậu, tớ luôn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Gilette thoát khỏi nguy cơ đến muộn lớp biến hình, quay qua chọc ghẹo Draco:

- Ừ cậu luôn chuẩn bị đầy đủ, bao gồm cả mái tóc bóng bẩy của cậu nữa.

Cả bọn cười ầm lên, trừ Draco, một vệt đỏ khả nghi hiện lên trên gò má trắng nhợt của cậu nhóc, nụ cười của cậu trở nên méo xệch. Draco tức tối phản bác:

- Mấy cậu chỉ ghen tị với tóc của tớ thôi. Tóc Harry và Hermione xù tung lên kia. Biết chăm sóc tóc chẳng có gì là sai cả.

Gilette buồn cười nhìn cậu nhóc, Draco ngạo kiêu dễ thương thật đấy, nào có xấu xa, ích kỷ và lạnh lùng như mọi người vẫn nghĩ.

Gilette ngoảnh xuống cái đồng hồ đeo tay chợt nhận ra đã sắp vào tiết, cô vội vàng giục giã:

- Mấy bồ, chúng ta phải đi mau thôi. Nếu không, cho dù có bản đồ thì chúng ta vẫn cứ đến trễ tiết biến đấy.

Cả bọn đồng loạt nhìn giờ, thấy thời gian còn lại ngày càng ít, không suy nghĩ nhiều liền co cẳng chạy. Draco cầm bản đồ đi đầu, dẫn đường. Rất nhanh bọn trẻ đã đến được lớp biến hình của giáo sư McGonagall, phó hiệu trưởng, chủ nhiệm nhà Griffindore. Năm đứa vừa bước chân qua ngưỡng cửa thì ngay phía sau, giáo sư nổi gót theo vào. Bà nạt:

- Máy trò đến trễ quá đấy! Mau về chỗ đi!

Cả bọn lục tục tìm chỗ ngồi. Gilette vỗ ngực thờ phào, may vẫn kịp lúc.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bí mật của Scabbers

Giáo sư McGonagall bắt đầu buổi học bằng một bài thuyết giáo, bà nghiêm khắc nói:

- Thuật biến hình là một trong những pháp thuật nguy hiểm nhất và phức tạp nhất mà các con sẽ học ở Hogwarts. Bất cứ ai quấy phá trong lớp sẽ bị đuổi ra và không bao giờ được quay trở lại. Ta cảnh báo rồi đó!

Lũ học sinh im thin thít không dám phát ra một tiếng động nào. Giáo sư hài lòng gật đầu, bà tiếp:

- Ta sẽ cho các con thấy một ví dụ của phép biến hình. Nhìn cho kỹ!

Nói rồi bà vung đũa phép biến cái bàn thành con heo rồi lại biến nó trở lại thành cái bàn. Học sinh của cả hai nhà trở nên phấn khích, nóng lòng muốn thử. Gilette bĩu môi, tại sao lại biến ra con lợn chứ, chẳng đẹp chút nào. Cô hiểu rõ mấy phép biến hình này hơn bất cứ đũa nào, có khi còn hơn cả các giáo sư. Thầy của cô là ai kia chứ, Chúa tể Hắc ám cơ mà. Gilette cảm thấy Tom làm giáo sư còn hay hơn. Tuy vậy cô vẫn ghi chép cẩn thận những điều mà giáo sư McGonagall giảng. Bà bắt tội nhỏ viết một tá những công thức phức tạp rồi mới phát cho mỗi đũa một que diêm và yêu cầu biến chúng thành cái kim.

Gilette đơn giản quơ đũa phép một cái, lăm nhăm thần chú. Que diêm của cô nhanh chóng chuyển sang màu bạc và trở nên nhọn hoắt. Chẳng mấy chốc, chẳng còn que diêm nào trước mặt Gilette nữa, chỉ có một cây kim màu bạc nhỏ xinh. Hermione sững sờ nhìn cô:

- Không thể nào! Bò đã làm được rồi cơ à?

Gilette mỉm cười nhẹ nhàng:

- Mình đã luyện tập mấy thứ này nhiều lần rồi.

Cô nhỏ giọng thì thầm hướng dẫn mấy người bạn. Hermione nắm bắt rất nhanh, cô bé đã làm được gần giống như Gilette. Hai đũa cùng mang cây kim của mình lên nộp. Giáo sư McGonagall có vẻ ngạc nhiên lắm, cô lẽ bà không ngờ mấy đũa học trò của mình lại làm được nhanh tới vậy:

- Các con đã xong rồi cơ à?

Hermione nhanh nhẩu mang cây kim của mình lên cho giáo sư:

- Vâng ạ, bọn con xong rồi.

Giáo sư McGonagall chăm chú quan sát cây kim của cô bé rồi hô lên:

- Tốt lắm, các con nhìn xem, cô bé đã thành công rồi này. Mười điểm cho nhà Griffindore!

Đám sư tử con phía dưới vỗ tay rần rần. Giáo sư quay sang hỏi Gilette:

- Còn con?

- Đây ạ, thưa giáo sư.

Gilette nộp cây kim của mình lên, giáo sư McGonagall bắt đầu xem xét nó. Một lúc lâu sau bà kinh ngạc kêu lên:

- Cây kim này rất hoàn hảo. Nó gần như không có dấu vết của phép thuật. Xuất sắc! Ta cũng không dám khẳng định mình có thể biến ra một cây kim hoàn hảo hơn con. Làm sao mà con làm được như vậy?

Hai năm liền được Chúa tể Hắc ám chỉ dạy, thừa giáo sư. Gilette trầm nghĩ trong đầu nhưng cô làm sao dám nói ra điều đó, thay vào đó cô lắp liếm:

- Con đã được luyện tập phép biến hình này nhiều lần từ khi còn là một đũa bé, thưa giáo sư, dù là bây giờ con cũng chẳng lớn cho lắm.

Một vài đũa khe khẽ cười, nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Giáo sư McGonagall có vẻ chẳng mấy tin vào lời nói dối của Gilette nhưng mà bà chấp nhận cho qua, mặc kệ vì lí do gì, phép biến hình của đũa trẻ này quá hoàn hảo, bà tôn trọng cô nếu như cô đã không muốn nói.

- Ba mươi điểm cho nhà Slytherin vì sự luyện tập nhiều lần từ khi còn bé của cô Gray.

Lần này đến lượt đám răn con, lũ trẻ cất lực vỗ tay như thể chúng muốn dùng thứ âm thanh vang vọng như sấm ầm ầm để làm bung óc nhà. Giáo sư McGonagall lớn tiếng cố gắng át đi tiếng vỗ tay:

- Im lặng! Im lặng! Ta yêu cầu các trò im lặng ngay lập tức! Trò Hermione và trò Gilette có thể đi nghỉ sớm còn các trò khác mau tiếp tục tập trung vào công việc của mình.

Gilette vui mừng cảm ơn giáo sư rồi cùng Hermione trở về chỗ thu dọn đồ đạc.

- Hai bò giỏi lắm.

Harry thì thầm, Draco và Ron gật đầu đồng tình. Gilette mỉm cười với mấy thằng con trai:

- Mấy bò cũng cố gắng lên đi. Chỉ cần làm theo lời mình bảo thôi.

Ba thằng trở nên ỉu xiu, Gilette và Hermione rời khỏi lớp biến hình. Hermione quay sang hỏi cô:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Bỏ có mang theo sách giáo khoa đọc được chứ? - Cô hỏi

- Không, mình không đem theo.

- Vậy à, - Trong mắt Gilette loé lên một ánh sáng kì lạ. - Vậy cậu về phòng lấy đi, rồi đến luôn lớp đọc được. Mình đến đó trước.

Hermione suy nghĩ một lúc rồi thắc mắc:

- Sao bò không đi lấy sách cùng mình? Còn lâu mới vào tiết đọc được.

Gilette cười nói:

- Mình đâu có vào được kí túc xá nhà Griffindore. Một Slytherin mà đi vào đó thì kì quá.

- Ừ nhỉ. Sao mình có thể quên được cơ chứ? - Hermione tiếc nuối nói.- Giá mà bò vào nhà Griffindore.

- Được rồi mà, dù là nhà nào chúng ta vẫn là bạn, không phải sao?

- Ừ, chúng ta là bạn. - Cô bé tóc xù nắm chặt tay khẳng định.

- Hẹn gặp ở lớp đọc được nhé! À mà bò đừng quên cầm theo bản đồ đấy.

Gilette cười vẫy tay chào rồi rời đi. Hermione ở phía sau gọi với theo:

- Này, Gil! Nhưng mà bò làm gì có bản đồ?

Bóng dáng của Gilette nhanh chóng xa dần, giọng nói của cô vọng lại:

- Mình biết đường.

Nghe vậy, Hermione yên tâm quay gót hướng về tháp Griffindore.

Sau khi khuất khỏi tầm mắt cô bé, Gilette vội vã rút đũa phép thực hiện một bùa chỉ đường. Theo chỉ dẫn của thần chú, cô nhanh chóng tìm được căn hầm nổi tiếng của bậc thầy đọc được.

Nghe tiếng đẩy cửa, thầy Snape đang ghi chép gì đó ngẩng đầu lên, và kinh ngạc khi thấy Gilette đang thập thò ở cửa. Thầy đặt bút xuống và sai những bước chân dài, chỉ vài ba bước thầy đã đến trước mặt Gilette.

- Đáng lẽ ra bây giờ con phải ở lớp biến hình của giáo sư McGonagall chứ? Ta hi vọng con có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý cho sự có mặt của mình ở đây.

Gilette nhẹ cười nói:

- Cha nuôi, người không cần phải căng vậy đâu.

- Ta yêu cầu con gọi ta là giáo sư và giải trình cho nghiêm túc.

Gillette thu lại nụ cười, nhằm chán nói:

- Con thực hiện bữa biến hình một cách quá hoàn hảo mà giáo sư McGonagall đã phải nhận xét rằng "Ta cũng không dám khẳng định mình có thể biến ra một cây kim hoàn hảo hơn con." Thế là con được nghỉ sớm.

Thầy Snape trông có vẻ ngạc nhiên lắm:

- Bà ấy đã nói vậy thật à? Ta quen bà ấy đã bao nhiêu năm, từ cái hồi ta còn là học sinh. Thật không thể ngờ được có một ngày giáo sư McGonagall lại có thể nói ra một lời khen ngợi tuyệt đối như vậy. Con không thua gì phó hiệu trưởng Hogwarts? Phải nói là ta rất kinh ngạc và tự hào đấy.

Ai mà không thích được khen ngợi chứ, Gillette đương nhiên cũng vậy, nghe mấy lời ấy cô vui thích lắm nhưng mà cô còn chuyện quan trọng hơn phải xử lý.

- Gác vụ đó lại đi, giáo sư. Con có một chuyện đặc biệt quan trọng cần phải nói với thầy.

Nghe thấy vẻ nghiêm trọng trong lời nói của Gillette, vẻ mặt Snape ngưng trọng hẳn. Ông biết trí tuệ tuyệt vời và khả năng phân tích của cô bé, xem ra cô bé lại có phát hiện gì đó rồi. Snape lắng lắng nhìn Gillette, chờ đợi cô nói tiếp.

- Con chuột của Ron Weasley, thầy biết chứ? Mặc kệ thầy biết hay không nhưng khả năng rất lớn con chuột đó chính là Peter Pettigrew, kẻ được cho là đã chết 10 năm về trước.

Thầy Snape cứng đờ cả người, ông sững sờ:

- Sao có thể? Hắn đã bị Sirius giết rồi mà!

Gillette lắc đầu:

- Con e là chú Sirius bị oan, thưa giáo sư. Thầy biết đấy, con đã tìm hiểu khá kỹ, trong vụ giết người đó tất cả những gì còn lại của Peter là...

-... một ngón tay út. - Thầy Snape cắt ngang, tiếp lời hộ cô.

- Đúng vậy, - Gillette nói tiếp. - Một ngón tay út đã dẫn đến khẳng định của mọi người là Peter đã chết mất xác còn hung thủ là chú Sirius. Nhưng mà ba con từng kể cho con, để đồng hành cùng người bạn người sói, Lupin của mình, tất cả bọn họ, chú Sirius, chú James, và Peter đều là Hoá thú sư không đăng kí. Chú James là một con nai, chú Sirius là một con chó đen to và Peter là một con chuột. - Ngừng lại vài giây để lấy hơi, Gillette nói tiếp. - Con chuột của Ron, con Scabbers, đã ở với gia đình Weasley gần mười năm, bằng đúng thời gian mà Peter chết, chẳng có con chuột nào sống lâu như thế cả, và móng vuốt của con chuột đó thiếu mất một ngón cuối cùng. Giáo sư, thầy có nghĩ đó là do trùng hợp không?

Thầy Snape có vẻ hơi choáng váng trước lượng thông tin khổng lồ mà ông nhận được. Não bộ của ông như thể đã đình trệ sau khi làm việc quá tải. Một lúc lâu sau ông mới tiêu hoá hết mớ thông tin. Snape tiếp tục trầm ngâm thêm một lúc nữa để suy xét tính chất của vấn đề và cách giải quyết khôn ngoan nhất. Gillette đứng nhìn ông đến phát chán, cô đá đá chân:

- Thầy cứ cho con chuột đó một bữa Đảo ngược hóa thú (Animagus Reversal spell) là xong chuyện. Việc gì phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần chứng minh được con chuột đó chính là Peter Pettigrew thì những chuyện sau đó nhẹ nhàng rồi.

Thầy Snape gật gù:

- Ý tưởng của con có vẻ ổn đấy nhưng thầy vẫn phải thảo luận trước với giáo sư Dumbledore đã.

Gillette nhún vai:

- Tuỳ thầy thôi, dù sao thì con chỉ cũng cấp thông tin. Thầy đừng khai con ra là được.

Snape thật không hiểu nổi tại sao Gillette lại cứ phải giấu mình đi như thế, cô bé rõ ràng là có tài năng xuất chúng.

Chuyện vì sao cô muốn giấu mình thì đương nhiên chỉ có mình cô biết. Cụ Dumbledore giỏi nhất là khai thác hết giá trị sử dụng của con người ta, Gillette vẫn còn muốn được thành thạo một tí, ít nhất là bây giờ.

Đột nhiên một tiếng gõ cửa vang lên, sau khi thầy Snape nói "Mời vào!", cái đầu xù của Hermione thò vào trong.

- Chào giáo sư.

- Trò là...?

- Hermione Granger, thưa giáo sư, nhà Gryffindore.

Nghe đến đó, khoé môi thầy Snape nhếch lên đầy mỉa mai. Ngay lập tức, ông bị Gillette lờm một cái sắc lẹm, ông đành nuốt hết mấy lời cay nghiệt đã ra tới đầu môi trở lại vào bụng. Ông nói:

- Trò chắc là người thứ hai hoàn thành bài tập của giáo sư McGonagall trước thời hạn. Vào lớp đi, cũng chẳng còn bao lâu nữa là đến tiết của ta.
- Vâng, thưa giáo sư.

Hermione chạy vào lớp, đến bên Gilette. Giáo sư Snape liếc hai đứa một cái rồi sai bước trở về cái bàn của mình và tiếp tục công việc còn dang dở mà ông đang làm trước khi Gilette bước vào cắt ngang.

Hermione nhìn lên bàn giáo viên, lo lắng thì thầm với Gilette:

- Thầy ấy có vẻ không thân thiện lắm.
- Thầy ấy trông vậy thôi nhưng tốt lắm. Là kiểu ngoài lạnh trong nóng ấy. Tiếp xúc lâu với thầy ấy cậu sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiết độc dược hỗn loạn đầu tiên

Hermione nhìn giáo sư Snape, có vẻ chẳng mấy tin vào lời Gilette, cô bé lăm bắm:

- Chỉ mong là vậy.

Chẳng bao lâu sau lũ học sinh năm nhất của Slytherin và Griffindore tràn vào khiến căn hầm vốn luôn u ám có thêm chút sinh khí. Thầy Snape rời mắt khỏi công việc, thầy phát áo chùng đứng dậy, bắt đầu bài thuyết giáo đầu năm vô cùng nổi tiếng của mình:

- Chúng bây tôi đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật, chính xác là chế tạo độc dược.

Giọng ông không quá to, thật ra chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút, nhưng mọi người lại lắng nghe không sót một chữ, một biệt tài giống hệt như giáo sư McGonagall, không cần phải mất công mà vẫn giữ được lớp học im lặng như tờ.

- Vì trong lĩnh vực này không cần phải vung vãi đũa phép nhiều, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sùi tăm nhè nhẹ, toả làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy... Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cảm chân thần chết – nếu chúng bây không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.

Gilette nhìn giáo sư Snape đầy sùng bái. Quá ngẫu! Bài diễn văn đầu năm này của thầy Snape kích động được tinh thần học tập của bọn trẻ, điển hình là Hermione bên cạnh cô đang thiết tha chứng minh mình không phải là một đứa đầu bò. Gilette trêu chọc giáo sư:

- Thưa giáo sư, vậy người có nghĩ con giống một đứa đầu bò không?

Thầy Snape hơi khựng lại, ông nhìn đăm đăm vào Gilette vài giây, cuối cùng ông nói:

- Trò rất thông minh, trò Gilette, nhưng còn phải xem xem trò dùng trí tuệ đó của mình như thế nào trong lớp độc dược của ta. Thử một chút nhé? Nếu ta thêm rễ bột của lan nhật quang vào dung dịch ngải tây, thì ta sẽ được gì?

Ờ!

Gilette sững người, cô tưởng mấy câu đó giáo sư đặc biệt dành tặng Harry nhân lần đầu tiên gặp mặt mà? Sao lại thành cô rồi? Hay chưa, trêu thầy Snape rồi giờ ông chuyển từ Harry sang cô. Thằng ngốc đó phải nhớ hậu tạ cô mới được, vụ này cô gánh hộ nó rồi. Thầy Snape gõ bàn chờ đợi:

- Trò không biết sao, trò Gilette?

Gilette gạt mình thoát khỏi mớ suy nghĩ của bản thân. Sao có thể không biết được? Gì chứ mấy câu này cô thuộc nằm lòng từ kiếp trước. Gilette bình tĩnh trả lời:

- Thưa giáo sư, lan nhật quang với ngải tây tạo thành một thứ thuốc ngủ cực mạnh được biết đến dưới tên: Con đau của cái chết đang sống.
- Giỏi lắm, tiếp tục! Nếu ta bảo trò tìm cho ta một bezoar thì trò sẽ tìm ở đâu?
- Thưa giáo sư, bezoar là sỏi nghiền lấy từ bao tử con dê, có thể giải hầu hết các chất độc.
- Rất tốt! - Thầy gạt đầu hài lòng với Gilette, rồi đột ngột quát. - Potter, cây mũ thầy tu với cây bả chó sói khác nhau ở chỗ nào?

Gillette theo phản xạ định trả lời, giật mình nhận ra thầy Snape không hỏi mình, cô ngớ người. Hoá ra Harry vẫn không thoát. Giáo sư vẫn "nhớ thương" cậu nhóc, chào hỏi cho bằng được. Nạn của nhân vật chính không ai có thể gánh thay.

Harry giật mình đánh thót, nó không thể hiểu nổi tại sao tự nhiên thầy lại chuyển qua hỏi nó. Cây mủ gì? Và cây bả gì cơ? Chúng là cái quái gì vậy? Harry lúc này vô cùng sùng bái Gillette có thể nhanh chóng trả lời các câu hỏi của thầy Snape và Hermione đang giờ tay rất cao thiếu điều đứng hẳn lên. Harry ấp úng:

- Thưa thầy, con... con...

Harry liếc Gillette, nó đọc được khẩu hình của cô: No! Không á? Nhưng mà cái gì không mới được cơ chứ? Harry cố vất óc nhớ lại cho bằng được cái câu hỏi đột ngột hướng tới nó của thầy Snape. Đầu óc nó chậm chạp chuyển động, nó chợt nghĩ ra:

- Thưa thầy, hai thứ đó không khác nhau. Nó là một.

Thầy Snape lẳng lẳng liếc Gillette, cô nhe răng cười với ông. Một lúc sau, Snape quay đầu đi, sai những bước dài lên bục giảng.

- Mở sách ra! Đọc được cơ bản, thuốc chữa mụn nhọt!

Cả lớp học im phăng phắc, trong hầm chỉ còn có tiếng giờ sách loạt xoạt. Chờ cho bọn trẻ chuẩn bị xong xuôi, giáo sư Snape cất tiếng giảng bài bằng thứ giọng nửa đùa. Bọn trẻ hí hoáy ghi chép. Rồi thầy chia bọn trẻ thành từng đôi một để thực hành. Gillette và Draco được thầy xếp thành một cặp. Không biết có phải cố ý hay không, thầy đẩy Harry và mấy đứa Gryffindore rất xa chỗ của hai đứa nó.

Gillette nhìn cuốn sách giáo khoa cũ của thầy Snape, hạ giọng thì thầm với Draco.

- Bây giờ cậu phải làm đúng theo những lời tớ nói nếu muốn thành công một cách tuyệt đối. Công thức tớ có còn chuẩn hơn sách giáo khoa.

Draco nửa tin nửa ngờ, cậu nhóc tò mò ngó cuốn sách của Gillette để xem nó có gì khác lạ mà khiến cô tự tin như thế. Trên quyển sách đã ố vàng là chỉ chút những dòng chữ viết tay nho nhỏ xen lẫn vào những chữ được in. Có vẻ như những dòng chữ đó thực hiện nhiệm vụ sửa lại cuốn sách, không ít phần chữ in bị gạch bỏ.

- Đây là sách cũ của ba cậu à? - Draco suy đoán.

- Cậu giỏi đấy, đoán gần đúng rồi. Đó là sách giáo khoa cũ của cha đỡ đầu của tớ, và cả của cậu nữa, cái vị quanh năm mặc một màu đen tuyền kia kia.

Gillette chỉ chỉ thầy Snape, Draco há hốc miệng.

- Sách giáo khoa đọc được cũ của bậc thầy đọc được Snape á? Sao mà cậu có được nó?

- Thầy ấy tặng sinh nhật tớ.

- Tại sao thầy ấy lại không tặng tớ chứ?! Thầy ấy tặng tớ mỗi một lọ tí xíu Phúc Lạc Dược.

Gillette trợn mắt lườm Draco:

- Một lọ Phúc Lạc Dược! Cậu phải biết thaở mẫn đi Draco. Tớ muốn còn không được. - Cô lấy tay cốc đầu Draco. - Thôi mau làm việc đi nếu không cuốn sách này cũng chẳng giúp ích được gì đâu.

Draco nghiêm túc trở lại, hai đứa cùng thực hiện các bước theo chỉ dẫn của thầy Snape trong sách. Thành quả của hai đứa nhanh chóng ra đời.

- Thưa giáo sư, bọn em xong rồi ạ!

Thầy Snape liếc nhìn cô rồi bước tới, cầm lấy cái muôi khuấy khuấy dung dịch trong vạc.

- Tốt lắm! Dung dịch này rất hoàn hảo. Các trò hãy học tập trò Gillette và trò Draco. 10 điểm cho Slytherin.

Đoàng!

Thầy vừa dứt lời thì một tiếng nổ vang lên âm ỉ như thể phản đối. Gillette đau đầu ôm trán. Thôi, tiêu rồi, cô thế mà lại quên thằng nhóc Neville.

Cái vạc nổ thành mấy cục đen xì, chất nhầy trong đó văng tung toé khắp sàn và sẵn sàng ăn mòn giày của bất cứ ai ở gần nó. Cả lớp nhảy hết lên bàn lên ghế để tránh cái chất nhầy đó, Neville đứng trong trung tâm của thảm họa, khắp tay chân mọc đầy mụn nhọt, thằng bé đã hứng trọn hậu quả của vụ nổ. Thầy Snape nổi điên tặc:

- Thằng ngu. Ta chắc là mi đã thêm lông nhím vào trước khi nhấc vạc ra khỏi lửa chứ gì?

Thầy để Seamus đưa Neville và quay sang nhìn Harry như có vẻ chuẩn công kích nhưng Gillette nhận ra, ánh mắt thầy đang hướng tới con Scabbers trong túi áo Ron.

- Trò Potter...

Chít!

Bắt chợt, một con chuột dơ hầy, bẩn thỉu và già nua vọt ra khỏi túi áo Ron. Nó bị văng vài giọt cái chất kì quặc của Neville vào người hoặc cũng có thể, nó bị ánh mắt của thầy Snape dọa sợ. Con chuột nhanh nhẩu chạy vọt qua người thầy Snape, vài đũa nhóc hết lên kinh hãi. Thầy Snape nhanh chóng rút đũa phép tóm con chuột lại. Thầy hỏi Ron giọng lạnh băng:

- Con chuột này là của trò sao? Trò Weasley?

Ron có vẻ hơi hoảng loạn trước thầy Snape, nó ấp úng:

- Dạ vâng, con là... là Scabbers... A, không... Ý con là... vâng, nó... nó là con chuột của con. Tên nó là Scabbers.

Thầy Snape nhú mày trước câu trả lời lộn xộn của Ron, cũng may thầy cũng đã biết được điều thầy muốn biết, ít nhất là vậy. Đây là con chuột mà Gilette nhắc tới. Thầy Snape cúi đầu quan sát kĩ con chuột, quả nhiên nó thiếu mất một vuốt.

- Hôm nay nghỉ sớm, lớp học dừng tại đây. Tất cả giải tán! Ron, ta cần con chuột của trò trong một lúc. Gilette, trò đi với ta.

Ron ngó ra một lúc, thầy Snape chẳng có vẻ gì là hỏi mượn mà chỉ đơn giản là thông báo.

Gilette cũng ngạc nhiên không kém. Đã thoả thuận là cô không liên quan rồi cơ mà?

- Nhanh chân lên, Gil!

Thầy Snape mở toang cửa hầm, tay chống vào cửa thúc giục cô. Gilette dùng ánh mắt ai oán nhìn ông, Snape tảng lờ. Thấy như đâm vào bịch bông, Gilette đành hậm hực giậm mạnh chân đi theo ông. Mấy đứa bạn lo lắng nhìn cô, Gilette nhìn mấy đứa trấn an rồi khuất hoàn toàn sau cánh cửa.

Thầy Snape vừa rời khỏi, bên trong nhốn nháo hẳn lên.

- Ê này Draco, cậu có biết tại sao thầy Snape lại gọi Gil đi cùng với con chuột không? -

Harry chạy tới hỏi.

Draco lắc đầu:

- Tớ cũng chẳng biết gì hơn cậu.

Mặt Harry hiện lên sự thất vọng. Hermione thì lại lo lắng:

- Thầy ấy không làm gì Gil chứ?

Draco cau mày:

- Đương nhiên không rồi! Ông ấy là cha đỡ đầu của tớ và Gil mà!

Ron gãi gãi mũi:

- Tại sao thầy lại mang cả con Scabbers của mình đi nhí? Không lẽ thầy trách Gil vì con chuột của mình?

Hermione đập một cuốn sách lên đầu Ron khiến thằng nhóc choáng váng.

- Cậu ngốc vừa thôi! Chẳng ai tư duy và làm chuyện vô lý như vậy cả. Nếu vì Scabbers quậy phá thì phải tìm cậu chứ?

Ron ngưng gãi mũi, chuyển sang gãi đầu cười trừ.

Trong khi đó, Gilette nói gót thầy Snape ra khỏi phòng. Vừa khuất khỏi tầm mắt lũ học sinh, cô bắt đầu nói:

- Giáo sư Snape đáng kính, nếu con nhớ không nhầm thì ngài từng hứa sẽ không can thiệp vào chuyện khi nào thì con cho mọi người biết khả năng phân tích của mình. Con chỉ đưa ra lời khuyên, không tham dự. Thầy quên rồi sao?

- Thầy tất nhiên không quên. - Snape vừa sai những bước chân dài vừa nói. - Nhưng thầy muốn con tham gia vụ này, tàng hình cũng được mà. Thầy biết con cũng muốn xem suy luận của mình có đúng hay không.

Gilette trầm ngâm suy nghĩ. Kiểm chứng suy luận thì cô chẳng mấy thiết tha bởi vì cô biết thừa. Nhưng mà cô cũng muốn đi xem náo nhiệt lắm, muốn xem chú Sirius được giải oan và kẻ phản bội Peter Pettigrew xong đời sau ngần ấy năm làm chuột. Vấn đề là cô không chắc tàng hình đến xem có ổn không. Gilette chưa muốn bị cuốn vào chiến tranh. Trước sau gì nó cũng xảy ra nhưng cô muốn có vài năm an nhàn trước khi cuộc chiến trở nên khốc

liệt.

- Vâng, thưa thầy, con sẽ đi...

Gillette cuối cùng vẫn đồng ý bởi vì cô không chịu nổi sự căm dỗ của khung cảnh lịch sử: kẻ phản bội bị trừng trị và người hàm oan được trở về. Cô chẳng muốn nghĩ trước nghĩ sau nhiều nữa, kiếp này trùng sinh vào Harry Potter, cô nhất định phải xem cho đã tất cả mọi thứ, tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Scabbers lộ diện

Đề ta...

Thầy Snape đang định giúp đỡ Gillette thì cô đã tự yểm cho mình một bùa Tan ảo ảnh. Ông hơi sững người nhìn vào khoảng không mà Gillette vừa biến mất. Ha, đáng lẽ ông phải biết rồi chứ, cô nhóc đó giỏi như vậy nào cần ông giúp.

- Bám sát ta.

Snape hạ thấp giọng thì thầm, rồi chợt cảm nhận được ống tay áo của mình bị nắm lấy, khoé miệng ông cong lên. Nắm chặt cái hộp được yểm bùa đang nhốt con Scabbers bên trong, thầy Snape đi về phía phòng hiệu trưởng. Gillette đang tàng hình cũng bám sát theo ông.

Snape đi qua nhiều hành lang và cầu thang, đến trước một con chim bằng đá, nếu Gillette nhớ không nhầm thì nó là Griffin, bức tượng canh giữ phòng hiệu trưởng. Ông nhìn con chim, khẽ nói tên một loại kẹo nào đó mà cô nghe không rõ. Nhưng Gillette biết chắc đó là mật khẩu, không chỉ vì tính thích kẹo của cụ Dumbledore, mà còn vì ngay sau đó, cái tượng như bùng sống dậy, né qua một bên để lộ cái cầu thang xoắn ốc phía sau.

- Mật khẩu là kẹo chanh.

Thầy Snape có vẻ là nói cho Gillette nghe, ông bắt đầu bước lên bậc thang, cô bám sát gót. Khi họ tiến gần đến cánh cửa phòng hiệu trưởng, con chim ở phía sau từ từ trở về vị trí cũ, che lấp khung cảnh bên ngoài cái cầu thang. Việc đó khiến Gillette cảm thấy không thoải mái cho lắm, giống như bị chặn mất đường lui vậy. Chắc do cô nghĩ nhiều quá thôi, Gillette tự trấn an bản thân.

Hai thầy trò nhanh chóng tới trước cửa phòng hiệu trưởng, thầy Snape vờn tay gõ cửa.

- Cụ Dumbledore, là tôi đây, Snape. Tôi có việc gấp cần báo cụ.

Từ bên trong phòng, đằng sau cánh cửa cổ kính, nặng nề, một giọng nói vọng ra:

- Thầy cứ vào đi, Severus. Cứ tự nhiên.

Thầy Snape chẳng chần chừ một giây nào, đẩy mạnh cửa và giữ nó thêm vài giây để Gillette kịp lách vào.

Phòng làm việc của cụ Dumbledore có lẽ là cái phòng làm việc kì quái nhất. Cả tá thứ lù lùng mà Gillette không biết tên được đặt trên mấy cái bàn chân cẳng khảng khiu, cứ chốc chốc lại xì khói và phát ra mấy âm thanh kì lạ. Trên tường treo kín những bức chân dung của ông bà hiệu trưởng đời trước, bọn họ đang ngủ gà ngủ gật. Chính giữa phòng là một cái bàn làm việc khổng lồ, chân đầy vườt. Cụ Dumbledore đang ngồi đó, hai tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn, đôi mắt sáng như sao hấp háy nhìn thầy Snape qua cặp kính nửa vàng trắng. Đằng sau cụ là một cái kệ lớn, trên kệ có cái nón phân loại chậu tường ký và một số thứ khác mà Gillette không nhận ra.

- Vậy, Severus, thầy đến tìm tôi có việc gì không?

Cụ Dumbledore thỉnh thoảng lên tiếng khiến cho Gillette đang say mê ngắm nghía căn phòng tập trung lại vào việc chính. Thầy Snape suy nghĩ một lúc, nhớ lại những gì Gillette nói, cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

- Cụ Dumbledore, tôi nghĩ là chúng ta đã lầm. Peter Pettigrew chưa chết, hắn mới là kẻ phản bội. - Nói tới đây, thầy Snape chợt nhăn mặt khó chịu như thể thầy vừa nuốt cả tá ruồi. - Tôi chẳng muốn nói điều này chút nào đâu, đừng bắt tôi phải nhắc lại. Sirius Black, hắn có lẽ oan.

Cụ Dumbledore nhìn thầy Snape chăm chú, dù cái nhìn ấy không hướng về phía Gillette nhưng cũng khiến cô rùng mình.

- Thầy có chắc không, Severus? Dựa vào đâu mà thầy đưa ra kết luận như vậy?

Thầy Snape đặt cái hộp đựng con Scabbers lên bàn khiến cụ Dumbledore chuyển ánh nhìn sang nó. Cụ tò mò quan sát cái hộp như thể một đứa trẻ phát

hiện ra đồ chơi mới. Cụ ngược mắt lên nhìn Snape đầy dò hỏi.

- Cái đó cứ để đấy một lúc nữa chúng ta sẽ cần đến. Giờ tôi sẽ giải thích. Chuyện này có lẽ cụ không biết, hoặc có biết nhưng lờ đi, James, Sirius, và Peter đều là Hoá thú sư bất hợp pháp. Hình dạng hoá thú của Peter là một con chuột. Mike đã nói với tôi những điều đó. - Về mặt cụ Dumbledore vẫn bình thản như vậy, không thể nhìn ra được cụ có ngạc nhiên hay không trước cái thông tin vừa tiếp nhận, Snape tiếp, - Hôm nay trên lớp đọc được của tôi, một thằng nhóc tên là Ron Weasley đã làm xổng con chuột của nó. Khi tôi bắt lại con chuột trước khi nó xối tung căn phòng của tôi lên thì tôi phát hiện, vuốt trước của nó bị thiếu mất một ngón. Peter chết, tất cả những gì còn lại là một ngón tay út, thầy nhớ chứ? - Snape cười mỉa mai. - Một ngón tay út và định tội mà không xét xử, thế giới này thật là công bằng.

- Bây giờ anh đâm ra thương tiếc cho Sirius rồi hả? - Cụ Dumbledore đột ngột lên tiếng. - Phải nói là tôi rất mừng đấy!

Thầy Snape trông như thể suy nghĩ dừng lại:

- Lo cho Sirius ấy hả? Tôi đâu có điên! Cụ nên bớt suy nghĩ lung tung đi!

Mắt cụ Dumbledore vẫn cứ như đang cười, cụ nói tiếp:

- Được rồi, được rồi. Anh cứ nói tiếp đi, Severus.

Thầy Snape hừ mũi nói tiếp:

- Tôi hỏi thằng nhóc Ron đó, nó nói con chuột này đã về nhà nó gần 10 năm. Một con số quá lớn đối với một con chuột. Hơn nữa 10 năm trước là năm mà Peter được cho là đã chết. - Snape hắt đầu về phía cái hộp mà vừa nãy thầy đã đặt lên bàn. - Tôi đã nhốt con chuột trong đó, yếm một số bùa chú, nó không nghe thấy chúng ta nói chuyện. Cách tốt nhất để chứng minh những gì tôi nói là cho con chuột đó một bùa Đảo ngược Hoá thú.

Cụ Dumbledore trầm ngâm suy nghĩ.

- Nếu con chuột đó đúng là Peter Pettigrew, thì nó là tay sai đắc lực của Voldemort. Tôi không muốn nó nhìn thấy anh, Severus. Để phòng ngừa có một ngày nào đó Peter có cơ hội xuất hiện trước mắt Voldemort và làm giảm niềm tin của hắn đối với lòng trung thành của anh, tôi đề nghị anh lánh mặt đi một lát nhé?

- Sau ngần ấy năm, cụ vẫn cần tôi làm gián điệp sao?

Thầy Snape hơi cao giọng, cụ Dumbledore cười hiền

- Chỉ là để đề phòng thôi, Severus. Hơn nữa, anh cũng có chuẩn bị sẵn rồi, không phải sao? Anh yếm bùa để con chuột không nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta.

Gillette tàng hình ở một bên bữu môi, cụ Dumbledore đứng là cụ Dumbledore, Voldemort chưa trở về đã âm mưu biến thầy Snape thành gián điệp lần 2. Bất chợt Gillette rùng mình. Cụ Dumbledore đang nhìn vào cái khoảng không mà cô đứng. Gillette nhích chân, dời khỏi tầm mắt cụ. Lúc nhìn lại, cụ đã tiếp tục hướng mắt sang thầy Snape. Gillette vuốt ngực, có lẽ là tỉnh cơn thôi. Cô tự an ủi mình rồi lại chợt nghĩ, đến áo khoác tàng hình của Harry mà cụ còn nhìn thấu, chút phép thuật Tan ảo ảnh này thì có ích gì. Gillette ảo não, lần này cô bông bột quá. Thôi kệ đi, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Cụ Dumbledore nhìn thầy Snape một lúc lâu chờ đợi quyết định của thầy. Cuối cùng, thầy Snape hậm hực nói:

- Được, tôi sẽ tránh đi, cụ cứ tự xử. Tôi chờ ngoài cửa.

Nói rồi thầy phát áo chùng định đi ra, nhưng cụ Dumbledore cản lại:

- Thầy có thể trốn sau tấm rèm kia kìa, Severus. Như vậy thầy có thể chứng kiến mọi việc.

Thầy Snape có vẻ không thích ý tưởng đó lắm nhưng cuối cùng cũng vẫn chui vào. Khi thầy Snape hoàn toàn được che lấp sau cái rèm, cụ Dumbledore mới bắt đầu giải bùa cho cái hộp và mở nó ra. Con Scabbers toan chạy trốn, cụ bắt nó lại với cái tốc độ đáng ra không có ở tuổi cụ, nhanh như cắt. Con chuột kêu lên đầy tuyệt vọng, nó vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của cụ Dumbledore. Cụ giữ chặt nó, lẩm nhẩm đọc thần chú.

Giống như một thước phim quay chậm, con chuột nhỏ trên bàn tay cụ Dumbledore dần dần lớn lên, lớn đến nỗi cụ phải thả nó xuống sàn. Con chuột vịn vẹo, một lúc sau, dưới sàn phòng hiệu trưởng, thay vì một con chuột già nua, thì chỉ còn có một người đàn ông nhỏ thó, bần thiêu, với dáng vẻ khúm núm, tí ti. Thầy Snape ở phía sau rèm tay nắm chặt đến nỗi móng tay đâm sâu vào thịt. Vậy là con bé lại đứng rồi, đây mới chính là kẻ đã phản bội Lily...

Dù đã được báo trước, giọng cụ Dumbledore vẫn có vẻ ngạc nhiên lắm:

- Peter Pettigrew!

Người đàn ông nhỏ thó rùng mình khi được gọi bằng cái tên đã quá lâu không nói đến. Hắn hèn nhát run rẩy dưới chân cụ Dumbledore.

- Giáo... Giáo sư Dumbledore đáng kính... Cũng... Cũng đã rất lâu rồi con không được... được gặp thầy...

Gillette ghé thăm loại người như Peter, cô cố gắng tránh càng xa hắn càng tốt. Cụ Dumbledore nghiêm mặt:

- Peter, anh đáng ra đã chết rồi chứ không phải sống dưới hình hài một con chuột. Tôi cho anh một cơ hội giải thích.

- Sirius...! Là do Sirius Black!- Peter cao giọng, hắn muốn nắm lấy cái cọng rơm cứu mạng này tới cùng, đổ tất cả cho Sirius, hắn sẽ an toàn. - Tất... Tất cả đều do hắn! Hắn phản bội Lily và James. Hắn toan giết tôi! Tôi sợ... sợ quá nên mới hoá thành chuột để bỏ trốn.

Gillette tức điên người, đến tận giờ phút này rồi mà hắn vẫn khẳng khái muốn đổ lỗi cho chú Sirius, cô phải kiềm chế lắm mới không xông ra tra tấn hắn. Cụ Dumbledore gằn giọng:

- Anh nói dối! Sirius đã ở trong ngục Azkaban, sao có thể làm hại anh chứ. Anh chẳng có lí do gì để sợ một kẻ đã vào tù.

Cụ phóng bùa trói chặt Peter lại, phóng từ đầu đưa ra một con phượng hoàng màu bạc.

- Mau đi báo cho Cornelius Fudge, nói ông ta đến đây một chuyến. Chuyện liên quan đến tay sai của Voldemort.

Khi nghe thấy cái tên này, Peter rùng mình một cái, cái thêm run rẩy, toan hoá thành chuột để chạy trốn. Cụ Dumbledore lạnh lùng liếc hắt:

- Đừng cố thử, ta đã yểm bùa rồi, ngươi không thoát được đâu. - Rồi cụ lại quay qua con phượng hoàng, - Nhắc ông ta nhanh lên, nhanh nhất có thể, chuyện gấp lắm. Và dặn Fudge đừng quên mang theo Sirius Black. Giờ thì đi đi.

Con phượng hoàng nhanh chóng bay mất, cụ Dumbledore ngồi lại bàn làm việc, ngẫm nghĩ một hồi, cụ chợt hướng hư không nói:

- Trò Gray, trò có thể giúp ta lấy một ít chân đực trong phòng của giáo sư Snape lên đây không?

Gillette giật mình đánh thót, cô không ngờ bản thân lại bị lộ sớm thế, cô đã quá chủ quan, coi thường cụ Dumbledore rồi. Gillette lặng thinh không nói. Cụ tự bóc cho mình một nắm kẹo ki quai nào đó, từ từ ăn và nói:

- Ta biết là trò ở đó, trò Gray, trò im lặng là từ chối giúp đỡ ông già này sao?

Gillette thờ dãi, thôi kệ đi, không sớm thì muộn, trước sau gì chẳng đến ngày này. Ừ, chết sớm, siêu sinh sớm, Gillette tự nhủ. Cô rút đĩa phép giải bùa tan ảo ảnh, bóng dáng một thiếu nữ tóc bạc xinh đẹp dần dần hiện rõ.

- Chào thầy, thầy Hiệu trưởng.

Cụ Dumbledore nhìn cô qua cặp kính nửa vàng trắng, đôi mắt sáng của cụ hấp háy như đang cười.

- Giải bùa Tan ảo ảnh thuận thực đấy. Mới 11 tuổi mà trò đã làm được đến trình độ này.

Gillette khiêm tốn cười:

- Chuyện nhỏ thôi thầy. Vậy con đi lấy chân đực.

Gillette nhanh chóng rời khỏi phòng, khép cửa phòng lại, cô, thở ra một hơi, mồ hôi tứa vào cửa. Ứng phó với hồ ly ngàn năm thật mệt. Nhưng mà mới ả đầu thôi, phía sau còn nhiều. Gillette chán nản vò vò mái tóc bạc, lê bước xuống cầu thang, đi qua bức tượng con chim băng đá, đến phòng của thầy Snape.

Gillette nhanh chóng kiểm được lọ chân đực và trở lại phòng hiệu trưởng. Khi cô về đến nơi thì ông Bộ trưởng Bộ pháp thuật, Cornelius Fudge đã xuất hiện trước bàn làm việc của cụ, bên cạnh là chú Sirius, vẫn bị xích. Họ có lẽ vừa chạy học tốc tới đây nhanh nhất có thể.

Chú Sirius vừa nhìn thấy Peter lên phát cuồng, chỉ hận không thể lập tức giết chết kẻ phản bội, chú trông nhếch nhác, dơ hầy và gầy gò, khác hẳn dáng vẻ đẹp trai khi Gillette gặp chú lần đầu tiên. Chú Sirius gào một cái gì đó mà không ai nghe hiểu, chú mất bình tĩnh và giọng quá khàn. Ông Fudge bức bối nắm chặt dây xích ngăn cho chú Sirius không nhảy bổ vào Peter.

- Cụ Dumbledore, tôi cần một lời giải thích rõ ràng cho chuyện này!

Gillette đẩy rộng cửa, tiến tới cắt ngang:

- Thưa giáo sư, theo yêu cầu của thầy, con đã mang chân đực lên đây.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Nỗi oan của Sirius. Giải oan và trừng phạt

Ông Fudge giật mình quay đầu tìm kiếm người vừa nói, nhìn thấy Gilette, ông thẳng thốt kêu lên:

- Đứa... đứa trẻ này là?

- Cô bé là học trò của tôi. - Cụ Dumbledore chậm rãi nói. - Tôi nhờ cô bé lấy lên đây cho chúng ta một ít chân được. Peter Pettigrew sẽ cho ông lời giải thích mà ông muốn.

Ông Fudge vẫn cứ nhìn chọc chọc vào Gilette.

- Cô bé này, nó là... nó là tiểu thư nhà Gray!

Gilette lùi lại một bước trước cơn kích động của ông Fudge. Còn Sirius đang điên cuồng thì chợt sững người khi nghe cái tên đó, chú quay đầu nhìn cô. Gilette cố giữ mình không để ý đến chú Sirius, giờ chưa phải lúc nói chuyện tâm tình, giải quyết xong cơn hỗn độn này, muốn nói bao nhiêu chẳng được. Cô hướng ông Fudge chào hỏi một cách tiêu chuẩn:

- Cháu đúng là Gilette Gray. Rất vinh hạnh được gặp ông, ông Bộ trưởng. Nhưng mà cháu phải nhắc nhở ông một điều rằng chúng ta còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn chuyện cháu là ai cần phải làm. Vì vậy chúng ta nên gác nó qua một bên để làm cho xong chuyện cần làm, nếu không chuyển đi đến đây của ông uống phí mất.

Ông Fudge nhìn Gilette thêm vài giây rồi gật đầu, quay sang phía cụ Dumbledore:

- Cụ vừa nói gì ấy nhỉ?

- Tôi nói, anh bạn đáng ra đã chết, Peter Pettigrew đây sẽ cho ông lời giải thích mà ông muốn. - Cụ chỉ ngón tay mình vào người đàn ông nhỏ thó nằm trên đất.

Ông Fudge sững người, nhìn lại Peter. Ông ta đã không quá để ý đến hắn khi bước vào. Ông cao giọng:

- Peter? Không thể nào!

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Rồi chúng ta sẽ thấy ngay thôi.

Cụ tiến tới gần Peter đang ngày càng sợ sệt, giũm dờ. Hắn cố co mình lại giảm sự tồn tại của bản thân. Cụ Dumbledore khụy đầu gối xuống, cạy miệng Peter ra mà đổ Chân được trong lọ vào. Peter cố gắng vùng vẫy tránh thoát, nhưng hắn không sao thoát được, cụ Dumbledore quá khoẻ so với cái tuổi của cụ.

Ánh mắt Peter dần trở nên mơ màng, ngơ ngẩn. Cụ Dumbledore khua khua tay trước mặt hắn hỏi:

- Người là ai?

- P... Peter Pettigrew.

Cụ gật đầu hài lòng, lại hỏi tiếp:

- Tại sao người lại phải sống dưới lốt chuột những 10 năm trời?

- T... tôi đã giết người rồi đổ tội cho S... Sirius.

Gilette không nhịn được bước lên, dù đã biết trước nhưng cô thật ghê tởm kẻ này, cô cao giọng:

- Sao người lại làm như vậy chứ?

Peter ngược đôi mắt tí hi vọng nước không khác gì mắt chuột lên nhìn cô, mắt hắn giờ đây như đang phủ một làn sương mờ, hắn lắp bắp:

- K... Kế hoạch thay đổi giữa chừng. Sirius cho rằng để tôi... tôi giữ bùa trung tín thì sẽ an toàn hơn. Bởi vì sẽ chẳng... chẳng ai nghĩ rằng bí mật sẽ được giao cho một kẻ hèn nhát như... như tôi giữ, Sirius mới là người lý tưởng, hắn sẽ bị truy bắt gắt gao, còn tôi và b...bí mật an toàn. Hắn tin rằng đó là một kế hoạch hoàn hảo. Hôm... Hôm Lily và James gặp chuyện thì Sirius đã ngay lập tức nhận ra tôi có vấn đề. Hắn... Hắn toan giết tôi. Nhưng mà hắn... hắn quá chủ quan, ngạo mạn và ngu xuẩn. Tôi giấu đứa phép ở sau lưng, hết lớn lên là hắn đã phản bội Lily và James, làm nổ... nổ tung cả con đường, để lại một ngón tay, rồi hoá thành chuột chạy mất. Tôi... tôi cứ như vậy sống dưới lốt chuột, người ta cứ cho rằng tôi chết mất xác rồi, nhưng mà tôi vẫn... vẫn sống nhẩn.

Chú Sirius lại điên lên như thể muốn xé xác Peter ra thành trăm mảnh, ông Fudge đứng yên bất động.

- Làm sao... Làm sao có thể? Người, Peter Pettigrew mới là kẻ phản bội? Kẻ sát nhân?

- Bộ thật đúng là niềm tin của dân mà. - Gilette lạnh lùng chầm chọc dù biết rằng mấy lời cô nói ra rất hỗn xược nhưng cô không nhịn được cảm xúc khó

chịu của mình với cái Bộ vô dụng, chuyên quyền của Thế giới Pháp thuật. - Bắt giữ người, kết án không xét xử, đem một người hùng đích thực thành tội phạm, đem một kẻ phản bội ti tiện biến thành anh hùng. Một sai lầm nghiêm trọng hơn 10 năm trời! Bộ quá quyền lực nên không muốn làm việc theo phong cách người thường chẳng?

Ông Fudge then quá hoá giận, quát nạt:

- Một con nhóc như mi không có quyền chỉ trích Bộ Pháp thuật!

Gillette nhìn ông Fudge đầy mỉa mai:

- Làm sai không biết nhận, lấy quyền thế ép người, hơn nữa đối tượng còn là một cô bé 11 tuổi. Đó là những hành vi đầy uy quyền của một ngài Bộ trưởng Bộ Pháp thuật nhỉ?

Ông Fudge mặt đỏ gay, thở phì phò, chỉ tay vào mặt cô nói không nên lời:

- Mi... Mi...

- Quý ngài Bộ trưởng, chỉ tay vào mặt người khác là một hành động rất bất lịch sự. Ông..

Rầm!

Bỗng nhiên một tiếng động lớn vang lên, chú Sirius nhân một phút lơ lửng của ông Fudge đã thoát được ra, lấy cắp đũa phép của ông ta toan giết Peter. Gillette vội vàng rút đũa phép:

- Expelliamus!

Cây đũa phép trong tay chú Sirius nhanh chóng vọt vào tay cô. Chú sững người, ngược lên nhìn Gillette, giọng chú khàn khàn:

- Gillette, làm ơn đừng ngăn ta giết hắn. Ta phải giết hắn!

Gillette nhìn thẳng vào mắt Sirius, kiên định nói:

- Con sẽ không để chú giết hắn. Chú sẽ lại vào Azkaban. Đánh đổi sự tự do của mình vì một kẻ ti tiện, bản thủ như Peter, như thế không đáng! Hơn nữa, chú là cha đỡ đầu của Harry cơ mà! Chú nỡ vì kẻ này mà để cậu ấy một mình sao? Chú đừng để hận thù che mờ mắt mình nữa!

Sirius bùng tình, dần bình tĩnh lại. Con bé nói đúng, vì Peter mà đánh đổi nhiều thứ như vậy, không đáng. Chú từ từ đứng lên, vuốt tóc.

- Cảm ơn con đã nhắc nhở chú, Gillette. Con đúng là rất giống cha con.

Gillette nhe răng cười với chú, tung trả cho ông Fudge cây đũa phép.

- Ngài Bộ trưởng, ngài có sẵn lòng công bố sự thật, mang mọi thứ trở về đúng vị trí của nó chứ? Nếu không, cháu buộc phải nhờ cha cháu tác động một chút, đây người nào đó sẵn lòng làm việc ấy lên thay ngài.

Gillette nghe thấy tiếng hai hàm răng nghiến vào nhau kéo kẹt, ông Fudge gằn giọng:

- Ta! Sẽ! Làm!

Gillette mỉm cười nhìn ông:

- Vậy thì tốt, thưa ngài.

Chú Sirius nhe răng cười khi thấy Gillette đe dọa ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật. Con nhóc thú vị thật!

Cụ Dumbledore hắng giọng, tỏ vẻ thông báo cho mọi người sự tồn tại của cụ. Gillette sờ sờ mũi, thôi xong rồi, quên mất lão hồ ly này giờ vẫn đứng ở đây.

- Ông Bộ trưởng sẽ không phiền nếu tôi giữ Sirius lại đây chứ? - Cụ Dumbledore đề nghị.

Ông Fudge bức bối tóm lấy Peter Pettigrew, ông ta nghiến răng nói với cụ Dumbledore:

- Ông cứ giữ lấy hắn! Hay cho một đứa bé nhà Gray! Học trò của ông thật giỏi!

Ông ta nện gót giày xuống sàn, lôi theo Peter nhanh chóng rời khỏi.

Chú Sirius cười với Gillette, chú có vẻ thông dong hơn so với hồi nãy.

- Nhóc cừ thật đấy! Không hổ là con của Mike. Ngày xưa cha con cũng là một tay tinh quái ra trò.

Gillette nhe răng cười lại:

- Chúc mừng chú thoát khỏi Azkaban, chú Sirius.
- Cảm ơn nhóc vì đã ngăn chú giết tên khốn đó.

Chú Sirius lầm bầm, chú vẫn tiếc nuối lắm vì không được tự tay giết chết Peter. Rồi chú chợt ngẩng lên nhìn Gillette chăm chú, thắc mắc:

- Làm sao mà cháu lại liên quan đến mấy chuyện này?

Gillette đang định trả lời thì cụ Dumbledore cắt ngang cuộc trò chuyện.

- Severus yêu quý, anh có thể ra khỏi tấm rèm đó rồi đấy. Trừ phi anh muốn trốn luôn trong đó thì tôi cũng không cần đâu.

Từ sau rèm, bàn tay trắng nhợt do bị nắm qua chặt của thầy Snape thò ra, lòng bàn tay còn dính chút máu tươi, không khác gì phim kinh dị. Thầy vén rèm bước ra, chú Sirius liền trở nên sững sờ.

- S... Snivellus? Sao người cũng ở đây?

Khung cảnh này khiến Gillette nhớ tới ngày đầu tiên khi cô đến thế giới này, chú Sirius từng phản ứng y hệt khi thấy thầy Snape năm đó. Thầy chẳng buồn liếc chú Sirius, tiến tới xem xét Gillette.

- Con ổn chứ?

Cô nhe răng cười:

- Con ổn, con thì có thể làm sao được cơ chứ.
- Ta biết con giỏi, nhưng vẫn phải cẩn thận. - Thầy ngập ngừng. - Ta, ừ, ta muốn quan tâm con một chút.

Chú Sirius vẫn cứ ngó thấy Snape trần trụi, trông chú như thấy ma. Gillette cười với Snape:

- Vâng, con biết, con ổn mà.

Cụ Dumbledore háng giọng, tốt bụng giải thích cho chú Sirius:

- Giáo sư Snape đương nhiên ở đây. Anh Sirius, Severus là người đã phát hiện ra sự bất thường của Peter và bắt hắn đem cho tôi.

Chú Sirius vẫn chưa thoát được con kinh ngạc, chú lầm bầm:

- Hắn á? Snivellus đã giúp tôi?

Gillette cười khúc khích:

- Chú nên tin đi, chú Sirius. Chú nợ cha đỡ đầu con một ân tình đấy.

Sirius Black chìm sâu vào mớ suy nghĩ của bản thân, cứ lầm bầm hoài một cái gì đó mà chẳng ai nghe rõ. Cụ Dumbledore chợt quay sang Gillette.

- Ta còn quên chưa hỏi con, con làm gì ở đây vậy, trò Gray?

Gillette gạt mình, biết thế cô chuẩn sớm cho rồi.

- Thưa thầy, con tò mò nên lên đi theo giáo sư Snape lên đây ạ. - Gillette nhìn thẳng vào mắt thầy Dumbledore, nói dối vô cùng thuần thục.

Cụ nhìn lại Gillette, ánh mắt cụ khiến cô rùng mình, nó như nhìn thấu tất cả, chạm tới bí mật sâu thẳm nhất trong lòng người. Thời gian như đọng lại, 1 phút trôi qua, đôi mắt xám vẫn đối diện với đôi mắt xanh sau cặp kính nửa vàng trắng, đôi mắt xám kiên định không lùi bước, đôi mắt xanh nghiêng ngả, thăm dò. Gillette cảm nhận được cụ Dumbledore đang chậm rãi, dè dặt thăm dò đầu óc cô. Gillette chẳng thích điều này tẹo nào, cô lập nên một hàng rào Bé Quan Bí Thuật vững chắc, cản lại Chiết Tâm Trí Thuật của cụ.

Có lẽ sau từng ấy năm trên đời, cụ đã đâm ra nghi ngại mấy đứa trẻ tài năng tựa như Tom Riddle, hay Grindewald và chính cụ. Đó là lý do cụ muốn kiểm tra một chút cho chắc chắn dù biết không nên. Và vị pháp sư vĩ đại ấy đã kinh ngạc vô cùng, cụ vậy mà không thể vượt qua phòng tuyến của một cô bé con. Cô bé ấy rồi sẽ trở thành thần thoại, cụ Dumbledore hi vọng, những điều Gillette làm trong tương lai, vĩ đại, tuyệt vời nhưng đừng khủng khiếp. Hi vọng, "thay đổi thế giới" trong lời tiên tri kia, là theo chiều hướng tới những điều tốt đẹp.

Gillette cảm tưởng như đã qua cả một thế kỷ, giọng cụ Dumbledore trầm ấm vang lên bên tai cô.

- Con chắc chứ?

Gillette cũng không biết ba từ này của cụ chính xác là muốn hỏi gì. Con chắc là con muốn giấu chứ? Con chắc là con nói thật chứ? Hay con chắc là con có thể nói dối ta chứ? Ba từ thôi nhưng có thể mang tầng tầng lớp lớp ý nghĩa, chẳng ai biết chính xác điều cụ muốn hỏi là gì. Chỉ biết... dù là câu hỏi nào, cô cũng luôn kiên định với lựa chọn của mình.

- Chắc, thưa giáo sư!

Gillette dứt khoát trả lời. Thầy Dumbledore nhìn cô thêm vài giây, rồi nói:

- Rất tốt! Bất cứ khi nào con cần sự giúp đỡ của ta, hãy đến văn phòng này, nó luôn rộng mở cho con. Và, nhân tiện, nếu giáo sư Snape chưa nói cho con, thì mật khẩu là Kẹo chanh.

Gillette liếc nhanh thầy Snape, rồi cười nói:

- Vâng, thưa thầy, cảm ơn thầy nhiều lắm.

Cụ gật đầu, cười hiền với Gillette, rồi quay sang nói với Sirius vẫn đang cúi đầu lăm bằm:

- Sirius, anh có muốn gặp Harry chứ?

Chú Sirius bừng tỉnh khỏi mớ suy nghĩ của bản thân, vội nói:

- Có chứ! Đương nhiên là tôi muốn gặp thằng bé!

Thầy Snape khịt mũi châm chọc:

- Ta nghĩ con chó ngu ngốc nhà người sẽ sợ thằng bé với dáng vẻ bẩn thỉu, nhếch nhác, tã tui như ăn mỳ này.

Chú Sirius cúi đầu nhìn bản thân, lần đầu tiên trong đời chú đồng tình với thầy Snape, chú không thể mang bộ dạng này đi gặp Harry được. Dù vậy, bị người mình ghét châm chọc không thoải mái chút nào, chú bật lại:

- Ta trông như thế nào liên quan quái gì tới người! Đẹp hay xấu cũng đâu phải cho người nhìn! Hơn nữa, người cứ vào Azkaban 10 năm đi, rồi để ta xem người có còn bánh bao được nữa không, - Chú Sirius ngừng vài giây, chăm chú đánh giá thầy Snape từ đầu đến chân, rồi phán, - Dù là người chưa từng có giây phút nào bánh bao cả, nếu không muốn nói là lúc nào cũng trông siêu cấp khó coi.

Gillette phì cười, thầy Snape trông càng khó coi đến cực điểm, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, thầy rít qua kẽ răng:

- Con chó ngu ngốc chết tiết mất mùi!

Chú Sirius nhún vai, tảng lờ thầy Snape giận dữ, bước tới khoác vai Gillette:

- Nhóc con, cháu có nghĩ chú nên chau chuốt lại trước khi đi gặp Harry không?

Gillette nhin cười gật đầu không nói. Chú Sirius gật gù độc thoại:

- Ủ, chú cũng nghĩ như cháu, chắc sẽ chẳng ai phiền hà gì đâu nếu mà chú tắm ở phòng tắm riêng của huynh trưởng.

Nói rồi, chú rời khỏi phòng, một tay đút túi quần, một tay vẫy chào tạm biệt, chân nhún nhảy một điệu kì lạ nào đó, tâm trạng hẳn đang vui vẻ lắm.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Harry và cha đỡ đầu-giờ-mới-biết-là-có-tồn-tại

Trong phòng chỉ còn lại ba người, cụ Dumbledore vẫn cứ nhìn Gillette bằng ánh mắt nghiền ngẫm, tò mò. Cô cố giữ cho bản thân thật tự nhiên, Gillette ước sao cụ đừng có nhìn cô nữa, không thoải mái chút nào.

Thầy Snape chợt bước lên, chắn ngang tầm mắt của cụ Dumbledore, cụ nhìn lại thầy, ánh mắt thâm thúy, dò hỏi. Snape phớt lờ, thầy đều đều nói:

- Khi này tôi lên đây là tiết thứ hai của buổi sáng, bây giờ chắc cũng đến giờ ăn rồi. Có thể cụ không đói nhưng tôi và Gillette cần ăn.

Gillette từ sau lưng thầy Snape thò đầu ra chêm vào:

- Và sau khi từ Đại sảnh Đường lên, con có thể đem theo Harry Potter cho thầy.

Cụ Dumbledore cười hiền:

- Ta đâu có cản trở và giáo sư Snape đây đi ăn trưa đâu. Hai người cứ tự nhiên.

Cụ làm một động tác mời, Gilette cười tươi nhìn cụ, cúi đầu chào:

- Vậy con đi nhé, giáo sư. Một lát nữa gặp lại thầy.

Cô không chân chờ một giây nào chuẩn ra khỏi phòng, đi về hướng Đại sảnh Đường bỏ lại thầy Snape và cụ Dumbledore.

- Thầy có gì muốn nói với tôi không, thầy Snape? - Cụ Dumbledore chợt quay đầu nhìn Snape chăm chú.

Thầy Snape nhìn lại vào đôi mắt dò hỏi của cụ Dumbledore. Cả căn phòng chìm vào yên lặng, hai người có thể nghe rõ cả nhịp tim và hơi thở của nhau. Cuối cùng Snape lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Hiện tại tôi chẳng có gì để nói với cụ cả, Albus. Và như tôi đã nói trước đó, tôi cần ăn. Vậy, gặp cụ sau nhé!

Thầy Snape phất áo chùng, theo gót Gilette rời khỏi phòng hiệu trưởng. Trong phòng chỉ còn mình cụ Dumbledore, cụ vẫn đứng nguyên ở vị trí khi cụ hỏi thầy Snape, cụ nắm bắt một mình:

- Hiện tại à...?

Gilette nhanh chóng xuống Đại sảnh Đường. Tiết học cuối cùng của buổi sáng đã chấm dứt được một lúc, đại sảnh đầy nhóc học sinh. May mà Draco và Harry đã chưa sẵn chỗ cho cô. Gilette nhanh chóng chạy tới chỗ họ, kinh ngạc nhận ra Ron và Hermione cũng đang ngồi tại bàn Slytherin dù không được chào đón cho lắm. Cô ngồi xuống chỗ của mình, nhìn đám bạn thắc mắc:

- Sao mà Ron và Hermione cũng qua đây ngồi được vậy?

Draco im lặng không nói, Harry đành lên tiếng giải thích:

- Hai bạn ấy lo cho bò quá, nên qua đây đợi bò về. Bò ổn chứ? Giáo sư Snape gọi bò đi làm gì vậy?

Ron và Hermione gật đầu xác nhận lời giải thích của Harry khi Gilette quay qua nhìn hai đứa. Cô bé tóc xù lo lắng hỏi:

- Bò không bị phạt chứ, Gil?

Gilette cười trấn an cả bọn:

- Mình không sao, chỉ là, có một chút chuyện, - Nói tới đây, Gilette quay sang nhìn chúa cứu thế, - Liên quan đến bò đấy, Harry. Lát nữa ăn xong bò đi cùng mình lên phòng hiệu trưởng nhé, rồi bò sẽ hiểu thôi. Còn mấy bò ở lại đợi tin tụi mình. - Gilette nhẹ nhàng cười. - Sau khi từ chỗ cụ Dumbledore trở về mình sẽ kể chi tiết cho mấy bò vụ này.

Ba đứa nhóc có vẻ không thích ý tưởng này lắm, Draco vùng vằng:

- Tại sao tụi này không được tham gia chứ?

Hermione và Ron nhìn Gilette, có vẻ như muốn hỏi câu hỏi tương tự. Gilette nghiêm túc nói:

- Bởi vì đây là chuyện riêng tư của Harry. Và nó có dính dáng một chút tới mình. Mình hứa sẽ kể đầy đủ và chi tiết cho mấy bò mà.

Draco có vẻ còn muốn nói gì đó, nhưng bị Hermione huých một cái vào hông liền ngậm miệng lại, đem lời định nói ra nuốt xuống. Hermione hướng Gilette nói:

- Mình tin bò sẽ nói cho tụi này khi có thể. Tụi này đợi bò trở về. Và nhớ là, trong mọi trường hợp, mặc kệ bò làm chuyện quái quỷ gì, an toàn của bản thân là trên hết. Nếu để mình thấy hai bò bị thương thì đừng có trách.

Gilette cười cười:

- Không nghiêm trọng đến vậy đâu. - Ừ, chỉ là đi gặp người bị coi là sát nhân hàng loạt, tù nhân của ngục Azkaban thôi mà, cô thăm nghĩ. - Hơn nữa, còn có cụ Dumbledore ở đó mà, làm sao tụi mình có thể gặp nguy hiểm được.

Hermione gật đầu hài lòng, Harry này giờ vẫn yên lặng nghe các bạn thảo luận, chợt lên tiếng hỏi:

- Vậy chính xác thì mình phải cùng bò lên phòng cụ Dumbledore để làm gì?

Gilette cười bí hiểm:

- Rồi bò sẽ biết thôi. Mà, mấy bò không cần ăn sao? Mình đói meo rồi.

Hermione múc cho Gilette một bát súp, đẩy đến trước mặt cô.

- Bò ăn đi.

Gilette gật đầu cười cảm ơn cô bé. Draco liếc mắt nhìn, rồi dùng vẻ mặt kiêu ngạo "miễn cưỡng" xiên một cái đùi gà dúi vào tay Hermione. Thằng nhóc lăm bằm:

- Bò nên ăn nhiều một chút, đáng vẻ gầy gò trông thật khó coi.

Cả bàn Slytherin hoá đá, từ khi nào mà cậu ấm nhà Malfoy trở nên dễ tính như vậy? Để lũ sư tử đần độn ngồi chung bàn chưa nói, giờ lại quan tâm một phù thủy không thuần huyết. Có phải hôm nay cả đám rắn con ra khỏi phòng nhằm cách nên mới nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như thế này không?

Không chỉ Slytherin, không ít học sinh nhà khác và các giáo viên cũng để ý tới tình hình bên này, người ta muốn xem xem bao giờ thì cãi nhau to nhưng tiếc thay lại chỉ thấy được một màn kinh tâm động phách vừa rồi. Cả trường biểu lộ, khả năng bọn họ gặp phải Draco Malfoy già rồi.

Hermione sững sờ vài giây rồi đưa cái đùi gà lên miệng cắn một miếng, lí nhí cảm ơn Draco. Tai hai đứa đỏ bừng, cả trăm ánh mắt cứ nhìn chòng chọc vào chúng.

Gilette liếc nhìn hai đứa nghiền ngẫm, khoẻ môi cong lên đầy nguy hiểm. Có! Gian! Tinh! Cô chợt nghĩ Hermione với Draco còn đẹp đôi hơn với Ron. Cô có nên làm chút gì để tác động không nhỉ? Thôi, cứ thuận theo tự nhiên đã, nếu cần, cô sẽ ra tay.

Sau bước đệm "nhỏ nhỏ" đó, toàn trường tiếp tục bữa trưa trong tiếng xì xào bàn tán và những cái liếc nhìn về phía Hermione và Draco khiến hai đứa khó chịu không thôi. Gilette nhanh chóng giải quyết bữa ăn của mình, cô quay sang nhìn Harry.

- Bò ăn xong rồi chứ?

Harry xúc nốt miếng cuối cùng trên đĩa, cẩn thận nhai nuốt rồi nói:

- Mình xong rồi.

Gilette gật đầu:

- Vậy theo mình. Còn mấy bò, - Gilette nháy mắt với ba đứa còn lại, - Chờ tụi này trở về nhé.

Ba đứa ngồi trên bàn, vẫn tiếp tục bữa ăn của mình, ngược lên vẫy tay với Gilette và Harry. Ron ngậm một miếng đồ ăn, nhồm nhoàm nói:

- Đi mau rồi về kể cho tụi này nghe.

Hermione và mấy chú rắn con nhăn mặt với dáng ăn không - ai - dám - nhìn - thẳng của Ron, cô bé huých thẳng nhóc nhắc nhở:

- Bò nuốt hết đi đã.

Ron gật gật thay cho câu trả lời rồi cố gắng nuốt hết chỗ thức ăn trong miệng. Draco nhăn mũi liếc Ron, thằng nhóc muốn châm chọc gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, thay vào đó, nó xiên thêm một cái xúc xích cho Hermione. Lần này cả trường phản ứng đã bớt mạnh hơn trước.

Harry theo Gilette đi qua mấy cái hành lang và cầu thang, chẳng mấy chốc hai đứa đã đứng trước con chim đá. Gilette đọc mật khẩu:

- Kẹo chanh!

Con chim né qua một bên, để lộ cái cầu thang xoắn ốc. Harry liếc con chim, nhỏ giọng hỏi Gilette:

- Kẹo chanh là mật khẩu à?

- Ừ, đương nhiên, cụ Dumbledore khoái kẹo quá mà.

Harry gật gù tỏ vẻ đã hiểu, thằng bé bám sát gót Gilette, leo lên từng bậc thang, hai đứa nhanh chóng đến trước cửa phòng hiệu trưởng. Gilette gõ cửa.

- Giáo sư Dumbledore, là con, Gilette.

- Con cứ vào đi, trò Gray. - Giọng cụ vọng ra.

Gilette chợt nghĩ đến khi nãy, thầy Snape dẫn cô đến đây, giờ thì, cô là người dẫn đường. Gilette đẩy cửa, dẫn Harry vào trong. Cậu nhóc tò mò quan sát căn phòng, đầu quay hết chỗ này đến chỗ khác, Gilette huých cậu thì thầm:

- Harry, bò chưa chào giáo sư.

Harry giật mình bừng tỉnh, bối rối nói với cụ Dumbledore.

- Con chào thầy. Con xin lỗi, con hơi mất tập trung.

Cụ Dumbledore cười hiền từ, riêng Gilette cảm thấy nó giống nụ cười của hồ ly hơn.

- Không sao đâu, Harry. Chính thầy đôi khi cũng thất thần trước những thứ mới lạ. Con cứ ngồi chơi tự nhiên, Harry, cả con nữa, Gilette. - Thầy Dumbledore vẫy đũa phép, lấy ra hai cái ghế từ hư không.

Gilette thản nhiên ngồi xuống, ngược lên nhìn cụ Dumbledore hỏi:

- Chú ấy chưa đến ạ?

Cụ gật đầu. Sau đó, cả ba người bắt đầu chơi trò im lặng, chẳng ai nói câu nào. Không khí ngột ngạt khó chịu khiến Harry cứ vắn vẹo, thằng bé muốn nói gì đó rồi lại thôi. Gilette bình thản ngậm nga một điệu không tên.

Cửa phòng bật mở, phá tan không khí bối rối trong phòng. Thầy Snape bước vào, mặt thầy đen sì, theo sau là chú Sirius mặc độc một cái quần đùi vẫn đang vui vẻ huýt sáo.

- Có chuyện gì vậy, Severus?

Thầy Snape rít qua kẽ răng:

- Con chó ngu đần, chết tiệt này quậy tung cái phòng tắm huynh trưởng của nhà tôi lên, khiến nó ngập ngụa trong nước và bong bóng xà phòng, làm mất tấm bộ đồ tắm của mình trong mớ hỗn độn đó. Mặc độc cái quần đùi ra ngoài dọa người. Hắn làm mọi thứ rồi tung lên!

Chú Sirius có vẻ chẳng mấy bận tâm:

- Thôi đi, Snivellus. Ta đâu có cố ý đâu. Cái nhà tắm đó khó dùng hơn ngày xưa, ta chỉ đơn giản là vắn hết tất cả những gì có thể vắn, và thế là nó thành như thế. Hơn nữa cũng vui mà.

Thầy Snape nghiêng răng trèo trẹo như thể thầy hận không thể phanh thầy chú ra làm trăm mảnh. Gilette đau đầu nhìn Sirius, cái tính ham vui này của chú ấy bao giờ mới bỏ được đây. À mà thôi, đừng bỏ, cô thích nhất cái tính đó ở chú ấy. Gilette làm phép triệu hồi, hôm trước kiểm tra lương cô mới phát hiện mình cầm nhầm đồ của cha, không ngờ bây giờ lại có chỗ dùng. Bộ quần áo của Micheal bay vèo qua cái cửa sổ mở, Gilette nhanh chóng bắt lấy nó ném cho chú Sirius.

- Chú mặc vào đi. Quần áo của cha con đây. Chú nói chú không muốn mất hình tượng trước mặt Harry nên mới đi tắm, mà giờ tắm xong thành như này thì thà chú để nguyên bộ dạng cũ còn hơn.

Chú Sirius cười cười trông cái áo qua cổ.

- Con là một phù thủy giỏi đấy Gilette, nhỏ tuổi như vậy đã thuần thục bùa Accio.

Gilette nhe răng cười lại với chú. Harry ngồi ngó chú Sirius trần trần từ nãy đến giờ, chợt bật ra câu hỏi mà cậu nhóc tha thiết muốn hỏi nhưng chưa có cơ hội chen ngang:

- Chú ấy là ai vậy?

Gilette giật mình quay lại nhìn Harry vỗ trán. Cô quên mất cậu nhóc này chẳng hiểu gì cả. Gilette chưa kịp trả lời thì chú Sirius đã chỉnh trang xong xông đến trước mặt Harry. Trông chú đẹp trai hẳn ra, mái tóc dài lại trở nên bông bênh, đôi mắt bớt trũng sâu, bộ quần áo của Micheal mặc trên người chú khá vừa vặn, càng làm tôn lên dáng người cao cao đầy kiêu ngạo của chú. Giờ chú mới đúng là Sirius Black, gia chủ dòng tộc Black.

Chú cười tươi với Harry cố che giấu sự bối rối và lúng túng, tự giới thiệu bản thân mình, giọng chú khàn khàn do quá lâu không sử dụng ngôn ngữ, hoặc cũng có thể do xúc động:

- Chào con, Harry. Chú là Sirius Black. Chú là, ờ, bạn thân của cha con. Và, ừm, là cha đỡ đầu của con.

Harry sững sờ, cậu nhóc nhìn chằm chằm Sirius một lúc lâu khiến chú phát bối rối.

- Không thể nào! - Harry phủ định. - Nếu chú là cha đỡ đầu của con thì tại sao bao lâu nay chú không đến tìm con? Tại sao lại để con sống 10 năm khổ sở ở nhà Dursley? Tại sao chú chưa từng viết cho con một bức thư? Chưa từng cho con biết là con có một người cha đỡ đầu?

Harry càng nói càng mất khống chế, cậu đứng bật dậy, gần như hét lên với chú Sirius, khiến chú bối rối trông đến tội. Gilette án Harry trở về chỗ ngồi.

- Bỏ bình tĩnh lại đi! Bỏ chưa hiểu hết mọi chuyện đâu. Không phải chú ấy bỏ rơi bỏ, mà là chú ấy không thể đến tìm bỏ! Chú ấy đã bị giam ở ngục Azkaban gần 10 năm rồi.

Harry kinh ngạc nhìn cô. Gilette liếc chú Sirius trấn an, chú nhìn cô chăm chú, rồi gật đầu lùi lại. Gilette hít sâu một hơi, chậm rãi tóm tắt lại mọi chuyện cho Harry, cậu nhóc cẩn thận nghe không sót một từ.

- Vậy, Peter Pettigrew, hẳn phản bội cha mẹ mình, hẳn bị bắt rồi chứ?

Gilette gật đầu. Harry quay đầu nhìn chú Sirius.

- Chú ấy chịu oan gần 10 năm vì cha mẹ tớ? Chú ấy là cha đỡ đầu của tớ? - Harry thì thầm, không rõ cậu tự hỏi bản thân hay đang hỏi Gilette, cô im lặng không trả lời.

Chú Sirius tiến tới, ôm Harry vào lòng.

- Chú là cha đỡ đầu của con. Khi cha mẹ con còn sống đã quyết định như vậy. Chú xin lỗi vì đã để con chịu khổ 10 năm nay. Sau này sẽ không như vậy nữa, chú hứa với con.

Harry cứng đờ cả người, hốc mắt cậu ẩm ướt từ bao giờ, đôi tay cậu run lên, rụt rè vòng tay ôm lại chú Sirius. Cổ họng Harry trở nên khô khốc, giọng cậu trở nên khàn khàn không khác gì Sirius:

- Chú Sirius...

- Ủ, con yêu?

- Chú Sirius...

- Chú đang nghe đây.

Harry cũng không biết bản thân bị làm sao, nó chỉ muốn gọi hoài, gọi hoài cái tên đó.

- Chú Sirius, đừng để con ở lại gia đình Dursley nữa được không? Cho con theo chú nhé?

Sirius sững sờ, chú vội vàng gật đầu như điên.

- Được chứ, được chứ! Đương nhiên là được! Chú vui còn không hết.

Harry gạt nước mắt, cười với chú Sirius. Nhìn cảnh ấy, Gilette thấy mừng thay cho bạn. Cô chợt liếc sang cụ Dumbledore, có vẻ như cụ muốn ngăn chuyện Harry rời khỏi gia đình Dursley nhưng không kịp. Gilette cười thầm, cô sẽ không để cụ làm việc đó đâu.

Thầy Snape có ý quay mặt đi không nhìn, không ai biết được cảm xúc của thầy lúc bấy giờ.

Chú Sirius gạt đi những giọt nước mắt vui mừng, xúc động vỗ vai Harry.

- Con thật giống Lily và James. Đặc biệt là đôi mắt, con có đôi mắt của mẹ con.

Gilette nhìn thấy cơ thể thầy Snape rung lên khi nghe chú Sirius nhắc đến Lily, cô thật muốn đến an ủi ông. Gilette đứng dậy, vỗ nhẹ lên vai thầy Snape, ông giật mình quay lại nhìn cô chăm chú. Trong đôi mắt của hai người loé lên thứ gì đó, tựa như thấu hiểu, tựa như an lòng..

Bạn đang đọc truyện [*Động Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Con chó ba đầu

Chú Sirius và Harry chiếm phòng của cụ Dumbledore cả buổi chiều để tâm tình. Thầy Snape đã sớm không chịu nổi mà phát áo chùng rồi đi, cụ Dumbledore chăm chú xử lý đám công văn của mình trong tiếng riu rít không ngừng của Sirius và Harry. Gilette chỉ yên lặng ngồi bên cạnh hóng hớt. Cô tin rằng nếu cụ Dumbledore không mất hết kiên nhẫn mà đuổi người thì chắc cuộc tâm tình của hai chú cháu chẳng bao giờ dừng lại.

Chú Sirius khoác vai Harry rời khỏi phòng hiệu trưởng, rất may, chú vẫn chưa quên tiết Gilette đang lơ đãng đằng sau.

- Nhóc con, cha cháu vẫn khoẻ chứ? - Chú ngoái lại phía sau hỏi.

Gilette nhún vai:

- Ông ấy không bệnh tật gì nhưng có hơi ám ảnh về chú James và cô Lily. Cả nhà cháu không bao giờ dám nhắc về tấn bi kịch đó trước mặt cha cháu. - Cô hất đầu về phía Harry. - Để đến gặp cậu ấy cháu cũng phải trốn dữ lắm. Cha cháu cũng nhớ chú lắm, cha luôn tin chú không phải kẻ phản bội. Cha

cũng có nghi ngờ Peter nhưng không có chứng cứ.

Về mặt chú Sirius chợt được buồn. Nét ưu thương hiện lên trên khuôn mặt vốn luôn luôn vui tươi là một khung cảnh chẳng dễ chịu chút nào. Gilette biết cô hơi thất thần, nhưng cô muốn chú Sirius hiểu, ba cô luôn luôn là bạn tốt của chú.

Gilette giảo bước sóng vai với chú Sirius, cô vỗ nhẹ lên vai chú:

- Về mặt buồn bã đó không hợp với chú đâu, chú Sirius. Cha con sẽ rất vui nếu được gặp lại chú đấy.

Harry ở bên cạnh cũng gật đầu đồng tình:

- Chuyện qua đã rất lâu rồi, chú nên vui lên. Chú được minh oan rồi, Sirius.

Chú Sirius cảm kích nhìn hai đứa, chú có vẻ cảm thấy đỡ hơn.

- Cha mẹ các con sẽ rất tự hào vì các con. Hai đứa nói đúng lắm, tình thương không bao giờ mất đi.

Chú mỉm cười, khoác vai cả hai đứa, vui vẻ nói tiếp:

- Vậy, bây giờ, sau khi bị đuổi khỏi phòng hiệu trưởng, chúng ta đi đâu đây?

Harry ngần ra, nó có vẻ cũng chẳng biết nên đi đâu bây giờ. Gilette quay qua thẳng bẻ đề nghị:

- Mình nghĩ nên để cả bọn gặp chú ấy nữa, nhưng mà Đại Sân Đường không phải là nơi thích hợp lắm để chú ấy lộ diện khi mà còn chưa được giải oan hoàn toàn. - Cô cau mày suy nghĩ. - Harry, hay bỏ đưa chú ấy về phòng sinh hoạt chung, à, không được, hai trong số bọn mình là Griffindore. Để mình nghĩ một lát.

Harry nhìn Gilette trầm ngâm nghĩ ngợi, nó cũng cố vận dụng đầu óc của mình để tìm cho ra nơi gặp mặt. Chú Sirius ngó hai đứa nhóc, chợt hỏi:

- Hai đứa con là Slytherin hả?

Harry giật mình ngẩng lên:

- Ủa? Con chưa nói với chú là con thuộc nhà Slytherin sao?

Chú Sirius lắc đầu, Harry nói:

- À vậy thì bây giờ con nói vậy. Chắc nãy con phản kích quá nên quên mất. Con với Gilette đều là Slytherin.

Chú Sirius ngạc nhiên nói:

- Chú phải nói là vụ này lạ đấy, lạ không khác gì Malfoy vô nhà Griffindore. Nhưng mà chú cũng tự mình trải qua chuyện này rồi, con biết đấy, ý chú là một người nhà Black vào Griffindore, hồi đó mọi người cũng ngạc nhiên dữ lắm. Sự thật là nhờ vậy mà chú gặp được ba con, Harry à, và những người bạn tuyệt vời, - Nói đến đây chú chợt nhăn mặt. - Đương nhiên là chú trừ Peter Pettigrew ra ngoài, tên lừa thầy phản bạn kiểu vậy chú chẳng mấy hi vọng con gặp phải, nhớ chọn bạn mà chơi, nhà nào không quan trọng, quan trọng là bản thân người đó như thế nào. Một Griffindore như Peter có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm, một Slytherin như ba Gilette, Micheal cũng có thể là bạn tốt. Vậy nên một Potter trong nhà Slytherin có vẻ đáng kinh ngạc đấy, nhưng mà rồi đâu cũng sẽ vào đấy cả thôi.

Harry nghiêm túc nghe chú Sirius dạy bảo, gật đầu:

- Vâng, con cũng hiểu mà. Lúc đầu con cũng không thích Slytherin lắm nhưng Gilette nói con liền nghĩ thông rồi.

Chú Sirius tò mò hỏi:

- Con bé nói gì vậy?

Harry liếc Gilette vẫn đang miệt mài suy nghĩ một cái thật nhanh, rồi trả lời:

- Cậu ấy nói mấy câu khá giống chú, đại khái là mọi việc đều có hai mặt, nhà khác cũng có phù thủy Hắc ám, và Slytherin cũng có những người tốt. - Ngừng một chút, cậu nhóc cười cười. - Cô ấy còn nói, có thể các nhà khác cũng có phù thủy Hắc ám nhưng không có đủ tài để làm đến trình độ như các phù thủy Hắc ám nổi tiếng khác xuất thân từ Slytherin.

Chú Sirius nghe đến đó liền bật cười:

- Con nhóc kiêu ngạo quá, quá nhiên rất thú vị.

Gilette liếc chú Sirius một cái, cười cười nhắc nhở:

- Cháu vẫn còn chưa chết đâu. Harry, cậu biết phòng Cần thiết ở trên tầng 7 chứ?

Harry trông chẳng có vẻ gì là biết đến cái phòng đó. Gillette "À" một tiếng, cô quên mất là cứu thế chủ mới học năm nhất, hơn nữa còn là ngày đầu tiên, sao có thể biết tới phòng Cần thiết chứ.

- Vậy thôi, bỏ xuống Đại Sân Đường gọi tụi Draco lên tầng 7 đi, sau đó Ryan sẽ dẫn đường cho bỏ, nhanh nhé. Mình sẽ dẫn chú Sirius tới đó trước.

Harry gật đầu rồi chạy đi. Gillette rút đũa phép.

- Accio Ryan!

Cái lồng dơi từ đâu vọt tới, Ryan cầu nhàu:

- Lần sau cô có thể gọi ta một cách lịch sự và nhẹ nhàng hơn được không, chủ nhân? Cô lôi ta đi ngay lúc ta chuẩn bị ăn một bữa ngon lành.

Gillette cười cầu hoà:

- Xin lỗi người, Ryan. Tại ta có việc gấp mà.

- Việc gấp, việc gấp! Cô lúc nào chẳng có việc gấp, phải không, chủ nhân yêu quý của ta?

Chú Sirius giật mình rời khỏi con kính ngạc, bật ra một câu hỏi:

- Nó biết nói à?

Chưa kịp để Gillette trả lời, Ryan lại mĩa mai:

- Không, thưa quý ngài đầu đất, ta không nói đâu, ta chỉ đang kêu chít chít thôi. Vậy mà ngài lại hiểu được mấy tiếng chít chít của ta cơ à? Ngài đúng là thiên tài đấy, quý ngài đầu đất.

Chú Sirius choáng váng, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời chú bị một con dơi nói móc. Gillette mở cửa lồng, dùng hai ngón tay đập nhẹ lên đầu con dơi từng phát, Ryan vụt bay ra khỏi lồng, lơ lửng trên đầu cô.

- Chú đừng bận tâm về nó, Sirius. Chỉ là một sinh vật nhỏ bé kiêu ngạo thôi. Bây giờ nó sẽ đi theo ta, ghi nhớ rồi dẫn đường cho đám Harry, phải không Ryan?

Con dơi đập cánh đầy bất mãn:

- Lại là dẫn đường, cô cho rằng ta là cái gì vậy, tiểu thư? Một sinh vật chuyên dẫn người ta về tới đích à?

- Thôi đi, Ryan. Chuyện này nghiêm túc đấy!

- Được rồi, được rồi.

Gillette liếc con dơi, rồi quay qua nói với Sirius:

- Chú theo sát cháu nhé.

Hai chú cháu kèm theo một con dơi đi qua mấy dãy cầu thang và hành lang nhanh chóng đến trước phòng Cần thiết ở tầng 7. Gillette nghĩ thầm trong đầu "Tôi muốn một nơi lý tưởng để họp mặt với đồ ăn và nước uống". Rất nhanh một cánh cửa hình thành ở nơi đáng lẽ ra chỉ là một bức tường. Gillette vừa kéo cửa vừa dặn dò Ryan:

- Sau khi người dẫn họ đến đây, nhớ nhắc họ yêu cầu một căn phòng họp mặt lý tưởng, cánh cửa sẽ hiện ra.

Ryan nghe xong lên đập cánh bay đi, chỉ có giọng nói của nó vọng lại:

- Chủ nhân cứ yên tâm đi, ta sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Gillette mỉm cười hài lòng, cùng chú Sirius bước vào phòng.

Căn phòng rộng và ấm áp, trên tường treo vài ba giá sách và tranh ảnh. Góc phòng có một đầu máy quay đĩa đang phát ra những tiếng nhạc du dương. Chính giữa phòng là một cái bàn dài, tràn ngập đồ ăn.

Chú Sirius kinh ngạc nhìn quanh.

- Làm sao mà con phát hiện ra nơi này? Con gọi nó là gì ấy nhỉ? À, phòng Cần thiết. Đến bọn chú còn không biết nơi này tồn tại, con biết đấy, chú, James, Remus và Peter, nhóm Đạo tặc.

Gillette cười đáp:

- Cha con có lần kể rằng trong một chuyến du hành buổi đêm cha bị phát hiện, ông đi qua hành lang tầng 7 và tha thiết mong có một nơi để ẩn nấp, cha vừa nghĩ đến đó thì một cánh cửa thỉnh linh xuất hiện, đó là căn phòng này. Cha cho rằng đó chỉ là do tình cờ nhưng mà con cảm thấy căn phòng đó hiện ra là vì mong ước của cha. Con đến đây chỉ để cầu may thôi, không ngờ con đoán đúng, căn phòng này biến thành bất cứ nơi nào mà người ta cần.

Chú Sirius gật gù:

- Ra vậy, con đúng là một cô nhóc thông minh.

Hai người ngồi xuống bàn nói chuyện với nhau để giết thời gian trong lúc chờ đợi Harry. Chú Sirius hiểu thêm nhiều điều về cô nhóc tình quái này - theo lời nhận xét của chú, và chú càng thêm yêu thích Gillette, quả không hổ là con gái của Mike.

Cùng lúc đó, Harry chạy vào Đại sảnh Đường, chẳng mấy chốc ngạc nhiên khi nhìn thấy Draco đã chạy tuốt tuốt sang bàn Griffindore ngồi, con người ta không thể quá ngạc nhiên nhiều lần vì cùng một việc, Harry hiểu các bạn của cậu, và cậu cảm thấy điều này rất bình thường, cậu đã quen rồi. Harry chạy tới đập lên vai Draco:

- Đi thôi.

Ba đứa nhóc đang giải quyết bữa tối của mình liền ngăn ra.

- Đi đâu cơ? - Hermione hỏi.

- Không phải mấy bồ muốn biết lí do mình và Gil đi lên phòng hiệu trưởng sao? Đi theo mình, ở đây không tiện nói chuyện.

Nghe vậy, ba đứa lập tức đứng bật dậy đi theo Harry, Ron còn không quên túm thêm một ít đồ ăn mang theo.

Harry dẫn mấy đứa bạn tìm đường lên tầng 7, càng đi nó càng thấy hoang mang, hình như nó lạc đường rồi. Cả bọn đi đến trước một cánh cửa sắt, Harry rụt rè đẩy cửa thì bất chợt Draco lên tiếng:

- Đầu theo, hình như đây là hành lang cấm tầng 3, bồ đang dẫn tụi này đi đâu đấy?

Harry giật mình, ừ nhỉ, đây hình như là khu vực cấm, nó nói:

- Mình cũng không biết nữa, mình lạc đường rồi.

Harry định quay trở ra những đã quá muộn, bà Norris đang nhìn tụi nó trừng trừng, Harry hét:

- Chạy!!!

Cả bọn thực mạng đâm đầu về phía trước, chẳng có thời gian mà suy xét xem tụi nó đang chạy đi đâu. Chợt một cánh cửa khoá ngăn tụi nó lại, tiếng của thầy Filch từ phía sau vọng tới ngày càng gần. Hermione bực bội nhìn mấy thằng con trai nôn nóng kéo cửa, cô bé gạt cả đám ra, rút đũa phép đọc:

- Alohomora!

Cánh cửa bật mở, Hermione lờm lờm mấy thằng con trai rồi vội trốn vào phòng. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm, hình như thầy Filch đã rời đi. Chưa kịp ổn định lại trái tim đang nhảy lên bùm bùm vì hoảng sợ, Ron thấy một chất nhầy nào đó chợt rớt xuống người nó.

- Aaaaaaaa!!!

Ron la lên thất thanh khi phát hiện ra con chó ba đầu, tiếng hét của nó khiến cả bọn cau mày. Ron hoảng sợ chỉ lên phía trên.

- Aaaaaaaa!!!

Lần này cả bốn đứa đồng thanh hét lên, xô cửa chạy khỏi phòng. Harry cũng chẳng biết đã chạy bao lâu, chỉ biết bọn nó đã thoát được con quái vật ghê tởm kia. Chợt nó đụng phải Ryan, con doi đâm cái "kính" vào ngay giữa mũi Harry.

- Tên nhóc thối này, nguoi không có mắt để nhìn đường à? - Ryan giằng dứ hét vào mặt thằng bé.

Harry xoa xoa cái mũi, mừng rỡ kêu lên:

- Ryan? Là nguoi à?

Con doi "Hừ" một tiếng:

- Ta yêu cầu nguoi gọi ta là ngài Ryallestian!

- Sao cũng được mà. Nguoi lại đến dẫn đường cho ta à?

- Phải, chủ nhân sai ta đến phòng khi người đâm đầu vào một sai lầm nào đó.

Harry thở dài, Ryan đến quá muộn, bọn nó đã phạm sai lầm rồi.

- Mau theo sát ta nếu không muốn bị bỏ lại, hay lạc đường hay thứ gì tương tự thế. - Ryan quát lớn.

Con doi nhanh chóng đập mạnh cánh vọt lên trước để lại mấy đũa nhóc vẫn đang ngẩn ngơ.

- Mau đuổi theo. - Harry hét lớn nhắc nhở bạn bè nó.

Hai sư tử, một rắn bồng tinh, vội vã nói gót Harry, vừa đi vừa tò mò hỏi han.

- Sao con doi đó lại nói được vậy? Chuyện đó là không thể nào! - Hermione cao giọng.

Harry lắc đầu:

- Mình không biết tại sao, đó là con doi của Gillette. Mà, ở đây, động vật biết nói là chuyện bất thường hả? Mình cứ tưởng ở đây con nào cũng vậy.

- Không đâu, Harry. Động vật KHÔNG THỂ NÓI. Dù là thế giới Muggle hay phù thủy thì cũng đều không thể. - Draco lắc đầu.

Ron trái lại không bận tâm đến con doi kì lạ nhiều như các bạn, nó để ý đến cái con quái thú kia nhiều hơn.

- Bây giờ đâu phải lúc mấy bò thảo luận xem con doi đó có bất thường hay không? Con chó kia mới là điều bất thường thật sự! - Ron chui mớ chất nhầy trên áo chùng. - Eo ơi, cái khi gì thế này, thật ghê tởm. Tại sao người ta lại đem con chó đó vào trường chứ? Nó suýt giết chết chúng ta!!!

Hermione rút đũa phép dọn sạch đồng chất nhầy cho Ron rồi nói:

- Mấy bò không ai để ý hả? Dưới chân con chó đó có một cái cửa sập, nó hẳn đang canh giữ một cái gì đó!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Gặp mặt tại phòng Cần thiết

Harry kinh ngạc quay đầu nhìn Hermione:

- Canh giữ một cánh cửa á? Cậu chắc không?

Draco xen vào:

- Cậu ấy nói đúng đấy, tớ cũng thấy cánh cửa đó nữa. Mấy cậu không để ý sao?

- Khi mà người ta gặp nguy hiểm chết người với một con chó ba đầu, - Ron bĩu môi - Thì chẳng ai có dư thời gian để mà xem xem dưới chân con chó đó có gì hay không đâu.

Ryan chợt lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện nho nhỏ của bọn trẻ:

- Các người, ai cũng được, mau nghĩ thầm rằng người cần một căn phòng họp mặt lý tưởng.

Hermione sững sốt:

- Xin lỗi, ngài... Ryallestian, chúng tôi chính xác là phải nghĩ cái gì cơ ạ?

Con doi nhảy dựng lên khi được xưng hô lịch sự như vậy, loài người đã lãng quên tộc Tranfigudra từ lâu, chúng không nhận được sự tôn trọng nhiều như trước kia. Cách Hermione nói với Ryan khiến nó nhớ về những ngày tháng huy hoàng thời xa xưa. Ryan xúc động nói:

- Cô bé, cô có thể gọi ta là Ryan. Chủ nhân dặn các cô cậu phải nghĩ trong đầu rằng: "Tôi muốn một nơi họp mặt lý tưởng" để có thể vào phòng.

Hermione hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi nho nhỏ của Ryan, cô lịch sự nói:

- Cảm ơn ngài, Ryan. - Rồi Hermione quay sang mấy thằng bạn nói tiếp. - Để tớ.

Cô bé tóc xù tiến tới trước, lặp lại điều mà Ryan nói ba lần. Bọn trẻ tròn mắt nhìn khoảng trống vốn là một bức tường đá chợt biến đổi thành một cánh cửa. Hermione cẩn thận đẩy cửa, tiếng nói từ bên trong kèm theo tiếng nhạc nhẹ nhàng vọng ra.

-... chú nên tới nhà con. Cha chắc chắn sẽ rất vui mừng khi được gặp lại chú.

Đó hẳn là giọng của Gilette, Hermione trầm nghĩ, cô đang định bước vào thì một bóng đen đã vọt qua đầu cô bé.

- Chủ nhân, ta hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Gilette ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hermione đang thập thò ở cửa, cô liền vẫy tay:

- Máy bò mau vào đây.

Gilette vuốt ve con doi khen thưởng, rồi thả cho nó đi. Hermione mở rộng cửa bước vào, theo sau là ba thằng con trai. Chú Sirius vừa nhìn thấy Harry liền mỉm cười.

- A, con về đây rồi, chúng ta đợi con mãi.

Harry chưa kịp trả lời thì bà đưa bạn nó đã hét lên thất thanh:

- Sirius Black?!?

Nỗi kinh ngạc hay đúng hơn là kinh hoàng khi gặp Sirius khiến bọn trẻ chẳng hỏi đầu mà bận tâm đến căn phòng và cũng quên điệt luôn con chó ba đầu. Gilette vẫn giữ nguyên nụ cười, cô không hề thấy bất ngờ khi bà đưa bạn nhận ra chú Sirius là tên sát nhân khét tiếng, người đáng lẽ ra hiện giờ phải đang ở Azkaban. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên ở đây cả, Ron và Draco đều là thuần chủng, còn Hermione, cô bé đọc nhiều sách đến độ Gilette tin chắc rằng cô bé không thể nào chưa đọc cuốn sách có xuất hiện chú Sirius.

Harry thì có vẻ vẫn chưa nhận ra vấn đề, cậu nhóc ngờ vực hỏi:

- Ủa? Máy bò biết chú ấy hả?

Ron hoảng sợ nói:

- Đương nhiên là biết rồi, hắn là tên sát nhân hàng loạt! Là tù nhân của ngục Azkaban!

Bà đưa rút đầu phép tiến vào trạng thái phòng thủ, chú Sirius cong môi đùa nghịch tách trà trong tay, Gilette dờ khóc dờ cười nói:

- Các cậu bình tĩnh đi. Chú ấy quả thật từng là tù nhân ngục Azkaban, nhưng chú ấy không phải là sát nhân hàng loạt.

- Gil nói đúng đấy, - Harry hiểu ra, tiếp lời Gilette, - Chú Sirius bị oan, vô tội, hôm nay mọi chuyện sáng tỏ rồi. Hơn nữa chú ấy còn là cha đỡ đầu của tớ nữa.

Bà đưa nhóc đơ ra, đầu óc chúng không xử lý kịp mớ thông tin dồn dập như bom đạn oanh tạc chiến trường.

Chú Sirius nhe răng cười:

- Chào mấy đứa.

Hermione tỉnh táo lại trước tiên, cô bé nói dứt khoát:

- Hai bò nhất định phải nói cho mình biết chuyện gì xảy ra trong khi hai bò đi mất tăm. Còn bò nữa, Gil, bò còn đi trước Harry.

Gilette cười cười thuật lại mọi chuyện, đương nhiên là lược bớt một số tình tiết. Hermione, Draco và Ron ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa cẩn thận nghe từng lời, qua lời kể của cô, bà đưa như chứng kiến lại tình cảnh lúc đó, rồi lại được thấy một Peter ti tiện, luôn sẵn sàng phản bội bạn bè. Nghe đến đó, Ron gần như bị sốc, nó không thể tin nổi con chuột mà gia đình nó nuôi bao năm thân thiết lại là một tên lừa thầy phản bạn, ti tiện bẩn thỉu, tên sát nhân thực sự.

- Làm sao có thể? Nhà tớ nuôi một tên sát nhân những 10 năm trời!

Ron trông hoang mang đến tội, Harry vỗ vai thẳng bé an ủi:

- Ổn rồi, Peter đã bị bắt rồi. Hắn sẽ sớm được đưa về nơi vốn dĩ thuộc về hắn, Azkaban, hắn sẽ phải chịu sự trừng phạt thích đáng và chú Sirius sẽ sớm được minh oan.

Ron bắt đầu đỡ tái xanh và hồng hào trở lại khi được bạn an ủi, nó nói:

- Dù sao thì mình cũng phải viết thư gửi về nhà thông báo vụ này.

Hermione gật đầu đồng tình:

- Bỏ nên làm thế. À, nhân tiện, chúc mừng bồ nha, Harry.

Harry cười gật đầu cảm ơn. Rồi Hermione quay phắt sang chú Sirius với ánh mắt tha thiết vô cùng, Gilette để ý thấy chú Sirius vận vẹo người như ngồi trên một đồng lửa, và Draco thì khó chịu thấy rõ khi Hermione làm vậy.

- Chú Sirius, làm sao mà chú có thể tự học được phép Animagus vậy? Điều đó quá tuyệt diệu.

Draco thở ra, chú Sirius bình thường trở lại, còn Gilette cố gắng nhịn cười. Cô quá hiểu Hermione mà, đối với cô bé tóc xù ấy, kiến thức, sách vở gì gì đó mới là quan trọng nhất, ánh mắt nhìn chú Sirius lúc này quả thật như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Khụ. - Chú Sirius ho nhẹ. - Hồi đó bọn chú cũng chật vật lắm mới thành công, nhất là Peter, tên kém cỏi như hán mà không có bọn chú thì cả đời cũng đừng mong làm được. Nhưng mà chú không khuyến các con thử làm theo mấy trò quỷ của bọn chú ngày xưa đâu, các con sẽ gặp rắc rối đấy.

Gilette nhìn chú Sirius nghĩ thầm "Bọn này chỉ làm mấy trò kinh hoàng hơn thôi, chú cứ 'yên tâm'."

Hermione ỉu xiu, cô bé vẫn cố gắng nài nỉ thêm:

- Thôi mà, chú dạy bọn con đi mà chú. Tất cả bọn con đều muốn học Animagus mà. Đúng không mấy bồ? - Cô bé quay ra nhìn cả bọn với ánh mắt đầy đe dọa như thể bọn chúng dám nói "Không" thì cô bé sẽ dùng sách đè chết cả bọn.

Draco ngay lập tức đứng ra ủng hộ, không biết là do sợ hãi, hay là vì "người thương", cậu nhóc cũng lia ánh mắt cảnh cáo của mình khắp một lượt, đương nhiên là trừ chú Sirius.

- Đúng đấy, ngài Black. Chúng con đều muốn học Animagus.

Gilette cố gắng nín cười, gật đầu, cô cũng muốn học Animagus, phép thuật này khá là tiện lợi trong một số trường hợp.

Harry và Ron cứ thế bị kéo vào, hai cậu nhóc không có cơ hội phản bác một câu nào, sức ép của cặp đôi kia quá mạnh mẽ, quá dọa người. Hơn nữa, bạn bè đều đồng ý rồi, hai người các cậu chẳng có lý do gì để từ chối cả, trái lại, còn có chút chờ mong.

Chú Sirius nhìn bọn trẻ phân vân do dự hồi lâu, cuối cùng chú nói:

- Muốn ta dạy bọn con cũng được, nhưng mà chưa phải bây giờ, các con mới năm nhất, chưa học đủ kiến thức cơ bản để thực hiện được phép thuật phức tạp như Animagus. Phải qua mấy năm nữa đã, khi nền tảng của các con đã vững chắc, ta sẽ dạy.

Hermione ỉu xiu. Gilette giơ cao tay:

- Chú Sirius, chú dạy con trước đi.

Chú Sirius nhướn mày:

- Tại sao? Ý con là...?

- Con học hết mấy câu thần chú cơ bản lẫn phức tạp rồi, nếu chú không tin, con có thể làm cho chú xem.

Hermione xen vào:

- Chú, bạn ấy nói đúng đấy ạ. Có lần con thấy bạn ấy thực hiện bùa triệu hồi rất thành thạo.

Harry cũng tham gia:

- Còn có, bạn ấy dùng bùa sửa chữa sửa kính cho con.

Hermione lờm thảng bé:

- Ngốc, bùa sửa chữa là bùa cơ bản nhất mà, mình không học cũng làm được nữa.

Harry đỏ mặt sò mũi. Chú Sirius nhìn Gilette rồi nói:

- Con chứng minh đi.

Gilette đứng dậy khỏi bàn, rút đũa phép trở vào chính mình lẩm nhẩm đọc thần chú, màu mắt cô bé liền từ từ thay đổi, tóc cũng vậy. Chẳng bao lâu, khuôn mặt Gilette liền biến thành khuôn mặt của chú Sirius.

Cả bọn ôm bụng cười lớn, cái đầu của một người đàn ông trưởng thành nhưng từ cổ xuống lại là thân thể của bé gái 11 tuổi, hình ảnh ấy thật sự rất kì dị hay nói một cách chuẩn xác hơn và phù phàng hơn là kinh dị. Mặt chú Sirius đen sì và càng đen hơn khi Gilette cất tiếng:

- Đây chỉ là bùa biến hình đơn giản thôi, dùng vẫn không tốt bằng thuốc Đa dịch nhưng thỉnh thoảng đem ra ứng phó thì cũng được. - Cô quay sang Sirius hỏi. - Trông được không chứ?

Nghe thấy giọng của Gilette từ cái đầu của chú Sirius, bọn trẻ lại cười lớn, Ron không màng hình tượng ôm bụng cười đến nỗi bò ra cả đất, còn Draco dù đang buồn cười không chịu được nhưng cậu vẫn cố giữ cho mình trông quý tộc. Chú Sirius bắt lực phát tay:

- Thôi, con đừng nói nữa, Gil, chú sẽ gục mất nếu thấy giọng nói của con phát ra từ cái đầu trông giống chú như đực. À mà không, tốt nhất là con biến trở lại bình thường đi, cái thân thể thiếu nữ của con cũng không hợp với cái đầu đẹp trai của chú đâu.

Gilette lại trỏ đầu phép vào đầu mình, mái tóc và đôi mắt cô trở về màu xám. Cô khúc khích cười nhìn chú Sirius đang bắt lực tựa vào bàn, cô sẽ không thừa nhận là cô cố tình trêu chọc chú ấy đâu.

- Như thế ổn rồi chứ ạ? - Gilette hỏi. - Chú sẽ dạy cháu phải không?

Chú Sirius gạt đầu, chú phải thừa nhận là Gilette quá giỏi so với độ tuổi của cô, dù là cái đầu đó chẳng đẹp được như chú.

Bốn đứa còn lại cố gắng nín cười, vỗ tay chúc mừng Gilette.

- Gil, cậu có thể biến thành Đầu thẹo không? - Draco nhin cười hỏi.

Harry ngưng cười ngay tức khắc, thẳng bẻ tái mặt:

- Đừng!

Gilette phì cười:

- Tớ làm được nhưng tớ sẽ không làm đâu.

Draco bĩu môi:

- Nhàm chán!

- Nhưng mà tớ có thể biến đầu cậu thành đầu Hermione đấy. - Gilette trêu chọc. - Cậu muốn thử không, Draco?

Mặt Draco đỏ lựng lên như trái cà chua với tốc độ mà mắt thường thấy được. Cậu nhóc thẹn quá hoá giận thét lên:

- TỚ! KHÔNG! MUỐN!

Ánh mắt của Harry và Ron hết liếc nhìn Draco lại liếc qua Hermione, hai đứa nhóc đều nhận ra bạn mình có vấn đề. Cô bé tóc xù khó hiểu hỏi:

- Tại sao Draco lại muốn hoá thành tớ chứ? Tại sao mặt cậu ấy đỏ vậy? Cậu ấy bị sốt rồi à?

Gilette lắc đầu cười, đúng là người ngoài cuộc hiểu rõ, người trong cuộc ngu ngơ.

Chú Sirius nhìn mấy đứa chơi đùa, trong lòng chợt cảm thán, tuổi trẻ đúng là thật tuyệt. Chú không khỏi nhớ về những trò nghịch phá ngày xưa cùng với James và Lupin, còn kẻ lừa thầy phản bạn Peter nào đó thì tốt nhất là quên qua một bên đi.

- Chú Sirius! Chú Sirius?

Gilette phải gọi đến vài lần mới lôi được Chân Nhồi Bông ra khỏi mớ hoài niệm của chú.

- À, ờ, con gọi chú hả, Gil?

- Đương nhiên là con rồi, con gọi chú mấy lần liền. - Gilette nhăn mặt.

- Có chuyện gì sao? - Chú Sirius nghi hoặc hỏi.

- Con định bảo chú là mấy ngày này chú nên đến nhà con ở tạm. Con đoán là chú chẳng mấy muốn trở về nhà Black.

- Như thế phiền quá...

Gilette phẩy tay:

- Đâu có phiền hà gì đây chú, ba mẹ con sẽ mừng lắm nếu được gặp chú.

Sirius ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Để chú tự sắp xếp xem sao.

Rồi Sirius chợt nhìn lên cái đồng hồ trong phòng, chú giật mình nói lớn:

- Máy đưa không định về kí túc xá hay sao? Sắp đến giờ giới nghiêm rồi kìa.

Bọn trẻ lúc bấy giờ mới nhận ra buổi tối đã trôi vèo qua lúc nào mà cả bọn không hay. Năm đứa vội đứng dậy cùng chú Sirius ra ngoài. Gilette nhắc nhở:

- Chú có thể yêu cầu một nơi để ngủ rồi ngủ luôn trong phòng Cần thiết cũng được. Bọn con về đây.

Cả bọn chào tạm biệt, chúc ngủ ngon rồi vội vàng trở về kí túc xá trước khi bị thầy Filch mời đi uống trà.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tâm tình tuổi mới lớn của Chúa tể Hắc ám

Bọn trẻ chia tay nhau, ai về phòng nấy. Gilette vừa bước vào phòng thì quỳn nhật ký trong áo cô rung lên nhè nhẹ, cô hiểu, đó là khi Tom có chuyện muốn nói. Gilette lục tìm cây bút lông, mở sổ viết:

[Có chuyện gì sao, Tom?]

Tom có vẻ đang khá là tức giận, hay nói chính xác hơn là giận dữ.

[Em muốn học Animagus thì tìm anh là được rồi, nhờ Black làm gì? Anh dư sức dạy em!]

Gilette ngần ra, cô chưa hề nghĩ tới điều này, nhưng...

[Anh là Hoá thú sư hả, Tom?]

Tom có vẻ ngập ngừng:

[Ồ, không, anh không phải.]

Gilette chưng hửng, tay Chúa tể Hắc ám này bị làm sao vậy?

[Vậy anh dạy em kiểu gì chứ?]

Dòng chữ kiêu ngạo của Tom hiện lên.

[Anh đọc nhiều rồi, cũng thấy nhiều rồi, mấy thứ trong đầu anh để dành dạy em thừa đủ.]

Gilette suy nghĩ một lúc rồi viết lên cuốn sổ nhật ký.

[Em học cả hai người cũng được, càng tốt. Anh sẽ giỏi lý thuyết hơn, còn chú Sirius giỏi thực hành hơn.]

Tom bất lực, bản thân anh cũng không hiểu mình đang muốn gì nữa. Anh cảm thấy mình có những cảm xúc khác thường đối với Gilette, nhưng anh không thể hiểu nổi loại cảm xúc đó rốt cuộc là thứ quái quỷ gì. Từ lần đầu tiên gặp mặt, à không, không thể nói là gặp mặt được mà chỉ là trò chuyện qua cuốn nhật ký, anh đã bị thuyết phục bởi trí tuệ và hiểu biết của cô, anh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, cô nói đúng. Nhờ Gilette, anh nhận ra từ trước đến nay mình sai lầm biết bao nhiêu, những việc anh làm vô nghĩa đến nhường nào.

Hai năm làm bạn, làm thầy, anh càng hiểu hơn về Gilette. Anh rất vui vì được là người dạy cô phép thuật, có được người học trò thông minh, là mong ước của mọi người dạy học, Gilette quả thực học một hiểu mười.

Thế rồi, ngày Gilette từ Hẻm Xéo trở về, kể cho anh nghe về con doi kì lạ, trong đầu Tom chợt nảy ra ý nghĩ muốn lợi dụng chuyện này để gặp Gilette. Anh biết, nếu làm vậy thì anh sẽ bị mất ma lực một thời gian, thậm chí có khi còn bị trọng thương nếu ma lực tiêu tan, nhưng không hiểu sao Tom cứ bị thôi thúc, bị suy nghĩ đó ám ảnh. Anh bật ra đề nghị đó trước khi kịp cân lại bản thân, anh thật sự không hiểu mình bị làm sao, Tom chỉ biết, anh rất muốn, rất muốn đứng trước mặt Gilette, nhìn thấy thấy cô, đường hoàng nói chuyện cùng cô.

Gilette quả thật là một cô bé xinh đẹp, từ khi ở trong cuốn sổ Tom đã biết điều đó, nhưng khi đứng trước mặt cô, anh mới nhận ra, từ xinh đẹp không đủ để diễn tả vẻ đẹp của cô. Tom suy nghĩ, tuyệt sắc chăng? Không, vẫn không đủ. Anh không tìm nổi từ nào, chưa bao giờ Tom thấy vốn từ của mình ít ỏi như vậy. Anh cảm thấy, cô đẹp đến nỗi không tính từ đang tồn tại nào đủ để miêu tả, anh sẽ không thấy lạ đâu, nếu một ngày nào đó người ta tạo ra một tính từ mới để nói về nhan sắc tuyệt diệu này của Gilette.

Trong đầu Tom chợt nảy ra ý nghĩ muốn biến cô thành của riêng mình, chỉ của một mình anh thôi. Tom giật mình, anh không hiểu nổi thứ cảm xúc chiếm hữu đó là gì, nó khiến anh bối rối, cả cõi lòng ngổn ngang, hỗn loạn.

Rồi anh nghe thấy Gilette nói gương mặt này của anh đẹp, một niềm vui sướng kì lạ trào lên trong Tom. Anh nhìn bản thân trong gương chợt cảm thấy hành động huy dung ngày xưa của mình đúng thật là ngu ngốc.

Mấy phút ngắn ngủi đứng đối diện với Gilette là mấy phút anh cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước đến giờ và anh phải trả giá cho những giây phút tuyệt diệu đó. Dùng ma lực tái tạo cơ thể để hiện thân sẽ khiến ma lực xói mòn rất nhanh, Tom không muốn Gilette vì mình mà bị thương, anh rút gần như cạn số ma lực ít ỏi trong linh hồn để chống đỡ.

Tom suýt hôn phi phách tán, nhưng anh không hề hối hận vì lựa chọn lúc ấy, anh cảm thấy, dù là phải trả cái giá nào đi chăng nữa, cũng đáng.

Nửa năm bị nhốt trong cuốn nhật ký của chính mình, không một giây một phút anh nào không suy nghĩ đến cô. Mớ cảm xúc ngổn ngang trong lòng khiến Tom bối rối. Anh không thể hiểu nổi bản thân mình nữa, cũng không thể không chế nổi bản thân. Nửa năm trời, anh vẫn không thể hiểu những cảm xúc kì lạ của mình đối với cô bé tóc xám kia là gì.

Anh chợt nghĩ đến cái thứ ghê rợn mà lão Ong mật hay nhắc tới, cái gì ấy nhỉ? Y... Yêu? Ghê quá, Tom rùng mình khi nghĩ tới cái từ đó, nó khiến anh cảm thấy nôn nao. Làm sao mà một Chúa tể Hắc ám như anh lại có thứ cảm xúc ư ư, xurót mướt đó được chứ. Chắc chắn là không thể nào! Anh ngần ngại nhiều, Tom biết vậy, hay đúng hơn anh cho là anh biết.

Tom bỏ qua câu trả lời đúng, lại tiếp tục vật lộn với mớ cảm xúc của bản thân. Anh nhớ bóng dáng kia phát điên. Nhưng Tom chẳng thừa nhận. Nhớ ư? Đó là cái gì? Tom không biết, nhưng anh biết, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây anh đều khao khát muốn được nhìn thấy cô lần nữa, à không, được nói chuyện với cô thôi cũng đủ thỏa mãn anh rồi.

Khi nghe thấy Gilette muốn nhờ Sirius dạy Animagus, một sự giận dữ không tên nổi lên trong lòng anh. Cô ấy coi anh là gì vậy? Bình hoa để chưng à? Anh cũng có thể dạy cô mà? Tại sao người cô nghĩ tới đầu tiên lại không phải là anh chứ?

Tom khó chịu, rất khó chịu, nhưng chính bản thân anh cũng không biết vì sao. Khi Gilette đề nghị cả hai người cùng dạy cô Animagus, anh và Sirius, Tom chợt cảm thấy bất lực. Cô ngốc này không hiểu à? Anh đâu có đi tranh giành việc dạy học đâu, à có, nhưng mà nó không phải là trọng điểm. Anh bị làm sao vậy? Tom chợt có một loại cảm xúc muốn vò tóc, nhưng rồi anh nhớ ra anh làm gì có cơ thể, làm gì có tóc mà vò, Tom càng buồn bực hơn. Anh giận dữ:

[Thôi, bỏ đi, em đi ngủ đi.]

Gilette khó hiểu nhìn quyển sổ nhật ký. Cô chọc phải vị này khi nào chứ? Giận dữ gì vậy? Vị Chúa tể Hắc ám này đúng là càng ngày càng không thể hiểu nổi.

[Có chuyện gì sao, Tom? Anh giận em à?]

[Không, anh không giận em, Gil. Anh không rảnh làm mấy trò giận dữ vớ vẩn đó đâu.]

[Anh rõ ràng là đang giận. Nói em nghe đi, Tom.]

[Tại sao người đầu tiên em nghĩ tới mỗi khi gặp chuyện lại không phải là anh chứ?]

Tom bật thốt ra trước khi anh kịp ngăn bản thân lại, Tom hối hận ngay lập tức. Anh vừa nói cái gì vậy? Nghe thật kinh khủng! Chẳng khác gì oán phụ trách chồng cả. Ôi Merlin anh lại nghĩ cái gì vậy trời? Tom cảm thấy bản thân mình điên rồi. Bởi vì không có một cái đầu cho từ tế nên anh điên luôn rồi.

Gilette trợn mắt ngó trần trần cái dòng chữ vừa hiện lên trên cuốn sổ. Anh ấy vừa nói cái gì cơ?

Có cái gì đó nổ oành trong đầu Gilette. Cô chưa kịp định thần thì cuốn sổ chợt tự đóng sập lại một cách nóng nảy. Gilette cứ ngồi thẫn ra nhìn nó mãi.

Ý anh ấy... là gì?

Sáng hôm sau, Draco và Harry chờ ở phòng sinh hoạt chung rất lâu vẫn không thấy Gilette. Cuối cùng, Draco đành phải gõ cửa. Gõ nhẹ một vài lần, không phản ứng, cậu nhóc bực bội nắm tay lại mà động ầm ầm lên cánh cửa đáng thương, giọng ngái ngủ đầy một mõi của Gilette từ trong phòng vọng ra:

- Đây... nghe rồi! Tớ dậy ngay đây.

Một lúc sau, Gilette ra khỏi phòng với bộ dạng khiến hai thằng con trai sững sờ, thiếu điều nhảy bắn lên trần nhà.

- Trông bỏ ghê quá. Còn tệ hơn gấu trúc nữa, tối qua bỏ không ngủ hả?

Harry lo lắng hỏi, Draco nhăn mặt tiếp lời:

- Bỏ bệnh à, Gil? Nhìn bỏ như xác sống ấy, có cần tụi này xin nghỉ đưa bỏ xuống bệnh thất không?

Gillette dụi mắt mệt mỏi đáp:

- Không phải tớ buồn ngủ, tớ chỉ không ngủ được thôi. Không cần xuống bệnh thất đâu, đi ăn đi, trễ học mất.

Hai thằng con trai vừa đi theo Gillette vừa lo lắng hỏi han đủ điều, cô chỉ âm ừ cho qua.

Khi xuống tới Đại sảnh Đường, hầu hết học sinh đã ăn xong và về lớp học, nhưng Ron và Hermione vẫn đang đợi ba đứa. Hai chú sư tử con cũng sững sốt lắm khi nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Gillette. Cuối cùng khi thấy bạn có vẻ chẳng mấy hứng thú với đề tài này, chúng nó đành nén hết nổi tò mò đang bòn chôn ngọc ngậy trong lòng xuống.

Gillette nhìn chằm chằm đĩa đồ ăn, trong đầu vẫn không quên được câu nói kì lạ của Tom hồi tối hôm qua. Chết tiệt! Ý anh ấy là gì chứ? Muốn nói gì thì nói thẳng ra, úp úp mở mở rồi chạy biến mất tăm, bỏ cô lại đây với một mớ rối rắm. Tên chết tiệt! Tên chết tiệt! Anh là đồ chết tiệt, Tom Riddle!

- Gil? Gil!

Hermione gọi mấy lần mới lôi được Gillette ra khỏi mớ suy nghĩ rối bời trong lòng.

- Hà?

- Bỏ bằm nát đĩa thức ăn của bồ ra rồi kìa. - Hermione nhướn mày tốt bụng nhắc nhở.

Bấy giờ Gillette mới nhận ra cô đã coi đĩa đồ ăn của mình thành bản mặt đẹp trai chết tiệt của ai kia mà dùng đĩa đâm cho nát bung nát bét không ra hình thù gì nữa.

- Bồ có chắc là bồ ổn không vậy, Gil? Sáng nay bồ lạ quá!

Gillette bối rối, cô chần chừ không biết có nên nói với Hermione không, biết đâu, cô bé tóc xù thông thái ấy có thể cho cô lời giải đáp?

- Mình không sao. Ý mình là, mình có gặp phải một chút chuyện rắc rối, nhưng mình không sao.

Nghe giọng điệu của Gillette, Hermione liền hiểu cô sắp sửa nói ra cái nguyên do khiến cho tâm tình buổi sáng của cô tệ đến như thế này liền nhướn mày chờ đợi. Mấy thằng con trai rõ ràng cũng đang đồng cao tai lên để mà nghe ngóng, dù là Draco vẫn đang cố làm ra vẻ một quý tộc - không - tò - mò - chuyện - con - gái.

- Ô, mình cũng không biết nói sao nữa. Ừm, đại khái là có một đàn anh làm bạn và chỉ dạy phép thuật cho mình hai năm trời, anh ấy vốn dĩ rất lạnh lùng và gần như không hiểu gì về yêu cả. Khoảng thời gian trước, anh ấy có việc bận nửa năm, lúc trở về hai đứa đang nói chuyện bình thường bất chợt anh ấy nói anh ấy nhớ mình. Lúc đó mình đã rất bối rối, anh ấy gần như là thần tượng của mình. Tối qua, khi anh ấy biết mình nhờ chú Sirius dạy Animagus, anh ấy giận mình, anh ấy hỏi tại sao không nhờ anh ấy dạy, tại sao không nghĩ tới anh ấy đầu tiên mỗi khi gặp chuyện, sau đó anh ấy chạy mất tăm, hại mình cả đêm mất ngủ.

Hermione khúc khích cười:

- Ngốc ơi, anh ấy chắc chắn là thích cậu rồi.

Gillette lắc đầu phủ định gần như ngay lập tức:

- Không thể nào!

Mặc dù có chút thích Tom nhưng Gillette biết, một Chúa tể Hắc ám như anh vốn dĩ chẳng hiểu biết gì về tình cảm sao có thể có thứ phức tạp như tình yêu xuất hiện trong anh.

Hermione ngạc nhiên hỏi:

- Sao bồ chắc chắn như vậy?

- Bởi vì mình hiểu anh ấy hơn bất kỳ ai. - Gillette kiên quyết khẳng định.

Đáng tiếc, lần này Gillette đã quên mất một điều, không hiểu về tình yêu, không có nghĩa là không biết yêu. Con người sống ở đời, có kẻ nào không có cảm xúc đau, vui, buồn, yêu, hận. Tom chỉ là đã ném quá nhiều hận thù và đau khổ, rồi liên tục chia cắt linh hồn nên tình yêu đối với anh trở nên khó hiểu, và vô dụng. Gillette cũng không biết, nhất cử đầu tiên cắt đi nhiều nhân tính nhất của một con người, nên, nếu Tom Riddle trong Trường Sinh Giả đầu tiên có cảm xúc, tình cảm thì cũng chẳng có gì lạ cả. Dù sao lúc đó, Tom cũng mới chỉ là một chàng trai mới lớn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lớp học bay

Tuần đầu tiên ở Hogwarts dần dần trôi qua, chú Sirius đã rời đi, và Tom thì chẳng nói với Gilette câu nào, mặc cho cô viết bao nhiêu, anh chỉ xem chứ không hề trả lời. Vụ này làm cô buồn bực không thôi.

Buổi sáng thứ hai đầu tuần, ngày thứ 6 kể từ khi Tom lặn mất tăm, học sinh năm thứ nhất đang rất háo hức, cả lũ cứ chộn rộn, nhốn nháo hết cả lên vì thông báo về lớp học bay. Gilette chống cằm chọc chọc đĩa thịt muối, Harry bên cạnh cô chọt reo lên:

- Mấy bồ xem nè, tiết học bay chúng ta học chung với Griffindore!

Draco ngo sang phía Harry để kiểm chứng lại cái tin tức mà nó nhận được rồi gật đầu hài lòng. Gilette "Ồ" một tiếng nghe nhảm chán kinh khủng, chuyện này không cần cứu thế chủ báo cô cũng biết rồi.

Draco và Harry liếc nhìn nhau đầy lo lắng, Harry nói bằng khẩu hình:

- Cậu ấy vẫn như vậy. Thế này chẳng ổn chút nào.

Draco nghiêng răng:

- Không biết là tên điên khủng chết tiết nào!

Hermione và Ron giải quyết xong bữa sáng, chạy qua dãy bàn nhà Slytherin, Harry ra hiệu chỉ chỉ vào Gilette vẫn đang thất thần. Hermione lắc đầu, dùng khẩu hình đáp lại:

- Lần này tại mình không giúp được, chuyện riêng của cậu ấy chỉ có mình cậu ấy có thể giải quyết.

Hai thằng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Hermione lắc đầu thảm nghĩ: "Gil đúng là ngốc thật, rõ ràng thích người ta, người ta cũng thích thế nhưng lại ra sức phủ định. Đến bao giờ bạn ấy mới nhận ra đây?".

Ron tiến tới đập nhẹ lên vai Gilette, lời cô ra từ mớ suy nghĩ rối rắm của riêng mình.

- Hôm nay hai tiết đầu của tụi này không chung với mấy bồ. Đánh gấp lại ở tiết học bay vậy nhé.

Draco gật đầu:

- Vậy tiết học bay gấp lại.

Ba chú rắn con vẫy tay chào hai con sư tử con, rồi chia làm hai hướng mà tiến về phòng học.

Hai tiết học chẳng mấy chốc trôi qua, bọn trẻ háo hức lao ra sân có để bắt đầu tiết học bay. Gilette cũng quảng sự rối rắm của mình cùng Tom ra sau đầu, cô khá là chờ mong được học bay.

Bà Hooch có mái tóc ngắn màu xám và đôi mắt màu hổ phách mạnh mẽ, bà bước đi nhanh và dứt khoát chẳng mấy bước chân đã đến trước mặt bọn trẻ. Bà quát:

- Nào, còn chờ gì nữa? Mỗi trò tới đứng kế một cây chổi, nhanh lên nào!

Lũ trẻ lục tục làm theo lời bà, nhanh chóng sắp xếp hàng ngũ đâu ra đấy. Bên cạnh mỗi đứa, ở dưới nền cỏ xanh mượt, đều có một cây chổi cũ kỹ. Gilette thờ dãi, cô cũng biết là ở đây thì đừng mong có cây chổi mới ngon nghề nào nhưng thật không ngờ nó lại te tua đến vậy, hơn cả tưởng tượng của cô.

Bà Hooch đứng phía trước ra lệnh:

- Tay phải đặt trên cán chổi và hô: LÊN!

- LÊN!

Lũ học trò gào lên, nhưng chẳng có mấy cây chổi nhúc nhích. Mất một lúc cây chổi của Gilette chịu nhảy vào tay cô mà thực ra sự thành công ấy là do vị Chúa tể đẹp trai nào đó đe dọa cây chổi. Gilette quay sang nhìn, quả nhiên cây chổi của Harry gần như ngay lập tức vọt vào tay nó khiến Hermione sững sốt nhìn sang, chổi của cô bé chỉ lẩn nhẹ trên mặt đất. Ron cũng không mấy thành công. Còn Draco, sau hai lần hô, cây chổi của Draco cũng vọt vào tay nó, nó kiêu ngạo và đắc ý vác cái chổi của mình đi qua chỗ Hermione để hướng dẫn cô bé. Gilette cảm thấy Draco chỉ làm cho tình hình tệ hơn bởi vì cô bé tóc xù không thể nào tập trung cho được khi mà Draco cứ ở sát bên thì thào hướng dẫn, thổi hơi vào tai cô bé. Mặt Hermione đỏ bừng lên như một trái táo chín căng mọng khiến Draco chọt có một loại xúc động muốn cắn. Và...

Cậu nhóc cắn thật!

Hermione hét lên thất thanh, lấy tay bưng một bên má, mặt càng đỏ hơn, lấp bắp quát Draco:

- S... Sao bỏ cán mình?

Mặt Draco cũng bắt đầu đỏ dần lên, lúc đó thằng nhóc chẳng suy nghĩ gì cả, nó chỉ làm theo những gì nó muốn, và giờ thì tiêu rồi. Draco bối rối phân bua:

- M... Mình không cố ý. Khi nãy mình... mình...

Cậu nhóc không biết giải thích thế nào cho ổn thoả vụ này. Hermione hất mái tóc bông xù của cô nàng, chạy về phía Gilette và đứng cạnh cô, cô bé không thèm nhìn Draco thêm một lần nào nữa. Thằng bé cứ khổ sở bối rối đứng đó, không biết phải làm sao.

Lũ học sinh năm nhất hóng hót chuyện từ nãy giờ đang cố gắng chấp nhận sự thật, đứa nào đứa nào trông kinh hãi đến tội. Bà Hooch phớt lờ tất cả, bà không dư thời gian để mà quan tâm đến mấy chuyện bát quái vớ vẩn, bà chỉ quan tâm xem lũ học trò có chú ý vào bài giảng của bà hay không. Bà Hooch sẵn sàng cầm cán chổi gỗ cho bất cứ ai đang mơ màng mất tập trung trong lớp để lôi chúng nó về với bài học của bà.

Bà Hooch chỉ cách cho chúng trèo lên cán chổi mà không bị tuột xuống. Bà đi qua đi lại để sửa thể cho lũ học trò. Cuối cùng bà nói:

- Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đạp mạnh chân xuống mặt đất. Nắm cán chổi cho chặt, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút. Chú ý tiếng còi. Ba... hai...

Quả nhiên, như trong nguyên tác, bà Hooch vừa đếm đến hai, Neville đã ngay lập tức vọt lên không trung càng ngày càng cao mặc cho bà đứng dưới quát nạt. Mặt Neville trắng dần theo độ cao mà cái chổi đưa nó lên. Cuối cùng, thằng bé không thể đeo nổi trên cán chổi nữa, nó tuột dần tuột dần rồi rớt khỏi chổi.

- Curshing Charm!

Gilette vội rút đũa phép, tạo ra một cái nệm vô hình từ không khí. Cái nệm đỡ lấy Neville đang rơi từ trên không trung xuống, thằng bé nảy lên vài lần rồi rơi xuống đất.

Tất cả mọi người xúm lại. Mặc dù đã được Gilette cứu nhưng Neville, bằng một cách thần kì nào đó, cổ tay thằng bé vẫn gãy y như trong nguyên tác.

Bà Hooch đưa Neville đi bệnh thất, để lại quả cầu Gọi nhớ lẩn lóc trên mặt đất. Draco nhặt lên rồi hướng Harry nói:

- Ê, Đầu Thọ! Nhân tiện có quả cầu này ở đây, tội mình chơi một trò chơi đi.

Harry tò mò hỏi:

- Trò gì?

- Quidditch, tớ ném cậu bắt và ngược lại, cứ giả vờ như tội mình là Tầm thủ ấy. Chơi không? Rồi chúng ta trả trái cầu cho Neville sau cũng được mà.

Harry có chút do dự, Hermione xông tới quát:

- Các cậu không thể làm vậy! Các cậu không nghe cô nói sao? Nếu các cậu tự ý dùng chổi bay, các cậu sẽ bị đuổi học! Bên cạnh đó, các cậu sẽ tự giết chính mình mất, các cậu đã được dạy bay đâu!

Draco hơi chán chừ, Harry cũng vậy. Gilette đành phải lên tiếng, cô chẳng hi vọng Harry mất chức Tầm thủ:

- Cứ chơi đi, vui mà, mình muốn xem mấy bồ chơi. Yên tâm, có mình ở đây không thể xảy ra chuyện gì được.

Hermione sừng sốt nhìn cô.

- Sao bỏ lại làm vậy chứ?

- Tìn mình đi, Hermione!

Thấy Gilette nói với giọng tự tin như thế, Hermione liền lùi lại, nhường chỗ cho hai thằng con trai. Ron sột sắng chạy lại, nhảy chơi chơi:

- Mình nữa, mình nữa!

Draco buồn cười nói:

- Mau lại đây.

Draco liếc nhanh Hermione, rồi cùng hai đứa còn lại leo lên chổi và rời khỏi mặt đất. Ở phía dưới, cả một đám nhóc hò reo cổ vũ.

Harry nhận ra là bay trên chổi dễ hơn nó tưởng, Draco cũng khá thành thạo. Ron thì trái lại, gặp một chút trục trặc, cái chổi của nó quá cũ, vừa lên được một đoạn thì gặp vấn đề, đuôi chổi bốc khói mù mịt, làm thẳng nhóc phải vội vàng đáp xuống, tiếc nuối đứng dưới ngược lên nhìn Harry và Draco ở trên cao.

Harry và Draco nhìn theo Ron đến khi chắc chắn cậu nhóc đã hạ cánh an toàn mới bắt đầu cuộc chơi. Harry cầm trái cầu Gọi nhớ, ném vọt qua đầu Draco làm mấy sợi tóc bạch kim dựng ngược lên. Draco vội vàng quay chổi, đuổi theo trái cầu với tốc độ như tên bắn và nhanh chóng bắt được nó đem về.

Cầm trái cầu Gọi nhớ trong tay, mặt Draco đắc ý vô cùng, nó ngo xuống dưới mặt đất tìm kiếm bóng dáng của Hermione, cô bé tóc xù cũng đang ngược lên nhìn lại nó, Draco giật mình vội quay đi.

- Tới lượt mình ném.

Draco hét to với Harry rồi vung tay ném mạnh trái cầu. Cú ném hiểm vô cùng, nó bay vọt qua vai Harry rồi cắm đầu lao xuống đất. Harry quay chổi lao theo, nó cảm thấy gió gào rít bên tai. Harry bay nhanh hết cơ để có thể đuổi kịp trái cầu trước khi nó rơi xuống đất.

8m...

6m...

5m...

Harry ngay càng gần mặt đất, và cũng nghĩa là cậu nhóc ngày càng gần với một vụ tai nạn thảm khốc.

Tất cả lũ học sinh đều căng thẳng nín thở. Hermione không đứng yên được nữa, cô bé muốn làm gì đó nhưng lại bị Gilette giữ chặt, Hermione giận dữ gào lên:

- Bỏ đi rồi à? Buông mình ra! Cậu ấy sẽ chết mất!

Gilette kiên quyết nói:

- Bỏ phải tin Harry! Mình nói rồi, có mình ở đây sẽ không ai có thể gặp chuyện.

Mặt Ron trắng bệch như tờ giấy. Draco cũng không khá hơn bao nhiêu, cậu nhóc hồi hận vì cú ném của bản thân, cậu không muốn Harry gặp chuyện, hơn nữa, còn là vì cậu mà gặp chuyện. Draco phóng chổi đuổi định theo Harry. Nhưng..

3m...

Khi quả cầu chỉ cách mặt đất có 3m, Harry chớp được nó, kéo mạnh cán chổi, cậu nhóc đáp đất một cách hoàn hảo và nhẹ nhàng.

Không biết bắt đầu từ ai, tiếng vỗ tay nổi lên ầm ĩ, không chỉ Slytherin mà còn cả Griffindore. Harry đã dùng tài năng thiên bẩm của mình để chinh phục mọi người.

Draco từ trên không trung lao xuống, nhào tới ôm chặt Harry hết lên:

- Người anh em, khá lắm!

Gilette, Hermione và Ron cũng lao tới ôm tập thể.

Đúng lúc đó một tiếng quát lớn cắt ngang.

- HARRY POTTER!

Đó là anh Sebastian, anh bước ra khỏi toà lâu đài, sai những bước chân dài trên nền cỏ, nhanh chóng tới trước mặt bọn trẻ.

- Mau đi theo anh!

Harry giật mình, nó lo lắng nhìn các bạn. Phen này, nó bị đuổi học mất. Mấy đứa bạn đều lo lắng nhìn lại nó, trừ Gilette, Harry thấy Gilette đang cười. Cả bốn đứa đổ dồn ánh mắt về phía cô. Gilette nhìn anh Sebastian, thần nhiên hỏi:

- Huynh trưởng, chào anh. Anh không ngại nếu bọn em đi cùng Harry chứ? Bốn đứa em, em, Hermione, Ron và Draco, chúng em là bạn thân của cậu ấy.

Anh Sebastian hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Anh dẫn đầu năm đứa nhóc rời khỏi sân trường, để lại sau lưng tiếng xì xào nổi lên ầm ĩ.

Anh Sebastian đi qua lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám của ông thầy Squirell, không phải để gọi Wood như giáo sư McGonagall làm trong nguyên tác mà là để gọi Marcus Flint. Rồi anh lại dẫn năm đứa lượn qua phòng làm việc của thầy Snape. May mà lúc ấy thầy không có tiết nếu không

dám thầy bấm vào cả lũ ra lắm, vì tội làm phiền ông.

Anh Sebastian giới thiệu đơn giản ngắn gọn.

- Đây là Marcus, Đội trưởng Đội Quidditch Slytherin. Marcus, đây là Harry Potter. Nhiều năm rồi tôi không cho rằng chúng ta có một Tầm thủ cho ra hồn, hôm nay tôi tìm được rồi, Marcus. Harry sinh ra là để làm Tầm thủ. Em ấy lao xuống từ độ cao 16m, bắt gọn một quả cầu và không mấy may bị thương một chút nào.

Theo từng lời của anh Sebastian, mắt Marcus càng ngày càng sáng. Anh kêu lên:

- Tuyệt diệu!

Con mắt đen thăm thẳm của thầy Snape nhìn Harry chăm chú, Gilette biết, ông lại đang nghĩ về James Potter, một Tầm thủ nổi danh khi còn ở trường và là kẻ thù của ông. Cảm xúc của thầy Snape đối với Harry chính là vừa yêu vừa hận, Harry có đôi mắt của mẹ cậu, Lily Evans, người mà ông yêu cả một đời nhưng lại có dáng vẻ của cha cậu, James Potter, là người mà ông căm ghét vô cùng.

Snape biết ông không thể để tình cảm riêng tư của mình ảnh hưởng đến lợi ích chung của Slytherin, giọng ông trầm trầm, lạnh lẽo nghe không ra chút cảm xúc nào:

- Ta sẽ bàn bạc chuyện này với cụ Dumbledore. Khi nào được chấp thuận thì Harry sẽ thuộc đội Slytherin, Marcus, trò hay hướng dẫn nó cho tử tế.

Thầy nói xong lập tức quay người rời đi, bỏ lại một vị huấn luyện trưởng, một vị đội trưởng đang phấn khích, cùng với năm, à không, bốn đứa trẻ đang hoang mang bối rối không thể hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra.

- Như vậy là sao ạ? Em không bị đuổi học sao? - Harry bật thốt.

Chưa để đàn anh trả lời Gilette đã khúc khích cười:

- Không đâu, đồ ngốc ạ. Cậu đã trở thành Tầm thủ trẻ nhất trong vòng một thế kỉ qua.

Harry sững sờ, anh Marcus ngơ vờ nhìn cô hỏi:

- Em là ai vậy? Cả mấy đứa em nữa?

Bây giờ anh Marcus mới nhìn thấy mấy đứa nhóc, vầng hào quang của cứu thế chủ quá sáng.

- Em là Gilette, Gilette Gray. Chúng em đều là bạn của Harry.

Anh Marcus gật gù tỏ vẻ đã hiểu, rồi tiếp tục quan sát Harry vẫn đang trong trạng thái sững sờ một cách thích thú. Vừa đi vòng quanh thẳng bé, anh vừa thảo luận với Sebastian:

- Harry đúng là sinh để làm Tầm thủ, nhanh nhẹn, linh hoạt. Khá lắm, Sebas, năm nay chúng ta giữ cúp Quidditch chắc rồi.

- Xin lỗi mấy anh, - Harry rụt rè xen ngang. - Nhưng mà em được chọn làm Tầm thủ của đội Slytherin ấy ạ?

Anh Sebastian cười vui vẻ:

- Đương nhiên là vậy rồi, Harry.

- Chúng ta không thể nào để uống phí một tài năng như em được. - Anh Marcus mỉm cười tiếp lời.

Harry ngơ ngác:

- Vậy là em chắc chắn không bị đuổi ra khỏi trường ư?

- Đuổi khỏi trường á, Harry? Sao em lo chuyện đó hoài vậy. Sẽ không đâu. - Huấn luyện trưởng Sebastian lắc đầu.

- Nhưng mà em đã... đã tự ý cười chời bay mà không được sự cho phép của giáo sư Hooch.

- Và nhờ vậy mà anh đã phát hiện ra tài năng của em, không phải sao? - Anh Sebastian nháy mắt. - Nhớ ngày đầu tiên anh đã nói gì không? Em có thể làm mọi thứ chỉ cần đem lại lợi ích cho Slytherin.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lễ hội ma

Cả bọn tìm đường trở về Đại sảnh Đường, đũa nào cũng hoang mang mơ màng trước những chuyện vừa xảy ra. Harry tưởng như nó vừa mơ thấy một giấc mơ tuyệt đẹp. Cuối cùng, Draco lên tiếng:

- Vậy là bồ được chọn làm Tầm thủ cho nhà Slytherin hả? Trời đất, Tầm thủ trẻ nhất trong một thế kỉ qua! Tụi mình còn không bị đuổi học. Tuyệt vời!

Ron vui vẻ nhảy nhót:

- Chúc mừng bồ nha, Harry! Bồ thật là bá cháy!

Hermione thì lại bận tâm đến vấn đề khác, cô bé cau mày hỏi:

- Bồ biết trước chuyện này sao, Gil? Nếu không tại sao bồ lại kiên quyết để hai cậu ấy phá luật, thậm chí còn ngăn mình đi cứu Harry khi cậu ấy bỏ nhào từ độ cao 16m xuống. Bồ không có gì muốn nói sao?

Gillette thầm than trong lòng, Hermione thông minh thế làm gì chứ, lúc đó cô chỉ là tìm cách để mọi chuyện diễn ra gần giống nguyên tác để Harry lấy được chức Tầm thủ vốn thuộc về cậu ấy. Lúc đó cô đâu có suy nghĩ gì nhiều, giờ thì gặp rắc rối rồi.

- Ừm, thật ra mình luôn biết ba Harry là một Tầm thủ nổi danh ở trường vào thời ông ấy. Mình tin Harry cũng là một Tầm thủ giỏi. Mình đánh cược một ván. Có mình ở đó, chuyện gì cũng không thể xảy ra được, dù là thương tích hay đuổi học.

Hermione có vẻ vẫn không mấy bị thuyết phục trước mấy lời giải thích của Gillette, cô bé cảm thấy có gì đó không đúng nhưng Hermione quyết định lựa chọn tin tưởng bạn bè, cô bé không nhắc lại nữa.

Gillette thầm thở phào, cô cảm ơn Hermione nhiều lắm, Gillette thừa biết mấy lời giải thích của mình rất vớ vẩn nhưng dù sao cô cũng không thể để lộ ra chuyện trùng sinh gì gì đó được, đành phải nói bừa.

Năm đũa trở về bàn ăn giải quyết bữa trưa của mình, bạn bè xúm lại hỏi han dù lịch sự hơn nhiều đám sư tử con vây kín Ron và Hermione bên kia, nhưng vụ này vẫn khiến Gillette phát phiền, cô nặc kệ hai thằng bạn một mình ứng phó, yên lặng ngồi ăn. Mấy chú rắn con thấy Gillette có vẻ không mấy hứng thú chuyện trò, đành phải quay sang Harry và Draco. Biết Harry được nhận vào đội Quidditch, sự tình càng nhộn nhạo, người ta cứ lần lượt chúc mừng Harry, chốc chốc lại có người đứng lên bắt tay cậu nhóc, chuyên nghiệp tung ra mấy lời xã giao.

Gillette cau mày khó chịu, định bỏ bữa chuẩn lên trước thì chợt Ryan bay vào phòng, đem cho cô tờ Nhật báo Tiên tri.

Gillette xoa đầu con dơi cảm ơn, Ryan bực bội lâu bầu gì đó rồi bay đi. Cô mở tờ báo, ngay trang nhất là tin ngân hàng Gringotts vừa bị đột nhập. Gillette giật mình nhìn bài báo. Cô nhớ rõ là vụ cướp xảy ra vào ngày mà Harry và bác Hagrid đến lấy Hòn đá Phù thủy mà? Sao trên báo lại ghi là vụ cướp xảy ra vào ngày hôm qua? Chuyện này là sao chứ? Lại hiệu ứng cánh bướm của cô à?

Gillette đập vai Draco:

- Này, mau lên tầng 7, gọi tất cả lên, có chuyện rồi.

Draco giật mình nhìn theo bóng dáng Gillette chạy như bay, lời Harry ra khỏi đám quý tộc con vẫn còn đang muốn xã giao.

- Có chuyện gì vậy? - Harry vừa theo Draco đi qua dãy bàn Griffindore vừa hỏi.

Draco lắc đầu:

- Mình cũng không biết nữa. - Cậu nhóc vỗ vai Hermione thì thầm. - Gillette gọi chúng ta lên tầng 7.

Hai chú sư tử con nghe vậy liền kết thúc bữa ăn, bám sát gót Draco.

Gillette đã chờ sẵn ở trước cửa phòng Cần thiết, cô chờ cho cả bọn vào trong rồi đóng cửa cẩn thận.

- Có chuyện gì vậy, Gil? - Hermione nói lên thắc mắc của tất cả mọi người.

Gillette trải tờ báo ra bàn, chỉ cho bạn bè bài báo về ngân hàng Gringotts.

- Mấy bồ đọc nó đi đã.

- Gringotts bị đột nhập á? Không thể nào! - Vừa đọc cái tiêu đề to oành trên trang nhất, Ron đã la lên kinh ngạc.

Harry gõ cậu nhóc:

- Đọc cho nốt đi đã!

Ron ngượng ngùng nhận ra mình đã gây ồn ào, tiếp tục cúi xuống đọc bài báo.

Đọc xong, Hermione ngẩng đầu nhìn Gilette, ngờ vực hỏi:

- Ngân hàng Gringotts bị cướp thì liên quan gì đến tụi mình? Dù là đó là chuyện khá khó tin và nghiêm trọng, nhưng mà mấy đứa trẻ như chúng ta thì có thể làm gì chứ?

- Khụ. - Gilette mất tự nhiên ho một tiếng. - Bệnh nghề nghiệp ấy mà. Nhưng mà mấy bò không thấy lạ sao? Căn hầm đã được dọn trống ngay trước khi bọn cướp đến, thật kì lạ. Mình nghĩ là chủ nhân của căn hầm đó đã chuyển tài sản bên trong đến một nơi mà họ cho là an toàn hơn bởi vì họ biết có người muốn đánh cắp nó. Mình không biết nữa nhưng mà mình thấy tên căn hầm này quen quen, mấy bò biết không?

Harry đang im lặng chợt lên tiếng:

- Mình biết.

Hermione quay phắt sang thằng bé:

- Bò biết sao?

- Ừ mình biết căn hầm đó. - Harry chắc chắn nói. - Mình biết cả người dọn trống nó luôn.

Draco nhìn Harry chăm chăm:

- Ai? Làm sao mà bò biết được?

- Người dọn trống căn hầm 713 đó là bác Hagrid. Hôm đó mình cùng bác ấy đi Gringotts để lấy tiền, sau khi đi đến hầm của ba mẹ mình, bác Hagrid còn đến hầm 713 lấy một cái gói nhỏ cỡ một nắm tay. Bác ấy nói đó là công vụ tuyệt mật mà cụ Dumbledore giao cho.

Draco suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như vậy thì cái gói đó hẳn là đang ở Hogwarts. Dù mình không đồng ý với ý kiến đó cho lắm nhưng có nhiều người nói là Hogwarts thậm chí còn an toàn hơn cả Gringotts.

- Thứ gì mà lại khiến một đám phù thủy Hắc ám phải cất công đột nhập tận vào Gringotts vậy nhỉ? Hẳn là phải quý giá lắm. - Ron nói.

Harry lắc đầu:

- Tớ không biết nữa. Nó cũng có thể rất nguy hiểm, hoặc là vừa quý vừa nguy hiểm.

- Nó chắc chắn đang ở Hogwarts và đang được canh giữ cẩn mật. - Gilette cau mày.

Hermione chợt kêu lên:

- Ôi trời! Đáng lẽ ra mình phải nghĩ ra sớm hơn chứ! Vụ của chú Sirius khiến mình quên bồng mất chuyện đó.

- Chuyện gì? - Gilette hỏi lại.

- Con chó ba đầu! - Harry và Draco cũng nhớ ra, đồng thanh reo lên.

- Con chó ba đầu? - Gilette nghi hoặc hỏi lại, không phải con mà cô đang nghĩ đấy chứ?

Hermione thuật lại cho cô chuyện bọn chúng đi lạc vào hành lang cấm tầng 3, Gilette than thào, mọi thứ đúng là thay đổi hết rồi.

- Thứ được lấy ra khỏi hầm 713 hẳn được cất dưới cánh cửa sập mà con chó đó canh giữ. - Hermione chốt lại.

Gilette gật đầu:

- Mình hoàn toàn đồng ý với bò. Chắc chắn là như vậy! Vụ này nghe có vẻ hay rồi đây, rốt cuộc thứ đó là cái gì nhỉ?

Draco cau mày:

- Dù nó là cái gì đi chăng nữa thì cũng đâu liên quan gì đến chúng ta?

- Draco nói đúng đấy. Mình không hiểu lắm nhưng bò thu cái gọi là bệnh nghề nghiệp của bò lại đi, dù nó là gì đi chăng nữa. - Hermione tiếp lời.

Gilette nhún vai:

- Đành vậy.

Cô thu lại tờ báo. Cả bọn rời khỏi phòng cần thiết.

Thời gian thấm thoát trôi, chẳng mấy chốc đã đến Lễ hội ma. Mấy tuần trước Harry nhận được một cây Nimbus 2000 khiến nó vui sướng vô cùng, và cái giá cho niềm vui đó là những buổi tập liên miên khiến nó chẳng còn mấy thời gian bên bạn bè.

Lễ Hội Ma, cả lũ hẹn nhau từ sớm, hết tiết học liền lập tức tụ tập cùng nhau đi dự tiệc.

Bốn dãy bàn ở Đại Sân Đường lại đầy ắp đồ ăn ngon như hồi khai giảng. Đang thưởng thức bữa ăn, Gilette chợt nhớ ra với tình bạn hoà bình như hiện tại thì không thể nào có chuyện Hermione trốn trong phòng vệ sinh nữ khóc lóc được. Cô chẳng muốn bỏ lỡ Quý không lồ chút nào, còn cả lão Quirrell nữa. À khoan, cô có thể dùng chuyện chủ hôn kí sinh trên người lão ngốc đây mùi tởm đó để dụ Tom. Ủ, được đây, kế hoạch tuyệt vời. Gilette quyết định đợi đến tối về phòng sẽ thực hiện, cô sắp phát điên lên vì cái tên chết tiệt đó rồi.

Hermione đang ngồi đối diện Gilette chợt đứng lên:

- Mình đi vệ sinh một lát.

Oh God! Gilette đỡ chán, sức mạnh của cốt truyện thật là kinh khủng, cô còn đang tính tự mình vào phòng vệ sinh làm mờ mắt, không ngờ...

Một lúc sau, lão Quirrell hốt ha hốt hải xông vào Đại Sân Đường, chiếc khăn vành đội đầu xổ bung ra và nét hãi hùng hiện rõ trên mặt. Mọi người tròn mắt nhìn theo lão chạy đến bên ghế của cụ Dumbledore, tựa bệt vào đó mà nói lắp bắp:

- Quý... Quý không lồ... sỗ hẩm ngục... thiết tưởng ngài nên biết...

Lão Quirrell lăn đùng ra đất trông như chết rồi, toàn trường loạn thành một đoàn. Gilette cười lạnh, diễn xuất khá lắm, lão già.

Khi theo dòng người sơ tán khỏi Đại Sân Đường, đi qua lão Quirrell, Gilette cố tình nghiêng lên tay lão khiến toàn thân lão chợt run lên, cô kêu lớn:

- Ôi, giáo sư Quirrell, giáo sư tỉnh rồi sao?

Cả trường giật mình, đổ dồn ánh mắt vào cái đồng bùng nhùng dưới đất, lão vẫn cứ giả dờ nằm yên, chẳng có vẻ gì là đã tỉnh. Mọi người liếc cô, Gilette cười đáp:

- Hả là hoa mắt nhìn nhầm.

Toàn trường tiếp tục di chuyển, Gilette liếc nhìn Quirrell, thầm nghĩ: "Khá đấy, lão già." Cô mặc kệ lão ta, trước sau gì thì lão cũng bị thầy Snape lôi đi thôi, cô đã cảnh báo thầy rồi.

Khi sắp ra khỏi Đại Sân để đi theo huynh trưởng về kí túc xá của các nhà, Gilette chợt lên tiếng, cô không thể đợi đến lúc tách ra ai về chuồng này được:

- Mấy bò, Hermione vẫn ở trong phòng vệ sinh! Cậu ấy không biết về con quý không lồ!

Draco giật mình, thẳng bẻ vọt đi trước tiên. Gilette vội vã gọi:

- Khoan đã, Draco! Cậu chạy đi đâu đấy! Cậu đâu có biết đường đến nhà vệ sinh nữ, nó ở bên này cơ mà!

Draco ngượng ngùng quay lại, hai tai cậu nhóc đỏ ửng lên nhưng vẫn rất lo lắng cho cô bạn tóc xù của mình:

- Hi vọng tụi mình đến kịp lúc.

Gilette dẫn đầu, theo sát phía sau là ba thằng con trai.

- Aaaaaaaa!

Tiếng hét thất thanh của Hermione chợt vang lên. Gilette sốt ruột thúc giục:

- Nhanh lên!

Cô bắt đầu thấy hơi hận rồi, đáng ra cô không nên để Hermione làm mờ mắt, đáng ra cô phải đi theo cô bé. Gilette đẩy cửa xông vào, hét lớn:

- Crucio!

Con quái vật đang cầm cây dùi to bằng cả thân hình nhỏ bé của Hermione định tấn công cô bé, bắt chợt ngã vật xuống sàn, lăn lộn, kêu thét lên những tiếng đau đớn. Bốn đứa trẻ nhìn thấy cảnh ấy liền bịt tai lại đầy hoảng sợ. Gilette giật mình, trong lúc lo lắng vội vàng Gilette đã không kịp suy nghĩ gì cả mà sử dụng một trong ba Lời nguyên Không thể tha thứ, Lời Nguyên Tra Tấn. Cô lập tức chấm dứt phép thuật, con Quý Không Lồ ngừng lăn lộn, chỉ còn rên lên khe khẽ.

Bốn đứa kia vẫn đang ngơ ngẩn sững sờ, Gilette vội xoá hết những dấu hiệu của phép thuật Hắc ám trên người con quái vật đồng thời yểm lên nó một bùa Ngủ say. Con Quỷ Không lồ thậm chí còn ngáy lên "nhè nhẹ".

Gilette vừa giải quyết xong sai lầm của mình thì các giáo sư đẩy cửa xông vào. Tất cả sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhiều năm sau họ vẫn không thể quên được giây phút này. Cả căn phòng vệ sinh tan hoang như một đồng đồ nát (trong con vật lộn đầu đón của con quái vật), dưới sàn nhà là một con Quỷ không lồ đang ngáy, xung quanh là năm đứa trẻ 11 tuổi bình thường đứng đó.

Giáo sư Snape tỉnh lại trước tiên, ông xông tới trước mặt Gilette kiểm tra cô một lượt, xác định cô không bị thương, ông bắt đầu "phun nọc":

- Quý cô Gray đây đang hành sự ngu ngốc như một Griffindore vậy. Đắm đầu vào nguy hiểm, cô đang muốn chứng minh cái gì vậy? Rằng cô không sợ chết sao? Nếu muốn cứ đến tìm tôi, cô sẽ được chết nhanh và nhẹ nhàng hơn đây, không cần thử cách này đâu. Cả hai cậu nữa, Potter và Draco.

Gilette bình thần nhìn lại vào mắt ông.

- Con biết là thầy lo cho con mà. Nhưng mà nếu bạn bè mình gặp nguy hiểm thì cũng không thể bỏ mặc được, phải không thầy? Bạn Hermione đã ở trong phòng vệ sinh khi con quý đó xông ra, bạn ấy không hề biết gì về chuyện đó. Chúng con không thể bỏ mặc bạn ấy lang thang với một con Quỷ Không Lồ được. Thành ra, thầy hiểu mà, chuyện này có thể châm chước.

Thầy Snape nhìn Gilette chăm chú, ông biết cô sẽ không làm chuyện dư thừa, ông biết cô không để gì gặp nguy hiểm nhưng ông vẫn lo lắng. Snape thật sự thương yêu đứa con đỡ đầu này, Gilette là người duy nhất thấu hiểu ông.

Giáo sư McGonagall bước lên:

- Trong trường hợp này, mỗi người các trò được thưởng 10 điểm vì đã đánh bại Quỷ Không lồ và vì tình bạn của các trò. Mau về kí túc xá đi, ở đây có bọn ta rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tom, em thích anh!

Năm đứa cùng sống bước trên hành lang, ai cũng im lặng. Không khí ấy khiến Gilette cảm thấy không thoải mái chút nào, khi này cô thực hiện Lời nguyên Tra tấn, hẳn bọn trẻ đều nhìn thấy hết rồi. Quả nhiên, Hermione cuối cùng cũng không chịu nổi mà lên tiếng:

- Gil, có phải vừa rồi..., con Quỷ không lồ đó..., có phải nó trúng...

Hermione khó mà nói ra cái Lời nguyên ấy, điều đó quá sức tưởng tượng của một cô bé phù thủy 11 tuổi, quá sức kinh khủng. Cô bé hiểu những Lời nguyên Không thể Tha thứ có ý nghĩa như thế nào, vì thế Hermione càng không thể tin nổi bạn mình lại có thể sử dụng một trong số chúng.

Hermione cứ ấp úng mãi, Gilette đành tự mình tiếp lời, làm hoàn chỉnh câu hỏi thay cô bé:

-... Lời nguyên Tra tấn. Đúng như những gì bố nghĩ.

Hermione và Ron lấy tay bịt chặt miệng không thể tin nổi. Draco không hề phản ứng, cậu nhóc cũng hiểu về mấy thứ đó, không quý tộc thuần chủng nào không hiểu. Còn Harry, nó thậm chí còn chẳng biết mấy Lời nguyên đó là cái gì.

- Có chuyện gì vậy? - Harry khó hiểu hỏi.

Hermione bỏ đôi tay đang chặn miệng xuống, gay gắt nói:

- Bố không hiểu chuyện gì sao, Harry? Gil vừa sử dụng một trong ba Lời nguyên Không thể Tha thứ! - Cô bé nhìn thẳng vào đôi mắt xám của Gilette, cô bình tĩnh nhìn lại Hermione, cô thấy trong mắt cô bé là lừa gạt, là lo lắng. - Bố có hiểu ý nghĩa của chuyện bố vừa làm không hả, Gil? Bố có thể lãnh một vé đi Azkaban dễ như chơi! Hơn nữa, đó là một Lời nguyên Không thể Tha thứ!!!

Gilette mỉm cười, nụ cười bất chợt của cô gây sững sờ cho cả bọn. Gilette hiểu, Hermione đang lo lắng cho cô.

- Hermione, lúc ấy con Quỷ không lồ đó có thể giết bố dễ như đập chết một con kiến. Bố là bạn mình, mình sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra! - Gilette kiên quyết nói. - Khi mình xông vào, cây gậy của con quý đó đang vung rất cao, cây gậy ấy phải to bằng cả người bố! Nhìn thấy cảnh ấy mình đã lạnh toát người rồi đâu kịp suy nghĩ nhiều. Lúc ấy mình chỉ nghĩ, nó muốn làm tổn thương bố, mình sẽ khiến nó phải chịu thương tổn gấp trăm, gấp ngàn lần. Không ai hay thứ gì được phép làm hại người thân và bạn bè của mình!

Hermione sững người trước ánh mắt đầy sát khí của Gilette, cô bé vô cùng cảm động trước những lời ấy.

- Nhưng mà đó là Cruciò! Một trong những Lời nguyền Không thể Tha thứ! - Hermione nói. - Bỏ sẽ tự đem mình vào ngục Azkaban mất!

Gillette chưa kịp trả lời thì Draco đã lên tiếng thay cô:

- Bỏ không cần lo vụ đó đâu. Người ta chỉ bị bắt khi dùng ba lời nguyền ấy lên con người thôi, mà con quái thú bự cồ, xấu xí, bẩn thỉu đó thì đâu phải con người. Hơn nữa, phép thuật Hắc ám rất phổ biến trong giới quý tộc.

Gillette gật đầu:

- Cậu ấy nói đúng đấy. Gần đây người ta mới về với ra vụ cấm Nghệ thuật Hắc ám, thời xưa nó rất phổ biến, nó làm phù thủy mạnh hơn rất nhiều. Người ta đâu thể đánh nhau với kẻ thù bằng cách yểm bùa bay lên hất hay mấy thứ nhảm chán tương tự. Hơn nữa, như mình nói hồi đầu năm ấy, Nghệ thuật Hắc ám chỉ như một con dao, là một công cụ, việc nó tốt hay xấu phụ thuộc vào người ta sử dụng nó như thế nào. Mình dùng nó cứu bỏ là tốt, dùng nó hại người là xấu. Vậy thôi. - Gillette nhún vai. - Mà ngoại trừ mấy bỏ cũng đâu có ai biết mình dùng Lời nguyền Tra tấn đâu.

- Không chỉ bọn mình đâu. - Ron phủ định trong khi Hermione vẫn đang suy nghĩ những lời Gillette nói. - Chỉ cần kiểm tra con Quỷ Không lồ là sẽ ra ngay những dấu vết của phép thuật Hắc ám.

Gillette lắc đầu cười đáp:

- Mình đã xóa hết những dấu vết đó đi rồi. Thầy cô sẽ không thấy gì hết ngoài một bữa Ngủ say.

- Thật hả? - Draco lần đầu luống cuống, kinh ngạc đến độ hai mắt mở lớn. - Bỏ thật sự làm được điều đó sao?

Gillette gật đầu, Draco thiếu điều nhảy bật lên:

- Ôi Merlin! Bỏ có biết bỏ vừa làm được điều gì không hả? Khuyết điểm của Nghệ thuật. Hắc ám là đôi khi rất dễ bị nhận diện, nhưng bỏ, bỏ vừa làm được một điều mà hàng bao thế kỉ nay cả đồng người nghiên cứu nhưng chưa thể làm được!

Gillette cười cười:

- Cũng thường thôi. Mình tình cờ nghĩ ra ấy mà.

Draco nôn nóng nói:

- Bỏ nhất định phải dạy mình! Thật sự quá ngẫu!

Gillette gật đầu:

- Khi nào mình rảnh sẽ dạy cho tất cả mấy bỏ, nếu mấy bỏ muốn.

- Nếu không biết Pháp thuật Hắc ám, - Hermione thỉnh thoảng lên tiếng. - thì bỏ dạy tại này cách che dấu có ý nghĩa gì chứ?

- Ý bỏ là...?

- Dạy tại này cả Pháp thuật Hắc ám nữa! - Hermione kiên quyết.

Gillette gạt mình hỏi lại:

- Bỏ chắc chứ?

- Bỏ nói đúng, Gil! Khi mà kẻ thù sử dụng những pháp thuật cao cường còn chúng ta quá yếu đuối, uy mị thì sẽ không thể chiến thắng. Mình muốn học.

Gillette mỉm cười gật đầu:

- Bỏ đã hiểu ra rồi đấy. Nhân từ với kẻ thù là làm hại chính bản thân mình. Chúng ta không thể bảo vệ những người chúng ta yêu thương nếu chúng ta quá uy mị để có thể nhẫn tâm với kẻ thù. Bỏ muốn học, mình chắc chắn sẽ dạy!

Hermione cười nhìn cô, cô bé thật sự ngưỡng mộ Gillette, có thể tùy ý như thế, thông minh như thế, tài năng như thế. Hermione cảm thấy giống như không có bất kỳ quy tắc, luật lệ nào có thể ràng buộc cô bạn của mình. Gillette khiến cho cô nhận thấy những điều mới mẻ mà chẳng ai nghĩ tới, chính nghĩa, đôi khi không phải là luôn luôn đi trên con đường tràn ngập ánh sáng, mà là dùng bóng tối để trị bóng tối.

- Nay mấy bỏ. - Harry rụt rè lên tiếng. - Có ai có thể chữa ra chút thời gian để giải thích cho mình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?

Cả bọn bật cười, Draco và Ron mỗi thằng khoác một bên vai Harry thay nhau giải thích cho cậu nhóc về ba Lời nguyền Không thể Tha thứ. Harry cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện, cậu nhóc nhìn Gillette bằng ánh mắt đầy sùng bái, y như lần đầu tiên cậu gặp cô năm 9 tuổi. Sau hai năm Gillette vẫn làm cậu kinh ngạc như lần đầu tiên.

Năm đứa nhanh chóng trở về phòng mình. Gillette lấy cuốn nhật ký ra, hí hoáy viết:

[Tom Marvolo Riddle, em mặc kệ anh bị làm sao, ra đây ngay cho em! Chủ hồn của anh đang ở ngay trong trường đây này!]

Tom sau lần lỡ miệng kia, cảm thấy hận bản thân mình vô cùng. Ăn nói kiểu khi gió gì vậy? Một Chúa tể Hắc ám như anh bị mất sạch mặt mũi rồi! Sau này sao tung hoành được nữa?

Tom tự nhốt mình trong cuốn nhật ký, Gilette gọi bao nhiêu cũng không nghe. Từ lúc ở bên cô anh càng ngày càng mất khống chế, không thể hiểu nổi chính bản thân mình nữa. Anh cảm thấy khi nào chưa biết được rốt cuộc mình bị làm sao thì tốt hơn là không nói chuyện với Gilette nữa. Thế nhưng đêm nay kế hoạch của anh đổ bể, cô nói chủ hồn đang ở đây, anh sao có thể thờ ơ? Tom đành trả lời Gilette, lòng thầm mong cô đừng có nhắc gì về chuyện đêm đó nữa.

[Thật sao? Làm sao em biết?]

[Anh không cảm thấy gì sao, Tom? Ông ta kí sinh ở ngay sau đầu giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, lão Quirell ấy. Em nghỉ vụ Quý Không lồ vừa rồi là do ông ta gây ra để tiếp cận Hòn đá Phú Thuỷ.]

Tom trầm ngâm một lúc lâu.

[Không, anh không cảm thấy gì cả, có lẽ là do hồn khí của anh hơi yếu. Liệu hán có nhận ra anh không?]

Gilette mỉm cười đắc ý viết.

[Anh yên tâm đi, em yểm bùa cuốn sổ rồi, hán sẽ không thể cảm nhận được anh đâu.]

[Em á? Anh phải thừa nhận là em càng ngày càng giỏi đây, Gil.]

Dù chỉ qua chữ viết, những ai cũng có thể dễ dàng nhận ra sự ngạc nhiên trong câu nói của Tom. Gilette được khen liền vui vẻ.

[Học trò của anh mà lại.]

Gilette khá vui mừng vì kế hoạch thành công, ít nhất, cuối cùng Tom cũng không trốn tránh cô nữa. Còn về câu nói kia, cô đương nhiên chưa quên, cô rất, rất muốn hỏi ý anh là gì khi nói với cô câu đó, nhưng Gilette biết, "dục tốc bất đạt", cuộc đời còn dài, cô sẽ cho anh thêm thời gian. Hơn nữa, Gilette cũng không hi vọng lại dọa anh chạy mất. Nhưng mà, sau lần này, Gilette xác định được một điều, cô thích Tom Marvolo Riddle, cô muốn anh, cô nhất định sẽ khiến cho vị Chúa tể sinh ra từ tình được này hiểu thế nào là yêu. Dù việc đó bất khả thi hay khó khăn như thế nào đi chăng nữa, Gilette vẫn muốn thử, cô tin sẽ có một ngày anh hiểu được tình yêu của cô dành cho anh, còn nếu không, thì dù sao thanh xuân của cô, một kiếp làm người của cô sau này cũng không cần phải nuối tiếc bất cứ điều gì nữa, cô đã cố gắng hết sức rồi.

[Tom, em đã rất nhớ anh đấy.]

Chỉ một câu nhẹ nhàng như vậy, thậm chí còn khó mà nhìn ra được cảm xúc của người viết, nó chỉ như một chiếc lá vàng mùa thu, khẽ rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, làm gợn lên những đợt sóng lăn tăn, nhẹ nhàng mà rung động lòng người. Một chữ "nhớ" khiến cho lòng Tom run lên một cách kì lạ, cảm xúc không tên nào đó chợt đọng đầy trong tim. Những điều ấy khiến Tom phát điên, anh ghét cái cảm giác không khống chế nổi chính mình, giống có cái gì đó đang thay đổi nhưng anh không thể nắm bắt được, không thể hiểu được.

Tom muốn bỏ chạy như lần trước, nhưng anh lại chợt cảm thấy sợ. Sợ à? Nghe nực cười nhỉ? Một Chúa tể như anh thì sợ cái gì chứ? Thế nhưng lúc ấy Tom thật sự sợ, anh sợ bản thân khiến Gilette buồn, sợ cô giận anh. Sau lần trước, anh bật tẩu hơn tháng trời, khiến cho cô... như cô đã nói, nhớ anh. Tom không thể trốn đi được nữa, trái tim anh không cho phép, nhưng ở lại, anh không biết phải đối mặt với cô ra sao.

[Anh... xin lỗi...]

Tom chẳng biết nói gì hơn nữa, anh cảm thấy lúng túng như một đứa trẻ chờ trách phạt. Tom không hiểu nổi những cảm xúc của mình nhưng anh biết, Gilette đang dần trở nên quan trọng đối với anh, rốt cuộc là vì sao, như thế nào và điều đó có nghĩa là gì thì anh lại không sao giải thích được. Anh muốn bảo hộ Gilette, muốn nụ cười luôn nở trên môi cô, muốn cô coi anh là chỗ dựa, muốn cô không phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Gilette từng người khi câu xin lỗi của Tom hiện lên. Nó khiến cô bối rối, anh xin lỗi là ý gì?

[Anh có lỗi gì đâu, Tom?]

[Anh đã trốn tránh em, anh sợ hãi những cảm xúc kì lạ của bản thân. Trước em, anh dường như không còn là chính mình, anh không thể khống chế được bất cứ thứ gì. Anh không biết nữa, Gil à. Anh không thể nào hiểu được.]

Gilette ngó trân trân cái dòng chữ vừa hiện lên, ý anh ấy là, anh ấy đối với cô có cảm xúc? Lòng cô chợt rối bời, một lúc trước, cô còn hùng hục khí thế muốn dạy Chúa tể Hắc ám cách yêu, bây giờ, khi anh dường như đang thổ lộ với cô những cảm xúc trong lòng thì Gilette lại không biết phải làm gì tiếp theo.

[Tom, em thích anh!]

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu?

Gillette chợt đặt bút viết xuống trước khi lý trí kịp ngăn cản. Dòng chữ trên giấy dần biến mất, kéo theo một khoảng lặng như tờ.

Gillette thật không thể tin nổi những gì mình vừa viết. Cô... vậy mà... lại nói ra rồi? Gillette biết rõ ràng rằng, một kiếp làm fangirl, hai năm kề bên, bản thân cô thích anh, hơn nữa còn ngày càng không thể khống chế nổi thứ cảm xúc ấy. Mọi việc trước giờ đều nằm trong tầm tay cô, anh như một nhân tố ngoài tầm kiểm soát, đem mọi thứ, cuộc đời của cô, cảm xúc của cô, như đang xoay vần theo một hướng hoàn toàn khác.

Gillette muốn nén tình cảm đó xuống bởi vì cô biết, một kẻ như anh nào biết yêu, cô không muốn mọi thứ vượt ra khỏi quỹ đạo vốn có của nó, cô không muốn bản thân bị tổn thương. Thế nhưng, Tom hết lần này tới lần khác trêu chọc cô, khơi lên thứ tình cảm mà cô vốn đã muốn chôn sâu trong lòng. Gillette thật sự không hiểu nổi Tom nữa.

Gillette không muốn giấu nữa, cô quyết định sẽ tìm cách thực hiện một nhiệm vụ bất khả thi, cura đồ Chúa tể Hắc ám. Vừa lúc ấy, Tom lại tỏ lộ với Gillette những cảm xúc của anh đối với cô. Có một cái gì đó thay đổi, một cái gì đó bùng nổ trong Gillette, và, tình cảm đáng ra đã được cô chôn giấu sâu tận đáy lòng sôi trào hơn bao giờ hết.

Cô tỏ tình rồi!

Đến tận nhiều năm về sau Gillette cũng không hiểu nổi khi đó cô lấy dũng khí từ đâu để viết ra lời đó, nhưng mà cô cũng cảm ơn bản thân của lúc đó, vì đã cho cô hạnh phúc của ngày hôm nay.

Tom không biết thứ cảm xúc lạ kì đang sục sôi trong lòng anh là gì. Gillette nói, cô ấy thích anh? Cả cuộc đời một vị Chúa tể Hắc ám như anh chưa từng có giây phút nào cảm thấy lúng túng như bây giờ. Anh không biết phải đáp lại như thế nào nữa. Thích, hình như là một cách tỏ tình? Nhưng, tỏ tình á? Với anh? Tom hoang mang vô cùng trước mớ cảm xúc của bản thân. Một tiếng nói sâu thẳm từ trong lòng cho Tom biết anh phải đáp lại cô, nhưng mà như thế nào?

[Tom, em biết anh đang rất bối rối. Hiện tại, nghe em nói nhé. Em sẽ không hỏi anh có thích em không bởi vì câu hỏi đó vô dụng, chẳng nào anh cũng đâu có hiểu. Em muốn hỏi, đối với em, anh có cảm giác gì?]

Gillette trấn tĩnh lại, cô muốn dẫn dắt cho Tom hiểu, cũng muốn thăm dò tình cảm của anh đối với cô.

Tom suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Anh có quá nhiều cảm xúc khác lạ đối với Gillette, cô muốn hỏi những thứ cảm xúc đó sao?

[Anh không biết nữa, Gil. Anh muốn em nghĩ tới anh đầu tiên khi gặp chuyện, muốn làm chỗ dựa cho em. Muốn bảo hộ em một đời vô ưu vô lo. Anh muốn cho em mọi thứ, cũng sẵn sàng làm mọi thứ vì em. Anh muốn nhìn thấy em hàng ngày, muốn cho em tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời. Nhưng mà, anh không hiểu thế nghĩa là gì. Tại sao anh lại có những cảm xúc như vậy?]

Gillette nhìn những dòng chữ vừa hiện lên, tâm can như bị ai đánh mạnh một cái, thất lại. Tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Trong lòng cô chỉ còn duy nhất một tiếng gào "Anh ấy cũng thích mày! Anh ấy cũng thích mày!". Chợt, Gillette thấy hai mắt cô nhoè đi, niềm hạnh phúc không tên âm ỉ trong lòng ngày càng sôi trào. May mắn nhất trên đời, là người mình thích, vừa hay cũng thích mình.

Tom sững sốt, lo lắng hỏi:

[Em khóc đấy à, Gil? Anh đã nói sai gì sao?]

Thấy cô khóc, tâm anh như thất lại, đau đớn. Tại sao lại đau đến như vậy?

Gillette bật cười, nước mắt vẫn rơi.

[Là do em hạnh phúc quá đấy!]

Tom khó hiểu hỏi lại:

[Hạnh phúc quá sao?]

Gillette gạt đầu, đặt bút giải thích cho Tom.

[Những cảm xúc mà anh dành cho em, đó chính là thích đó, chàng ngốc! Giống như em thích anh, rất thích.]

Tom choáng váng, thích? Những thứ cảm xúc kì lạ mà bao lâu nay anh trốn tránh là thích sao? Giống như lão Ong mật vẫn thường hay nhắc tới, thứ sức mạnh mà lão ấy cho là cao cả, tình... yêu? Anh yêu... Gillette sao?

Tom suy nghĩ, anh nhớ về những lần nói chuyện với cô, những cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Anh chợt nhận ra anh đúng là sẵn sàng hi sinh tất cả cho cô, giống như sức mạnh của tình yêu mà lão Ông mật thường nói. Có một điều gì đó chậm rãi thay đổi trong anh. Vậy đúng là anh đã có thứ tình cảm đó rồi, thứ cảm xúc mà anh luôn cho rằng là uỷ mị và vô dụng, thứ cảm xúc mà anh luôn khinh thường. Là vậy sao? Yêu?

Vì một thứ như vậy mà anh mất đến gần ấy thời gian mới hiểu ra, thật là mất mặt. Tom chợt nhận thấy, anh không bài xích nó nhiều như anh tưởng, thậm chí còn có chút ngọt ngào đang từng chút, từng chút một lan toả trong lòng. Nếu đã biết rõ, một Chúa tể Hắc ám như anh chẳng còn gì để rồi rầm rừ nữa. Chẳng phải Gillette nói cô cũng thích anh sao? Mà nếu cô không thích, anh cũng sẽ làm cho cô phải thích.

Tom chợt hiểu rõ mọi điều, những cảm xúc, những thay đổi kì lạ đều đã được giải thích rõ ràng, sự tự tin trở về bên anh.

[Nhóc con, anh hiểu rồi.]

Gillette mỉm cười, cô biết mà, Tom vốn dĩ là một người thông minh. Không hiểu gì về tình yêu thì sao chứ? Cô sẽ làm cho anh hiểu, bù đắp cho anh quãng thời gian cô đơn mà anh đã phải trải qua khi còn trẻ.

[Vậy câu trả lời của anh là...?]

Dòng chữ dứt khoát mạnh mẽ dần thay thế nét chữ thanh thanh của Gillette.

[Gillette Gray, ngày hôm nay, tại đây, anh tuyên bố em là của anh. Chỉ là của mình anh thôi.]

Gillette mỉm cười hạnh phúc. Cô thực sự cảm ơn định mệnh đã cho cô một kiếp sống mới, cho cô cơ hội gặp được anh, vị Chúa tể mà cô hằng sùng bái, cho cô cơ hội thấy được nhiều hơn về con người anh và yêu anh.

[Tom, em sẽ sớm trả lại cho anh một cơ thể.]

[Anh tin em.]

Chỉ ba chữ đã khiến trái tim Gillette rung lên. Tin tưởng vô điều kiện, một Chúa tể như anh mà lại tin tưởng cô tuyệt đối. Cô nhất định sẽ không để anh phải thất vọng, rất nhanh thôi, vòng tay của Tom sẽ thuộc về riêng cô.

[Tom, anh còn nhớ Peter Pettigrew chứ?]

Gillette bắt chợt hỏi, Tom hiểu cô muốn nói chuyện chính sự, liền nghiêm túc suy nghĩ.

[Anh nhớ, một kẻ phản bội trong nhóm Đạo tặc. Là kẻ em tống và ngục Azkaban tháng trước.]

[Phải, là hắc đầy. Em sợ hắc sẽ trở về bên chủ hắc.]

[Một kẻ vô dụng như thế thì có thể làm nên điều gì chứ.]

[Bất cứ điều gì. Anh không hiểu đâu Tom, hắc sẽ giúp chủ hắc khôi phục cơ thể. Một mình hắc cũng có thể gây rất nhiều rắc rối cho chúng ta. Em muốn hắc phải chết!]

Tom sững sờ, anh cảm nhận được sát khí ẩn hiện trong từng câu từng chữ của Gillette. Anh biết, cô không nói đùa, Gillette thực sự muốn Peter phải chết.

[Làm sao mà em biết được điều đó?]

[Em biết, vậy thôi. Quan trọng là, dù một khả năng nhỏ nhất em cũng không muốn để nó xảy ra. Em sẽ nhân lúc Bộ Pháp Thuật giải Peter về Azkaban mà giết hắc.]

Tom biết Gillette có thể dễ dàng làm được điều đó. Tom cũng luôn biết Gillette không phải là một cô bé đơn thuần, ngây thơ, vô dụng. Nhưng anh không muốn đặt cô vào nguy hiểm một giây một phút nào, cũng không muốn tay cô phải vấy máu.

[Em chắc chứ, Gil? Thực ra em có thể đợi đến lúc anh khôi phục cơ thể rồi thay em giết hắc.]

Gillette kiên quyết:

[Đến lúc đó thì đã muộn mất rồi. Chúng ta chỉ có một cơ hội trước khi hắc vào Azkaban. Tom, tay em cũng không phải chưa từng vấy máu. Khi anh chưa gặp em, em đã giết không ít người đâu.]

Tom giật mình, ý Gillette là gì? Khi gặp anh cô mới có 9 tuổi, khoảng thời gian sau đó anh đều theo sát cô, sao cô có thể giết người được? Gillette hình như còn có bí mật muốn giấu. Anh nhớ lại những lần cô có tình lờ đi lý do mình biết trước một số chuyện, thêm lần này nữa. Tom không tin chẳng có chuyện gì trong đó. Nhưng mà anh tôn trọng cô, anh sẽ không hỏi, nếu cô không muốn nói. Một lúc nào đấy, khi Gillette đã sẵn sàng cô sẽ nói cho anh biết.

[Vậy em định làm thế nào để biết được thời gian Đuôi Trùn bị áp tải đến Azkaban?]

Gillette thở phào khi Tom không hỏi thêm về câu nói lơ vuột ra của cô. Với sự thông minh của anh có lẽ sẽ dễ dàng nhận ra nhiều sơ hở vậy mà vị Chúa tể Hắc ám này lại tâm lý đến vậy, anh để cho cô thêm thời gian, Gillette cảm thấy ám áp vô cùng. Cô vẫn chưa sẵn sàng để nói cho anh biết về kiếp trước, Gillette đôi khi thật sự không muốn nhớ lại nó.

[Bộ thật sự là một lũ vô dụng, chuyên quyền, biết sai còn không muốn sửa, cố ý kéo dài thời gian. Vốn dĩ đã chẳng có mặt mũi gì còn lo lắng gì chứ. Em vẫn đang nhờ cha tạo áp lực, khi nào xong cha sẽ báo cho em. Em có thể dựa vào đó để tính thời gian áp tải. Theo quy trình thông thường, Peter sẽ bị đưa ra toà sau đó mới đến Azkaban, tính thêm chút thời gian vo ve làm phiền của đám phóng viên nữa, chúng ta có thể đến chỗ mai phục sớm một chút. Mà anh có thể hấp thu được các mảnh hồn khác đúng không?]

[Có thể.]

[Vậy thì hẳn anh còn nhớ cái Trường Sinh Linh Giá trong vương miện của Ravenclaw cất ở phòng Cần thiết.]

Tom kinh ngạc.

[Sao cái gì em cũng biết vậy?]

[Em mà. Khi nào thuận tiện chúng ta sẽ qua đó lấy cái vương miện cho anh hấp thu. Đến lúc dùng Hòn đá Phù thủy cũng dễ hơn.]

Tom quyết định từ giờ sẽ mặc định là Gillette cái gì cũng biết cho khỏi mắc công kinh ngạc.

[Được, quyết định vậy đi. Còn bây giờ thì anh yêu cầu em đi ngủ. Đã khuya lắm rồi. Thức khuya ảnh hưởng đến sức khoẻ của em đấy. Còn ảnh hưởng đến dung mạo nữa. Như thế là làm thiệt hại đến tài sản cá nhân của Chúa tể Hắc ám anh.]

Gillette mỉm cười, cô bây giờ đang cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Chúa tể Hắc ám đang quan tâm cô, thật dễ thương làm sao. Trong lòng cô đang đong đầy mật ngọt. Yêu và được yêu là hạnh phúc, màu hồng tô điểm cho cuộc sống.

[Anh đáng yêu hơn trước nhiều lắm đấy, Tom. Anh cũng mau nghỉ ngơi đi.]

Gillette in một dấu môi lên cuốn sổ rồi gấp nó lại, quay về giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, nụ cười vẫn còn vương trên đôi môi hồng tỉnh tề. Gillette cứ như vậy bỏ lại vị Chúa tể Hắc ám trên bàn lại bắt đầu ngơ ngẩn bối rối vì nụ hôn gián tiếp vừa rồi

Đêm nay, Tom Marvolo Riddle, Chúa tể Hắc ám Voldemort, kẻ được sinh ra từ tình được, đã biết yêu. Tình yêu của hai kẻ tài năng và máu lạnh sẽ như thế nào? Tương lai là điều mà không một ai biết trước, nhưng hiện tại luôn là khoảng khắc đáng được trân trọng dù nó mang vị ngọt hay vị đắng.

Yêu, một thứ tình cảm thiêng liêng đang dần nảy nở giữa hai linh hồn đặc biệt.

Hạnh phúc nhất là khi, người bạn thích, vừa hay, cũng thích bạn...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quá khứ

Con gái ngoan, con phải nhớ sau này dù con có làm gì đi chăng nữa thì hay luôn tự hỏi xem việc đó là đúng hay sai, hãy làm theo lương tâm của mình. Và nhớ lấy cho cha, phải luôn công bằng, chính trực.

- Cha con nói đúng lắm. Và con cũng đừng quên thiện lương và vị tha. Hãy học cách nhân hậu và bao dung những người xung quanh. Nhớ lời cha mẹ, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cha và mẹ thương con nhiều lắm, công chúa nhỏ.

Công bằng, chính trực, nhân hậu, bao dung, từ khi còn rất nhỏ cha mẹ đã dạy Tô My những điều ấy, nó đã in sâu vào tâm hồn non nớt của cô, trở thành chân lý, thành lẽ sống. Cha cô, Tô Minh Phong, là Đội trưởng Đội Cảnh Sát Hình sự thành phố X. Mẹ cô, Vũ Ý Ngọc, là viện trưởng của một bệnh viện lớn. Vì thế chẳng có gì lạ khi cha mẹ cô luôn dạy cô những điều ấy.

Thế nhưng, rồi "mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi" sao? Có thật vậy không? Cha Tô My đột ngột nhảy lầu tự sát, bị buộc tội tham ô, ăn hối lộ, thanh danh cả một đời đến chết cũng không còn. Mẹ cô không chịu nổi con số, rơi vào hôn mê rồi cũng bỏ cô mà đi theo cha cô. Chỉ trong một đêm, gia đình hạnh phúc êm đềm của Tô My bị xé tan thành từng mảnh, quãng thời gian phía trước như trở thành mộng ảo, hiện thực là một chuỗi đau thương. Đêm ấy, cô tròn 11 tuổi.

Trại trẻ mồ côi là một nơi không mấy vui vẻ, 7 năm sống ở đó, Tô My ngày càng đồng cảm với vị Chúa tể Hắc ám trong bộ truyện Harry Potter. Từ nhỏ cô luôn yêu thích bộ truyện đó, món quà sinh nhật mà cha cô đã tặng. Tô My chợt nghĩ, nếu Tom Riddle có cùng xuất phát điểm giống như cô hiện tại, và

cuối cùng cũng có thể trở thành một con người vĩ đại thì cô tại sao không thể cố gắng cho một cuộc sống tốt hơn?

Bây năm trời Tô My điên cuồng học tập, cô như một miếng bọt biển khô, khao khát muốn hấp thu thêm tri thức, tất cả đều nạp vào trong cái đầu nhỏ của cô. Mười tám tuổi, Tô My hoàn thành được nguyện vọng đầu tiên, cô đã đỗ ngành Khoa học Tội chứng của trường đại học Hình pháp John Jay ở Manhattan. Tô My đã thoát được khỏi trại trẻ mồ côi.

Thêm sáu năm học tập, bốn năm thành danh ở Anh Quốc, Tô My trở về thành phố X, nhanh chóng được nhận vào Phòng Giám định Dấu vết của thành phố.

Tô My vẫn còn nhớ như in những lời dạy của cha mẹ, công bằng, chính trực, nhân hậu, bao dung. Hai năm làm việc tại phòng Giám định Dấu vết cô vẫn luôn làm theo những lời dạy đó, tổng hàng loạt những tên sát nhân vào tù, nhanh chóng được thăng lên Trưởng phòng. Mọi chuyện đều thuận lợi cho đến khi...

Vụ án cưỡng hiếp giết người đó, hung thủ là một tên công tử nhà quyền quý, Trương Cung, hắn dùng tiền, dùng quyền chèn ép cô và người nhà nạn nhân, huỷ đi chứng cứ. Tô My kiên quyết không khuất phục nhưng người nhà nạn nhân ngày qua ngày lại đến khóc lóc trước cửa văn phòng cô, thậm trí còn đập phá đồ đạc. Tô My nhin, cô vẫn ngày ngày đến hiện trường cố gắng tìm cho ra chứng cứ xác thực để tên hung thủ không còn cơ hội chối cãi.

Trương Cung thấy vậy liền thuê người có ý đồ bắt cóc cưỡng hiếp cô để uy hiếp. Cả cuộc đời Tô My chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã đến như vậy. Dòng nước mà cô tưởng như đã khô cạn từ khi cha mẹ qua đời lại một lần nữa chảy dài, mặn chát.

Tô My chợt nghĩ, cô không hiểu nổi những cố gắng của mình trong mười chín năm qua rốt cuộc có ý nghĩa gì. Công bằng, chính trực, bao dung, thiện lương ư? Đến cùng là để làm gì? Không phải kết cục vẫn là thế thảm như thế này sao? Cha? Mẹ? Hai người trả lời cho con được không? Ai sẽ công bằng với con? Sẽ bao dung con đây?

Khoé môi Tô My cong lên sau làn nước mắt. Quá đủ rồi! Cô chịu đựng đủ rồi! Cha mẹ đã rời bỏ cô từ lâu. Cô bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Cái thứ cô từng coi là chân lý ấy hiện tại chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tô My chợt hiểu ra một điều, thế giới này không có người tốt kẻ xấu, chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu, thắng cuộc và thất bại mà thôi. Mà kẻ yếu, thì không thể tồn tại!

Đôi mắt Tô My hiện rõ sát khí nồng đậm, che khuất đi thứ ánh sáng rực rỡ, thanh thuần vốn có. Một cô gái luôn mang trong mình tâm lòng chính nghĩa đang dần thay đổi, cô gái ấy nhận ra, dùng ánh sáng để đánh bại bóng tối là một hành động ngây thơ và ngu xuẩn đến nhường nào.

Cho dù ánh sáng nhanh đến đâu, bóng tối vẫn luôn luôn đi trước một bước để chờ nó xuất hiện...

Bàn tay bẩn thỉu của lũ côn đồ du ngoạn trên người cô khiến Tô My cảm thấy ghê tởm. Cô nhẫn nhịn giả vờ bất tỉnh, đôi bàn tay bị trói quặt sau lưng lần tìm con dao phẫu thuật mà mẹ cô để lại, vật cô luôn đem theo bên mình. Tô My cẩn thận cắt đứt dây trói, cô tỉnh linh mở mắt, khoé môi cong lên.

Mấy tên côn đồ chẳng kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một nhát dao lia ngay cổ, nhanh chóng về chầu tiên tổ. Có mẹ làm bác sĩ, cha làm cảnh sát để làm gì chứ? Theo mẹ học y, theo cha học võ, Tô My từ lâu đã biết rõ cách để biến một người đang sống thành tử thi trong vòng vài giây.

Nhìn đám xác chết dưới đất, trên khuôn mặt bê bết máu của Tô My, nước mắt lại lăn dài trong khi nụ cười vẫn nở trên môi. Cha, mẹ, hai người hẳn sẽ hiểu cho con. Con không đủ mạnh để dùng chính nghĩa đánh bại cái ác. Tha thứ cho con, lời dạy của hai người, con gái bất hiếu, không thể nghe theo nữa rồi.

Tô My loạng choạng trở về nhà, gột sạch máu trên người. Cô tuyên bố với toà là không tìm được chứng cứ vạch tội hung thủ, toà án phán hắn vô tội.

Tô My nhìn đáng về đặc ý của Trương Cung khi rời khỏi toà án, cười lạnh trong lòng. Đừng vội mừng, trò vui, còn chưa bắt đầu đâu...

Tô My liên tục theo dõi Trương Cung hàng tháng trời cuối cùng cũng bắt được sơ hở. Tên công tử nhắm vào một cô gái trẻ, nửa đêm một mình ra đường.

Trên đời, có một thứ gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau...

Trương Cung chưa kịp động thủ thì đã bất ngờ bị Tô My chụp thuốc mê. Khi hắn tỉnh lại đã thấy bản thân bị trói chặt trên một cái bàn bằng sắt, lạnh lẽo vô cùng.

Một giọng nói lạnh lạnh chợt vang lên khiến Trương Cung giật bắn mình:

- Tỉnh rồi à?

Hắn khó khăn quay đầu, khi ánh mắt đụng đến gương mặt tuyệt sắc đó, Trương Cung kinh hãi lắp bắp:

- Tô... Tô My!

- Giỏi đấy, vẫn còn nhận ra tôi. - Tô My xoay xoay con dao giải phẫu đùa nghịch trên tay.

- Thoát khỏi nhà tù đặc ý lắm nhỉ?

- Con khôn! Mày mà không thả tao ra, đừng trách ngày sau tao tuyệt tình! - Trương Cung như phát điên, hai mắt hắn trợn lồi dữ tợn, toàn thân muốn bật

dậy nhưng bị còng sắt trên bàn giải phẫu ghim chặt.

Tô My cười nửa miệng:

- Mạnh mẽ quá nhỉ? Để xem một lát nữa còn có khí thế như này không. - Tô My đứng thẳng dậy, đeo găng tay giải phẫu, khẩu trang và mũ bảo hộ vào, cầm dao giải phẫu đến sát bên Trương Cung, giọng cô đều đều nghe như đang kể chuyện. - Anh biết không? Mẹ tôi là một bác sĩ giỏi, nhưng tôi từ nhỏ đã ghét máu. Mẹ là bác sĩ, cha là cảnh sát, ai cũng nghĩ tôi sẽ thi Pháp y, nghe buồn cười nhỉ? Dù cuối cùng tôi chọn Pháp chứng nhưng kiến thức về giải phẫu của tôi trước giờ vẫn rất ổn, có điều chưa được tự tay thực hành bao giờ. Anh sẽ vinh dự được làm người đầu tiên được tôi giải phẫu. Thật nóng lòng muốn xem một kẻ độc ác như anh, rốt cuộc tìm màu đen hay màu đỏ, hay vốn dĩ không có? Từ từ mà hưởng thụ cái cảm giác thống khổ của những nạn nhân mà anh đã hại đi nhé.

Trương Cung bị dọa đến kinh hồn bạt vía, đáng vẽ hùng hồn nạt người ban nãy bay đi đâu mất.

- Cô... cô điên rồi! Đừng... đừng có làm vậy! Một nhân viên Pháp chứng như cô phải vì nước vì dân mà phục vụ không phải ở đây giết người đâu.

- Ha... tôi đâu có giết người, tôi chẳng qua là chỉ đang dọn rác thôi. Vì nước vì dân, trừ đi những thành phần gây nguy hại đến xã hội như anh.

Tô My không chán chừ hạ dao, cả căn phòng lạnh lẽo vang lên những tiếng la hét rùng rợn, yếu dần, yếu dần rồi tắt hẳn.

Tô My nhìn lại thi thể Trương Cung trên bàn, trong lòng không hề có chút đồng tình hay hoảng sợ. Giống như cô nói, cô chỉ vừa dọn đi một đồng rác thải của xã hội.

Tô My xả trôi đồng máu trên tay và trên con dao giải phẫu, lòng chợt nhớ đến mẹ. Mẹ cô từng dùng con dao này để cứu không biết bao nhiêu người, vậy mà cô, lại dùng nó để giết người. Nhưng mà cô không thể không làm thế, nếu không sẽ có càng nhiều càng nhiều những người vô tội bị làm hại.

Xin lỗi cha mẹ, con không thể làm theo lời hai người. Con sẽ dùng cách của riêng con để bảo vệ chính nghĩa.

Đôi khi, bóng tối, phải được diệt bằng bóng tối bởi lẽ, ánh sáng, đôi khi, quá yếu ớt...

Trương Cung mất tích, báo án chẳng bao lâu cái xác không còn nguyên vẹn của hắn được tìm thấy. Nguyên nhân tử vong chính xác không thể xác định, chỉ có thể suy đoán hắn bị giải phẫu sống bởi một người có kiến thức y học khá ổn định tuy còn hơi non tay. Nơi tìm ra hắn phát hiện một dòng chữ máu:

NGƯỜI DỌN RÁC

Vụ án đó gây chấn động một thời gian dài nhưng cuối cùng không thể tìm được bất cứ manh mối nào. Nhiều người dân cảm thấy Trương Cung chết là đáng.

Mọi chuyện cũng dần lắng xuống cho đến khi có thêm nhiều thi thể được tìm thấy trong trạng thái tương tự. Ba chữ "Người dọn rác" xuất hiện nhiều lần nhưng vẫn không hề có một manh mối nào.

Điều đặc biệt trong chuyên án này là tất cả các nạn nhân đều là những nghi phạm trong các vụ án lớn tưởng như đã có chứng cứ buộc tội xác đáng nhưng cuối cùng lại được phán vô tội.

Từ khi vụ án mạng liên hoàn này ra đời, nhiều tên hung thủ sợ tới mức không dám trốn tội, chủ động tự thú lãnh án vào tù.

Tô My ngồi một mình trước máy tính, khoảng thời gian gần đây cô khá nhàn rỗi. Cô chợt nghĩ đến mục đích ban đầu của mình khi chọn ngành này. Tô My luôn tin cha cô vô tội, cô sẽ có ngày giải được oan cho cha. Tô My biết, cô đang ngày càng gần cái bí mật ấy rồi.

Hôm cha cô tự sát là sinh nhật cô, ông có uống chút rượu cùng bạn bè đồng nghiệp. Tô My mới trở về nhà cũ, cô chợt tìm thấy đoạn băng ghi hình của đêm hôm ấy. Mọi chuyện đều rất tuyệt vời, Tô My như chìm vào giấc mộng hạnh phúc khi còn nhỏ. Cho đến khi...

Cha cô ra ngoài ban công hóng gió, Tô My nhìn thấy một bóng người bám sát sau ông.

Kim Chí Hùng!

Một người đồng nghiệp, một người cấp dưới của cha cô!

Tô My không chờ thêm một giây nào nữa, cô cần phải xác minh lại thông tin này.

Nửa năm trời, Tô My vùi đầu vào vụ án của cha, khi có đầy đủ chứng cứ, cô lại có chút không muốn tin. Bị người mình tin tưởng nhất phản bội, cảm giác của cha lúc ấy, như thế nào?

Tô My rất muốn cho Kim Chí Hùng một cơ hội. Cô tạo ra một bản sao chứng cứ, đi thẳng đến nhà người chú mà cô vẫn kính yêu.

Kim Chí Hùng đã thay đổi nhiều, ông ta đã 50, 60 tuổi. Đối mặt với Tô My, Kim Chí Hùng坦然 thừa nhận tội ác ngày nào.

Năm đó, người tham ô, ăn hối lộ là ông ta, không phải cha cô. Tô Minh Phong phát giác ra hành động của người đồng nghiệp, kiên quyết muốn báo cáo lên trên. Kim Chí Hùng ghét nhất là cái tính cương trực, nghiêm khắc đó của Tô Minh Phong.

Ông ta giả vờ hối lỗi, tìm cách kéo dài thời gian và cuối cùng, đẩy cha cô ngã chết vào đúng hôm sinh nhật cô, dàn dựng thành một vụ tự sát, đổ hết tội lỗi lên đầu cha cô, hại gia đình cô nhà tan cửa nát.

Kim Chí Hùng tình nguyện nhận tội.

Tô My loạng choạng rời khỏi căn nhà đó. Cô cũng không biết mình về tới nhà như thế nào.

Nộp hết chứng cứ lên toà án, Kim Chí Hùng phải đền tội, tâm trạng Tô My cũng không khá lên nổi dù chỉ một chút. Một ngày qua đi, cô cảm thấy mình không phải đang sống mà là đang tồn tại. Tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì cả...

Kim Vân Phú, Con trai của Kim Chí Hùng hận Tô My đến tận xương tủy, cô đã hại chết cha hắn. Hắn muốn báo thù cho cha. Tô My cũng biết điều đó.

Đến tận lúc Kim Vân Phú kè dao vào cổ, Tô My cũng không phản kháng dù chỉ một chút.

Cái chết đối với cô bây giờ là một sự giải thoát. Cuộc sống mệt mỏi, máu tanh này, cô chịu đủ rồi...

Oan oan tương báo hơn chục năm, cũng đến lúc nên chấm dứt rồi..

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hội ngộ

Gillette giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Kí ức của kiếp trước, cô đã cố chôn sâu trong lòng, cố gắng không nhớ về nó nữa, cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới. Vậy mà đêm nay nó lại trở về, chân thực, sống động hơn bao giờ hết. Phải chăng là vì sát khí trong cô lại lần nữa khởi động?

Gillette rời giường bước vào phòng vệ sinh, nét mặt cô trắng bệch không huyết sắc. Gillette vớt nước vỗ lên mặt, kéo bản thân tỉnh táo lại.

Tô My của kiếp trước đã chết rồi, hiện giờ chỉ có Gillette Gray mà thôi.

Gillett nhìn bản thân trong gương, lòng thầm khẳng định. Cô dần trấn tĩnh lại, trở về giường, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Cùng lúc ấy, dinh thự Gray bắt ngờ tiếp đón một vị khách quen đã lâu không ghé thăm, Sirius Black

Chú Sirius rời khỏi Hogwarts liền chờ về căn nhà số 13 đường Grimmauld. Chú không muốn làm liên lụy đến người bạn của mình nên chú quyết định là tốt hơn hết là cứ về đây, dù chú ghét cay ghét đắng nơi này. Sirius cảm thấy mình có thể đến dinh thự Gray kiểm Micheal sau cũng được.

Con gia tinh Kreacher vẫn khó chịu như vậy, tuân lệnh nhưng luôn lăm bằm những lời chửi rủa. Sirius biết, chú cũng lười quan tâm, bây giờ điều quan trọng hơn hết là giữ cho mọi thứ yên ổn cho đến khi hoàn toàn được minh oan. Cái Bộ ngu xuẩn chết tiệt ấy hẳn sẽ ếm nhem vụ này đi. Không biết lũ đó giấu được đến bao giờ.

Một tháng quanh quẩn trong nhà Black, Sirius thật sự cuồng tay cuồng chân đến phát điên. Chú căm ghét nơi này, luôn muốn thoát ra khỏi đây vậy mà bây giờ Sirius lại phải tự giam mình trong căn nhà chết tiệt này. Chú cố gắng giữ mình ngồi yên bằng cách nghĩ đến ngục Azkaban, nơi còn kinh khủng hơn ngàn lần, mười năm trời Sirius còn đợi được, vài tháng thì đã sao chứ?

May mắn thay, chú Sirius không phải đợi quá lâu, Ryan đem đến cho chú bức thư của Gillette.

Chú Sirius thân mến,

Bộ đang cố gắng kéo dài thời gian công bố sự thật, con rất tiếc khi chú phải đợi lâu như vậy. Chú chắc cũng không ghé nhà con. Con biết chú không thích nhà Black cho lắm. Nhưng mà chú đừng lo, cha con vẫn đang tạo sức ép cho Bộ Pháp thuật, việc của chú hẳn sẽ được xử lý trong vòng một đến hai ngày tới.

Còn nữa, chú không cần lo cha con bị liên lụy, đến giờ người có thể gây phiền phức cho cha còn chưa có xuất hiện đâu. Nhưng mà nếu chú muốn cẩn thận thì có thể đến nhà con vào ban đêm dưới hình dạng Chân Nhồi Bông. Cha con rất mong chú.

Gặp lại chú vào lễ Giáng Sinh.

Thương chú,

Gillette,

Gillette Gray.

Sirius mỉm cười đọc thư, con bé đúng là rất thông minh. Chú cũng đến lúc nên ra khỏi nơi này rồi.

Sirius hoá thành một con chó màu đen to bất thường, rời khỏi căn nhà số 13, phóng về hướng dinh thự Gray. Con chó như hoà làm một với bóng đêm.

- Gâu! Gâu!

Ánh sáng từ bên trong dinh thự Gray như lấn át cả màn đêm, soi rõ con chó đen trước cửa. Chú Sirius đứng ngoài sủa lớn.

Cạch! Cạch!

Sau một loạt âm thanh, cánh cửa dinh thự Gray mở ra, bóng dáng cao cao của Micheal xuất hiện ngay trước cửa.

- Quả nhiên là cậu!

Micheal mỉm cười ôm lấy cái đầu xù của con chó. Con chó lớn dần dần lên rồi đứng thẳng, chú Sirius vòng tay ôm lại người bạn đã lâu không gặp. Giọng chú khàn khàn:

- Mười năm rồi tớ mới lại nhìn thấy cậu.

Micheal xúc động nói:

- Tớ vẫn luôn tin cậu vô tội. Mau vào trong đi.

Hai người bạn cùng khoác vai nhau tiến vào phòng khách, Miranda đang làm thêm đồ ăn trong bếp, trên môi cô là một nụ cười dịu dàng. Ngồi ở ghế sofa là một vị khách khác...

- Remus! - Chú Sirius kinh ngạc kêu lên.

Remus Lupin giật mình quay đầu lại, mắt thầy trừng lớn khi nhìn thấy Sirius. Thầy đứng phắt dậy, bật thốt:

- Cậu vượt ngục đấy à?

Chú Sirius khựng lại, quay đầu nhìn người đàn ông tóc xám đang chống tay vào tường khô sở nhin cười bên cạnh.

- Mike! - Hai hàm răng chú nghiến vào nhau.

Micheal đứng thẳng dậy, một tay chống hông, một tay quệt nước mắt.

- Được rồi, được rồi! Là lỗi của tớ, lúc Gillette gửi thư thông báo, tớ nghĩ sẽ hay ho lắm nếu Remus gặp cậu mà không biết gì cả. Và đúng là mắc cười hết cỡ.

Remus ngơ ngác đứng giữa phòng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sirius thò tay cốc đầu Micheal:

- Mười năm cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả! Phong thái huynh trưởng Slytherin đi đâu rồi? Thật ầu trĩ!

Micheal vò vò mái tóc xám.

- Kệ tớ, vui là được. Mà cậu không tính giải thích cho quý ngài Mơ Mộng Ngớ Ngẩn đây sao? Tớ thấy là Remus đang thật sự hoang mang đấy.

- Đó không phải là việc của cậu sao? - Chú Sirius nhướn mày.

Micheal bĩu môi, lôi thầy Remus ngồi xuống lại cái ghế sofa từ từ giải thích mọi chuyện.

- Peter Pettigrew á? - Remus há hốc miệng không thể tin nổi.

- Nếu không thì là tớ à? - Chú Sirius bĩu môi.

- Merlin! Các cậu đôi vai mà không nói cho tụi này! - Remus cứ ngó tròn tròn chú Sirius, thầy không hài lòng lắm với việc bị thằng bạn thân giấu nhem kế hoạch.

Chú Sirius nhún vai:

- Muốn lừa địch phải lừa cả ta mà. Xin lỗi vụ đó nhé!

Remus gật đầu:

- Tớ đã thật sự nghĩ cậu là kẻ phản bội. Xin lỗi về vụ đó. Tội mình huê.

Ba người bạn xúc động ôm chặt nhau, tình bạn của họ không gì có thể đo đếm được, nó là một thứ gì đó rất thiêng liêng, rất gắn bó.

- Mà, - Chú Sirius chột lên tiếng. - Đến tận bây giờ tớ mới lại gặp bạn bè cùng khoá thực thụ đấy. Vừa ra khỏi Azkaban thì đụng Peter và Snape. - Chú là lười như thể ném phải một vị rất kinh nào đó của kẹo Barthe đủ vị.

Micheal nhăn mặt:

- Tớ đồng ý về vụ Peter nhưng tớ không thể nào hiểu nổi tại sao mấy cậu cứ ghét Sev đến như vậy. Cậu ấy thì sao chứ?

- Hấn theo phe Hắc ám! - Sirius và Remus đồng thanh.

Micheal nhướn mày:

- Vì như vậy à? Mấy cậu đúng là chẳng cập nhật thông tin gì cả. Snape là điệp viên hai mang của cụ Dumbledore mà.

- Hà? Ý cậu là hấn gia nhập Tử thần Thực tử là để lấy thông tin cho phe ta? Snivellus làm công việc nguy hiểm như vậy á? - Chú Sirius kinh ngạc.

Micheal gật đầu.

- Không phải ngay từ đầu nhưng cũng từ lúc Voldemort nhắm vào Harry.

- Xi! - Chú Sirius bĩu môi. - Thế thì hấn vẫn từng là Tử thần Thực tử đúng chất. Dù sao tớ cũng không thích nổi hấn. Nếu không phải có cậu đứng giữa, bọn tớ đã dần cho hấn vài trận rồi.

Micheal nhăn mặt không nêu ý kiến. Đúng lúc ấy Miranda bung một khay bánh ngọt từ trong bếp bước ra.

- Mọi người ăn một chút trước đi. Khuya rồi cũng không thiết đãi linh đình gì được.

Sirius vừa bốc bánh vừa cười:

- Cậu bớt kiêu cách đi Miranda. Hồi trước cậu đâu có như vậy. Mỹ nhân Griffindore mang phong cách Slytherin quả có chút không quen mắt.

Miranda đặt khay bánh xuống bàn tiện tay cốc đầu Sirius một cái.

- Đối xử từ tế không thích thích bạo lực hả?

Chú Sirius xoa đầu:

- Quả nhiên là bản chất vẫn không hề thay đổi. Cú đó đau đấy!

Thầy Lupin chậm rãi nhai nuốt, nhướn mày nhìn người bạn Chân Nhồi Bông của mình:

- Bảy năm liên tục vẫn không làm bỏ quen được với vụ đó hả? Chắc trốn trong ngục Azkaban lâu quá nên mới quên tiết luôn sự bạo lực của Miranda.

- Sirius trốn được mười năm nên quên, còn cậu chắc là nhòn rồi chứ gì? - Miranda nhìn Remus trêu chọc.

Cho nốt miếng bánh vào miệng, thầy lắc đầu:

- Gì chứ mấy cú đánh đó thì không bao giờ nhòn được. Mấy chục năm vẫn cứ như ngày đầu.

Miranda bật cười:

- Tớ thật sự bạo lực đến thế sao?

- Làm gì có, em yêu, em là người hiền nhất mà anh từng gặp. - Micheal lập tức phản bác.

Remus và Sirius ăn ý đồng thời làm động tác nôn ọ.

- Cậu càng ngày càng sến súa.

Micheal lờm hai thằng bạn một cái sắc lẹm. Miranda ở bên cạnh cố nín cười.

- Hai cậu còn nhớ lần đầu bị tớ thu thập không?

- Đương nhiên là còn nhớ chứ. Bọn tớ nấp dưới tấm áo khoác tàng hình của James đi rình cậu rình Mike. - Sirius đáp. - Thế mà cậu cũng phát hiện chúng tớ. Tớ vẫn luôn thắc mắc vụ đó.

- Tớ khá nhạy cảm với hơi thở. Cho dù các cậu núp dưới tấm áo khoác các cậu vẫn cần phải thở, và tớ thì biết tông tấm áo khoác đó của James. - Miranda nhún vai.

Micheal ngăn ra:

- Mấy cậu đi rình cô ấy rình tớ á? Cái khi gì vậy?

Thầy Lupin tốt bụng lên tiếng giải thích:

- Hồi đó Miranda luôn nghi ngờ cậu thường xuyên lang thang ở Hogwarts vào ban đêm. Nên cô ấy muốn xem xem cậu làm chuyện mờ ám gì, còn bọn tớ thì bám đuôi cô ấy.

Micheal nhìn Miranda:

- Tức là em biết thừa anh vụ anh thám hiểm Hogwarts hả? Vậy mà lúc đụng phải anh trên hành lang tầng bảy em làm như không biết gì cả.

- Nhờ vậy mà anh mới quen em không phải sao? Cầu nhau gì nữa?

- Đụng nhau ở hành lang tầng bảy á? Cậu lên đó làm gì Miranda? - Remus thắc mắc.

- Tớ, ừm, chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. - Miranda ngập ngừng.

Ba người đàn ông nhìn cô, chẳng mấy tin tưởng vào cái gọi là "tình cờ". Miranda đành lên tiếng:

- Thật ra ở tầng bảy có một căn phòng sẽ biến thành bất cứ nơi nào mà mình cần. Hồi đó, mình lên căn phòng đó để giấu đồ.

- Phòng Cần thiết. - Chú Sirius bắt thốt.

- Phòng Cần thiết sao? - Miranda nghi ngờ hỏi lại.

- Phải, là phòng Cần thiết, đó là cái tên mà con gái cậu đặt cho căn phòng đó. Là cậu nói cho nó biết sao?

- Không, tớ không nói. Gil đã tìm ra căn phòng đó á? - Miranda lắc đầu.

Chú Sirius vừa ăn bánh vừa kể lại chuyện tối hôm chú được trả tự do.

- Vậy là con bé chỉ dựa vào câu chuyện tớ kể lại mà tìm tới đó á? Chà, thông minh thật đấy. - Micheal kinh ngạc nói.

- Đúng là rất thông minh. - Remus gật đầu đồng tình.

- Vậy là tối hôm đó cậu trốn vào phòng Cần thiết, lúc ra ngoài thì đâm phải Miranda. Hay là cậu định vào trong thì bắt gặp Miranda rồi cô ấy đưa cậu đi trốn?

Micheal chống cằm trả lời:

- Về sau. Thực ra lúc đầu tớ thấy cô ấy chạy vụt qua tớ, tớ còn không kịp nhìn xem là ai thì giám thị đuổi gần tới rồi cánh cửa hiện ra. Miranda đột nhiên quay lại, sau đó nhìn thấy tớ và ánh đèn của lão Filch đang tới gần khúc quanh, cô ấy túm tớ chạy luôn.

Sirius cười gian:

- Và thế là hai cậu tìm một chỗ nấp, cùng nhau trải qua đêm dài lằng mằng, cuối cùng thân thiết với nhau, kết thành phu thê.

Remus bật cười, dáng vẻ thầy trông bốt u ám, tiêu tụy hẳn khi ở bên bạn bè. Micheal cóc đầu Sirius:

- Đêm lằng mằng cái đầu cậu ấy, chạy muốn hụt hơi rồi ai về nhà nấy, chẳng có gì cả.

Chú Sirius ôm đầu la lên oai oái:

- Đúng là vợ chồng mà! Các người có biết cóc đầu đau lắm không? Ảnh hưởng đến sự phát triển não bộ của tớ rồi ai đền? Vợ chồng các cậu thật tàn nhẫn. Đau lắm đấy!

Micheal khoanh tay:

- Không đau thì cóc làm gì?

Sirius bị tổn thương nặng nề, ngồi xuống sô pha bốc một miếng bánh lớn nhồm nhoàm nhai, chú cần lấp đầy "vết thương đau đớn" trong lòng. Remus nhìn cười đến muốn nội thương, có bạn bè bên cạnh, là một loại hạnh phúc.

Chương 26: Không thể sống sót

Dear con gái yêu,

Bộ đã chấp nhận thỏa hiệp, Cornelius Fudge sẽ chủ động nhận sai và kết án Peter vào chiều ngày mai. Chân Nhồi Bông sẽ sớm được giải oan. Peter sẽ lập tức được đưa vào Azkaban sau khi kết án vì thế con không cần phải lo lắng nữa. Cảnh nhà báo hẳn sẽ sôi sục vì vụ này lắm, cha nhất định sẽ không để Bộ ếm đi.

Nhân tiện, đúng như con nói, Sirius vừa đến đây, cậu ấy quả thực thay đổi nhiều lắm, không còn đẹp trai như xưa nữa. Remus suýt nhảy dựng lên vì tưởng Sirius vượt ngục. Cảnh tượng đó quả thực buồn cười lắm.

Giáng sinh này con sẽ về nhà chứ? Chúng ta có thể đến thăm chú Sirius của con và giúp cậu ấy đem Harry ra khỏi nhà Dursley. Cha đã nghe chuyện rồi, đáng ra cha phải tìm Harry sớm hơn thì cậu nhóc đã không phải khổ sở đến thế. James hẳn thất vọng vì cha lắm, cha hi vọng Harry sẽ hạnh phúc hơn khi được sống với cha đỡ đầu.

Hơi dài rồi, mẹ con đang giục cha dừng bút vì thế, dù rằng không muốn một chút nào, cha sẽ đặt dấu chấm tại đây.

Nhớ con nhiều vô cùng!

Người cha yêu thương con nhất đời,

Micheal,

Micheal Gray.

Gillette cứ nhìn mãi là thư của Micheal, cô cũng nhớ cha lắm. Micheal đã cho cô cảm giác ấm áp khi được cha che chở, cưng chiều, yêu thương mà đã rất lâu cô không được cảm nhận. Cha lại bắt đầu tự trách về vụ chú James, Gillette thật muốn đến an ủi ông. Nhưng cô không thể, cô vẫn còn chuyện phải làm, Giáng sinh đến cũng nhanh thôi. Lúc ấy cô có thể nghe cha nói bao nhiêu tùy thích.

[Tom, tối ngày mai chúng ta sẽ hành động. Chiều mai hẳn bị tuyên án.]

[Em chắc chứ? Ngày mai em có một tiết thiên văn học đấy. Và em định ra khỏi trường bằng cách nào? Cô bé, em cứ để anh làm cũng được mà. Anh nghĩ anh vẫn dư sức giết chết hắn.]

Gillette kiên quyết viết.

[Để rồi anh lại lẫn mất tầm mắt? Không đâu, Tom. Em không muốn. Em biết anh lo lắng, nhưng sẽ không có chuyện gì đâu. Chẳng lẽ anh không tin em đến vậy sao? Em là học trò

của anh đấy, hơn nữa, em biết cả tá lối đi bí mật để ra khỏi Hogwarts.]

[Đương nhiên là anh tin em. Có điều, anh cảm thấy thật bất lực.]

Gillette mỉm cười.

[Em không phải búp bê sứ anh cần phải nâng niu bảo vệ. Em là người có thể cùng anh sống vai, đối mặt với mọi chuyện. Em không muốn làm gánh nặng của anh đâu, Tom à. Khi chiến đấu, anh có thể giao phía sau lưng cho em, chứ không phải một mực bảo hộ em sau lưng. Anh hiểu chứ?]

Tom cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Gillette nói đúng. Chúa tể Hắc ám như anh, người bên cạnh, không thể là một kẻ vô dụng. Anh thích cô, chẳng phải chính là vì sự mạnh mẽ đặc biệt ấy sao.

[Được rồi, nhớ mang anh theo. Dù thế nào, anh cũng theo em tới cùng.]

Gillette cười ngọt ngào, sao cô có thể không mang anh theo đây?

- Bỏ sao vậy, Gil? Cả ngày hôm nay bỏ cứ ngẩn ngơ suốt. - Hermione lo lắng hỏi khi năm đứa tiến về Đại Sân Đường để ăn tối. - Có chuyện gì sao?

- Hả? À không. Mình chỉ hơi mệt thôi. - Gillette giật mình đáp.

Harry cau mày:

- Bỏ có cần tui này đưa xuống bệnh thất không?

- Không cần đâu. Lát nữa mấy bồ xin nghỉ tiết Thiên Văn Học hộ mình là được. Mình muốn đi nghỉ sớm.

Gillette nhanh chóng chuồn về phòng ngủ, chuẩn bị mọi thứ thật kĩ càng. Cô tự yểm cho mình một bùa Tan ảo ảnh rồi thần nhiên đi đến chỗ cây liễu roi. Gillette nhặt một nhánh cây dài dưới đất, dứt khoát ấn vào một cái mấu nằm trên thân cây xù xì của cây liễu roi đang chực chờ quăng quật mấy cái cành tấn công. Cây liễu roi khựng lại, bất động giữa không trung.

Gillette nhanh chóng đến được lều Hết, cô phá vỡ một cái cửa sổ đã gãy hỏng từ lâu, có lẽ là dưới con cuồng nộ của thầy Lupin. Gillette độn thổ, bóng dáng bắt chợt biến mất.

Ở một nơi khác cách rất xa làng Hogsmeade nhưng lại rất gần Azkaban, Gillette đột ngột xuất hiện. Đây là con đường duy nhất dẫn tới vòng tay "yêu thương" của lũ giám ngục.

Trời lạnh giá, tối đen, gió rít ù ù bên tai, Gillette chửi thầm trong lòng, đáng ra cô nên đem theo nhiều áo hơn. Đêm nay không trăng, mấy cái cây khẳng khiu, khô khốc chìm trong bóng tối, con đường ẩn hiện dưới ánh sáng mờ mờ của mấy ngôi sao. Một khung cảnh đầy u ám, chết chóc.

Giống như Hogwarts, khu vực xung quanh Azkaban không thể thực hiện phép độn thổ và các phương thức di chuyển nhanh khác, vì thế tù nhân vẫn thường được áp tải qua con đường này.

Gillette cứ chờ như vậy dưới giá buốt, hai tay của cô ngày càng mất đi hơi ấm, Gillette xoa xoa hai bàn tay vào nhau, mỗi thở ra, một làn sương mờ lại xuất hiện. Tom đau lòng không thôi nhưng anh lại chẳng thể làm gì, đến một thân thể cho từ tể anh còn không có. Người mà Chúa tể Hắc ám anh để trong lòng, lại phải chịu khổ như vậy, Peter thật đáng chết, trăm ngàn lần cũng không đủ.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa đều đều vang lên, một chiếc xe kéo bằng vong mã xuất hiện.

Đến rồi!

Gillette tiến đến gần hơn, cô kinh ngạc nhận ra bản thân mình cũng có thể nhìn thấy vong mã. Từ khi trở thành Gillette Gray, cô đâu có chứng kiến người nào chết đâu? Chẳng lẽ là từ kiếp trước? Vậy cũng được hả?

Gillette vừa nghĩ vừa cẩn thận tiếp cận cái xe. Cô phóng một bùa chú, bánh xe rơi ra khiến cả cái xe chao đảo, đám vong mã lồng lên, hí loạn đến đỉnh tai nhức óc.

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên ngay vị trí Gillette vừa đứng, cô chỉ cần chậm 0,0001 s nữa thôi là sẽ tan xác, thật nguy hiểm. Một giọng khàn khàn hô lên:

- Ai đó?

Gillette cẩn thận quan sát, cô giật mình nhận ra...

Moody Mất Diện!

Nếu là ông ấy thì vụ này khó rồi, Gillette không muốn giết Moody chút nào, hơn nữa ông ấy cũng là một Thần sáng giỏi, rất khó giải quyết.

- Snuffly!

Moody phóng một bùa choáng, Gillette lại vội vàng nhảy qua chỗ khác, cô biết bùa Tan ảo ảnh vô dụng với con mắt thần của Moody. Nếu vậy, như thế này thì sao?

- Lumus Maximum!

Một luồng ánh sáng cực đại vọt ra từ đầu đũa phép của Gillette khiến cả không gian ngập trong thứ ánh sáng khiến đôi mắt con người không thể chịu được. Gillette nhếch môi cười, bóng tối, đâu phải là nơi duy nhất để ẩn trốn. Bùa bảo vệ khiến cho Gillette có thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ, ngoại trừ cô, không ai có thể nhìn thấy gì cả, chỉ có một màu trắng chói loà và nhức mắt.

Gillette xông tới trước, cô muốn đánh Choáng đám Thần sáng. Gillette vừa phóng bùa về phía Moody, ông như thể cảm nhận được cô, vút quay lại, gào lên một cái gì đó nghe không rõ. Gillette biết, bùa chú đó của Moody đánh trúng cô rồi, vậy mà cô lại bị gì hết, tại sao chứ?

Gillette không có thời gian suy nghĩ, vừa thấy các Thần sáng gục xuống cô lập tức chĩa đũa phép vào Peter hô lớn:

- Avada Kedavra!

Điều kì lạ gì đó đã xảy ra, một sợi chỉ mảnh màu trắng từ thân thể Peter thoát ra kéo dài tới tận đầu đũa của Gillette, nó nhanh chóng bị cây đũa Từ thần hấp thu hết. Peter chết, cơ hội trở thành ma cũng không có, bản thân hắn chẳng thể hiểu nổi lý do vì sao và hung thủ là ai, đằng nào thì, hắn cũng chết rồi.

Gillette nhanh chóng độn thổ về lều Hét. Quá vội vã, cô chẳng hề nhìn thấy hiện tượng kì lạ kia. Gillette chợt nghĩ đến bữa chú vừa nãy của Moody, không phải đánh trúng Tom rồi chứ?

[Tom, Tom! Anh có sao không? Anh đâu rồi?]

Gillette chờ mãi cũng không thấy Tom đáp lại, cô lặng cả người. Không phải chứ...? Không thể nào đâu!

[Tom! Anh có nghe thấy em không vậy?]

Gillette cứ nhìn vào trang giấy ngả vàng, chờ đợi nét chữ rồng phượng của ai kia, nhưng... chẳng có gì hiện lên hết. Cuốn sổ cứ nằm đó, trên cái sàn nhà cũ nát, dơ bẩn của lều Hét, không chút sức sống.

Tách!

Nước mắt của Gillette lần nữa rơi trên cuốn sổ. Anh ấy, thật sự đã đi rồi sao? Vì chấn cho cô đòn phép đó của Moody? Tìm Gillette như co thắt lại, đau đớn vô cùng.

Cô không tin! Gillette tiếp tục viết, đầy tuyệt vọng. Con người mạnh mẽ nhường ấy, nước mắt đang lăn chả tuôn rơi, ướt đầm cả một mảng. Tom đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô, cô... thật sự không muốn mất anh.

Gillette viết đến nỗi hai tay rã rời, tim cô đập đầy một nỗi tuyệt vọng. Anh ấy vì chấn cho cô...

Gillette không nhận được nhớ về những lúc vui vẻ của hai người, tên ngốc ấy đã cho cô thấy một màu sắc khác của cuộc sống, một hương vị khác, ngọt ngào và tràn ngập màu hồng. Nhớ về lần đầu tiên cô nhìn thấy anh... Nhìn thấy...

Gillette chợt nghĩ tới một điều gì đó, cô rút ra cây đũa Từ thần, nó loé lên một tia sáng xanh kì lạ. Gillette làm như hồi trước, khi cô truyền ma lực cho Tom để anh hiện hình quan sát Ryan. Lần này có điều gì đó khác với lần trước. Một sợi chỉ mảnh màu xanh nổi dài đến cuốn sổ, nhanh chóng chui hết vào trong, theo đó, Gillette cảm thấy sức lực của mình cạn dần, cơ thể trở nên nặng nề.

Có hiệu quả!

Những dòng chữ kín đầy trên cuốn sổ và mảng nước mắt đồng thời biến mất. Nét chữ của Tom lần nữa hiện lên, không mạnh mẽ mà mờ mờ, yếu ớt, chập chờn.

[Đừng khóc, Gil. Anh đây rồi.]

Gillette yếu ớt mỉm cười. Thật là may quá, anh ấy không sao...

Cô tiếp tục truyền ma lực cho Tom, lần này, chẳng có sợi chỉ bạc nào nữa, Gillette cảm thấy ma lực của mình xói mòn ngày càng nhanh.

- Em mau ngừng lại cho anh!

Gillette chợt nghe thấy tiếng Tom gào lên. Cô giật mình ngừng lại.

- Sao anh lại nói được rồi?

- Anh không chỉ nói được đâu.

Giọng Tom trầm trầm, thật dễ nghe, Gillette cảm thấy, giọng nói của anh, cô có thể nghe cả đời.

Bóng hình mà Gillette luôn khắc ghi trong lòng dần dần hiện lên. Anh càng ngày càng sắc nét hơn, không mờ ảo như lần đầu. Cuối cùng, anh đứng trước mặt cô, không khác gì một nam sinh bình thường nếu không tính đến tài năng và khuôn mặt xuất chúng của anh. Tom không có vẻ gì là một hồn khí, anh có thực thể, giọng nói của anh cũng không còn xa xăm.

Gillette nhìn Tom trân trân, cô không tin nổi vào mắt mình.

- Sao có thể? Ma lực của em cùng lắm chỉ có thể chữa lành vết thương cho anh thôi. Lúc bình thường, còn không thể khiến anh có thực thể như thế này!

Tom nhìn bản thân, đây quả thực là một cơ thể nguyên vẹn, không khác gì mấy chục năm trước, khi anh bị cắt ra. Tom chẳng có thời gian để trải nghiệm cơ thể mới có, cũng chẳng có thời gian để giải thích cho Gillette, người anh yêu còn đang yếu ớt, ma lực cạn kiệt vì anh kia.

- Đừng nói gì vội, chữa thương đã.

Anh bế xốc Gillette lên, tiện tay nhặt cuốn sổ nhặt kĩ và cây đũa Từ thần, rời khỏi lều Hét. Gillette ở trong lòng Tom, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh như

thể cô muốn đem nó in sâu vào linh hồn, muôn đời không quên.

- May quá...

Gillette mỉm cười lấp lăm, đôi mắt cô dần chịu nặng, khép lại, cho dù không nhìn thấy nữa, hình bóng Tom vẫn hiện rõ trong tâm trí Gillette, cả trong giấc mơ của cô...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cây đuũa phép Tử thần

Tom bay nhanh vào trường, tranh né ánh mắt của mọi sinh vật sống. Chẳng mấy chốc, anh đã đến trước cửa bệnh thất. Tom dịu dàng vuốt mái tóc bạc của Gillette.

- Cô bé ngốc, để em chịu khổ rồi. Xin lỗi nhưng giờ chưa phải lúc để anh xuất hiện. Mau khoẻ nhé rồi trở lại tìm anh.

Tom hôn nhẹ lên trán Gillette, toan đặt cô xuống sàn nhưng lại không đành lòng, sàn nhà lạnh quá. Anh cởi áo chùng của mình, trải xuống sàn, rồi cẩn thận đặt cô lên. Xong xuôi, Tom vươn tay gõ mạnh cửa bệnh thất.

Tiếng bước chân chạy vội vang lên, Tom vội tàng hình. Cánh cửa phòng bệnh thất bật mở, bà Pomfrey vẫn còn đang ngái ngủ xuất hiện. Bà nhìn quanh để tìm ra cái người vừa quấy rầy giấc ngủ ngon lành của bà, nhưng chẳng có gì hết. Không lẽ là một trò đùa? Từ con Peeves chăng? Thật là quá đáng hết sức.

Tom đứng bên cạnh nhìn đến sốt cả ruột. Bà ta còn không mau nhìn ra Gillette, còn định để cô ấy nằm dưới sàn đến bao giờ nữa. Đáng chết!

Cạch!

Tom phóng một viên sỏi vào ngay sát bên cạnh Gillette, bà Pomfrey đang định đóng cửa giật mình quay lại. Bà nghi ngờ tiến lên một bước.

- Á!

Bà Pomfrey đá phải Gillette, rú lên kinh hãi. Tom rủa thầm trong lòng, anh phải cố gắng lắm mới để xuống được cái cảm xúc muốn vọt ra, tâm can bảo bối của anh lại phải chịu khổ rồi.

Cuối cùng, bà Pomfrey cũng nhận ra Gillette, bà vội vàng bế cô vào trong bệnh thất. Lúc ấy, Tom mới thở phào nhẹ nhõm, lách người vào theo.

Đặt Gillette lên giường bệnh, bà Pomfrey cẩn thận kiểm tra cho cô. Bà thốt lên kinh ngạc.

- Xói mòn ma lực! Cái quỷ gì thế này? Thật kì lạ! Không được, phải đi báo cho ông hiệu trưởng.

Bà cho Gillette uống một viên thuốc nào đó, rồi vội vã rời khỏi phòng.

Tom nhìn theo bóng bà ra khỏi bệnh thất. Gọi lão Ong mật à? Tom rủa thầm, lão ấy sẽ nhìn thấy anh mắt. Tom lưu luyến vuốt ve khuôn mặt Gillette, đến bao giờ, anh mới có thể đường đường chính chính ở bên cạnh cô, tuyên bố với cả thế giới rằng, cô là của anh đây?

Tom thở dài, vụ yêu đương này còn khó hơn cả chinh phục thế giới nữa. Anh nhìn Gillette lần cuối, rồi rời khỏi bệnh thất. Anh sẽ trở về phòng chờ cô.

Thầy Dumbledore không mấy vui vẻ khi bị đánh thức lúc nửa đêm, nhưng chuyện liên quan đến học sinh thì sao có thể chần chừ. Cụ cẩn thận quan sát Gillette, bà Pomfrey nói đúng, ma lực của cô bé bị xói mòn đến độ gần như không còn. Cụ Dumbledore rút đuũa phép, lầm nhảm hàng đồng câu thần chú kì dị, một vòng sáng từ từ bao phủ lấy Gillette. Những chú văn cổ xưa ẩn hiện, quay vòng vòng xung quanh cô. Một lát sau, cụ Dumbledore thở hắt ra, thu hồi phép thuật.

- Bà Pomfrey, nếu không phiền xin bà vui lòng nhắc lại cho. Cô bé này xuất hiện ở...?

- Ngay trước cửa phòng tôi, thưa ông hiệu trưởng, được đặt nằm trên cái áo chùng này.

Bà Pomfrey giơ cái áo chùng của Tom lên, đôi mắt sáng của cụ Dumbledore nhìn chăm chăm vào cái áo. Cụ, hình như từng thấy cái áo này rồi. Dumbledore vừa muốn vươn tay nhận lấy cái áo thì đã bị hót tay trên.

Gillette nắm chặt lấy cái áo chùng của Tom, nhất quyết không buông. Cụ Dumbledore nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt thâm thúy.

- Con tinh rồi à? Nhanh như vậy đã tỉnh lại, phải nói là thầy rất ngạc nhiên đấy. Nhân tiện, con cho thầy xin cái áo được không? Thầy hơi nghi ngờ nó

một chút.

- Không thể, thưa giáo sư. - Gillette kiên quyết. - Đây là áo chùng đồng phục cũ của cha con, con rất yêu thích nó.

Gillette thăm xin lỗi cha và Tom, không nói thể này thì còn lâu mới thoát được.

- Vậy con xuống đây bằng cách nào? Tại sao lại ra nông nỗi này? - Cụ Dumbledore tiếp tục gắng hỏi.

Bà Pomfrey có vẻ muốn can thiệp vào lắm rồi nhưng lại chưa có cơ hội, bà lúc nào cũng muốn bệnh nhân của mình được nghỉ ngơi.

- Ông hiệu trưởng, tôi hi vọng ông nhanh lên một chút. Con bé vẫn chưa hoàn toàn khoẻ mạnh đâu.

Gillette mỉm cười rạng rỡ:

- Con cảm thấy khoẻ lắm, thưa cô. Còn về chuyện mà thầy hỏi, con cũng không rõ lắm.

Con hơi mệt mỗi từ sáng hôm nay nên xin nghỉ tiết Thiên Văn Học để về phòng sớm. Con đang nằm ngủ thì thấy càng ngày càng mệt vì thể dành khoác thêm áo chùng của cha tìm đến bệnh thất. Đến được cửa phòng thì con ngất.

Cụ Dumbledore vẫn cứ chăm chú nhìn Gillette, như thể cụ muốn nhìn thấu cô, cụ có vẻ không mấy tin vào câu chuyện mà cô bịa nên. Gillette bình tĩnh nhìn lại cụ, không có vẻ gì là sợ sệt, trốn tránh hay chột dạ.

Một lúc lâu sau, khi bà Pomfrey đã sốt ruột vô cùng, cụ Dumbledore hiền từ nói:

- Thôi vậy, con nghỉ ngơi sớm đi cho mau khoẻ. Ta nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.

Gillette thở phào nhẹ nhõm, bà Pomfrey cho cô một liều thuốc ngủ, Gillette nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Sáng hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng líu ríu của mấy đứa bạn. Hermione hồi lỗi nhìn cô:

- Xin lỗi đã làm bò thức giấc.

Gillette mỉm cười:

- Không sao đâu. Đẳng nào thò bây giờ cũng muộn rồi.

Gillette đánh mắt nhìn đồng bánh kẹo xung quanh, kinh ngạc thốt lên:

- Nhiều thật đấy!

Ron liền chen vào:

- Mọi người đều biết chuyện cậu bệnh. Quà đó là của huynh trưởng Sebastian, đó là của đội trưởng Marcus, kia là của thầy Snape, còn cả Dean Thomas nữa, thẳng đó hình như đang cảm nắng bò, chỗ còn lại thì mình không biết, nhưng bốn gói này là của tụi mình.

Gillette mỉm cười:

- Cảm ơn mấy bò!

Đã lâu lắm rồi Gillette không được hưởng cái cảm giác được quan tâm. Thật sự tuyệt hơn rất nhiều so với cuộc sống cô độc kiếp trước.

Draco ném một thanh socola cho Gillette.

- Đừng ngần ra nữa, ăn đi cho mau khoẻ.

Gillette gật đầu, nhận lấy thanh socola và bóc vỏ. Vị socola tan ra trong miệng, ngọt ngào vô cùng.

- Cuối cùng là bò xảy ra chuyện gì vậy, Gil?

Gillette miệng vẫn ngậm socola, lắc đầu.

- Mình cũng không biết nữa. Có lẽ là một chút bệnh.

Harry còn muốn nói gì đó thì bà Pomfrey đã quát lên:

- Hết giờ thăm bệnh rồi mau về hết đi! Cô bé cần nghỉ ngơi!

Bốn đứa giật bắn mình, đành phải tiếc nuối rời đi.

Nằm thêm nửa ngày, Gilette xin về. Bà Pomfrey cầu nhàu đủ điều, mãi sau mới đồng ý, trước khi Gilette rời khỏi còn phải nghe bà thuyết giáo dặn dò một tràng dài. Đến lúc được thả đi, cô vẫn thấy tai mình kêu ong ong.

Gilette chạy vội về phòng, trong phòng cô vậy mà chẳng có bất kì ai. Tom? Anh ấy đâu rồi? Chẳng lẽ...? Gilette đưa mắt khắp phòng tìm kiếm cuốn nhật ký của Tom. Bất chợt...

Cạch!

Một tiếng động lớn vang lên, Gilette chưa kịp phản ứng đã nghe thấy giọng trầm khàn đầy quyến rũ của Tom:

- Em đang tìm gì vậy?

Gilette quay phắt lại, đập vào mắt cô là nửa thân trên trần như nhộng của Tom, anh vừa tắm xong, mặc độc một cái quần đùi, người còn vương hơi nước ẩm. Trông anh thư sinh như thế nhưng cơ bụng múi nào ra múi đấy, quyến rũ vô cùng.

Gilette nhìn Tom đến ngẩn ngơ. Tay anh vẫn cầm khăn xoa xoa mái tóc ướt hơi rồi, khoe miệng cong lên.

- Sao hả? Đẹp không?

Gilette vô thức gật đầu, rồi chợt nhận ra bản thân vừa làm gì, mặt cô đỏ bừng, lắc đầu nguầy nguậy, hai mắt nhắm chặt.

- Anh... anh mau mặc đồ vào đi. Áo chùng của anh đây này.

Cô nhắm chặt mắt ném đại cái áo chùng cầm về từ bệnh thất cho anh. Tom bắt lấy, cười cười trông áo qua đầu.

- Nhóc nhìn anh đến thất thần, anh đây đẹp trai quá hả?

- Em mới không có!

- Mặt em đỏ bừng kia, còn nói không có. - Tom tiếp tục trêu chọc.

- Mặc kệ anh! Đó là do em nóng quá thôi. - Gilette tiếp tục chống chế.

Cô kiên quyết nhắm mắt, nên mọi thứ đều trở nên tối đen, khiến cho các giác quan khác nhạy cảm hơn rất nhiều. Đột nhiên có một vòng tay vòng qua cổ cô, vai cô chợt nặng trĩu.

- Điều gì làm em nóng vậy?

Tom thì thầm, hơi thở của anh phả vào tai Gilette khiến cô rùng mình. Cô vươn tay đập vào đầu anh.

- Bỏ em ra!

- Để anh ôm chút đi. Thật thoải mái. Anh đợi ngày này lâu lắm rồi.

Gilette dịu lại, cô để mặc anh ôm, có điều...

- Không cho phép anh trêu chọc em nữa!

- Ừ được. - Tom bật cười, câu trả lời nghe chẳng đáng tin chút nào. - Em mới chán không?

Mới khoẻ lại đừng đứng lâu quá. Sao không ở lại bệnh thất thêm vài hôm?

Tom ngồi xuống giường, đỡ Gilette ngồi lên chân anh.

- Em muốn thấy anh.

Tom lại bật cười. Anh chợt thấy những điều trước đây bản thân làm thật vô nghĩa, nắm quyền lực tối cao trong tay, cũng không làm cho anh hạnh phúc bằng những giây phút được ở bên Gilette. Cô là người duy nhất trên đời này, làm cho anh hiểu chữ "yêu", làm cho cuộc sống đen tối, u ám và cô độc của anh trở nên có ý nghĩa, trở nên đáng giá. Trước đây anh thật ngốc, nhưng bây giờ sẽ không thế nữa, cô là cả thế giới của anh, là lý do mà anh tồn tại.

- Tom, em vẫn không hiểu tại sao anh có thể hiện hình, hơn nữa còn chân thực như vậy. Gilette vòng tay ôm lấy cô Tom, bàn tay ở phía sau cổ anh nghịch nghịch mái tóc ướt. Tom với lấy cây đu đưa phép Từ thần của cô được đặt trên cái bàn gần đó.

- Anh đã xem kĩ cây đu đưa này của em. Nguyên nhân anh có thể hiện hình là do nó. Cây đu đưa này làm từ xương Từ thần phải không? Hôm qua khi em giết Đuôi Trùn, linh hồn, hay chính xác hơn là sinh mệnh của hắn đã bị cây đu đưa này thu lấy. Giống như Từ thần vậy, đón linh hồn người chết xuống địa ngục, nhưng cây đu đưa của em chỉ là một khúc xương của Từ thần vì thế nó không thể hoàn toàn hoàn thành nhiệm vụ mà chỉ giữ linh hồn đó lại. Khi em truyền ma lực cho anh, phần sinh mệnh trong cây đu đưa cũng đi theo. Chính vì thế, anh có thể hiện hình như thế này. Nhưng một linh hồn đã rời khỏi thể xác chỉ có

thể giúp anh duy trì một khoảng thời gian thôi. Chúng ta vẫn cần Hòn đá Phù thủy.

Gillette nhận lấy cây đũa phép Tử thần, đùa nghịch trên tay.

- Em cũng biết là nó đặc biệt nhưng không ngờ nó lại có khả năng như vậy. Anh có thể như thế này trong bao lâu?

Tom nhìn cô, giọng hơi buồn:

- Nhiều nhất cũng chỉ được một tuần thôi.

Đôi mắt xám của Gillette đối diện với đôi mắt nâu thăm thẳm của Tom, cô vươn tay vuốt ve từng đường nét khuôn mặt anh.

- Anh cố gắng chịu đựng thêm một khoảng thời gian nữa thôi.

Tom gật đầu, anh nhẹ cúi xuống hôn lên trán cô.

- Anh sẽ không bỏ phí một tuần này đâu.

Tom thì thầm vào tai Gillette. Cô mỉm cười, đột ngột bá cổ hôn chóc vào môi anh, còn tình nghịch liếm một cái.

- Chà, không ngờ nha! Môi Chúa tể Hắc ám có vị bạc hà!

Tom sững người, có cái gì đó bùng nổ, não bộ của anh dường như ngừng hoạt động, hoàn toàn chết máy. Tom cứ nhìn Gillette trân trân, hoang mang, bối rối.

Gillette nhảy ra khỏi lòng anh, khúc khích cười.

- Bây giờ đến lượt ai thất thần hả? Tom ngốc?

Tom bừng tỉnh, buột miệng:

- Em vừa làm gì đấy? Khoan, em gọi anh là gì cơ?

Gillette ôm bụng cười:

- Em vừa hôn anh đấy, ngài Tom ngốc ạ.

Gillette vừa dứt lời, chưa kịp phản ứng đã thấy bản thân bị lôi tuột trở lại lòng Tom, khuôn mặt điển trai của anh càng ngày càng gần. Cuối cùng, môi anh lần nữa chạm vào môi cô.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cuốn nhật ký trong phòng Cần thiết

Sau khi làm ra hành động bộc phát, đặt môi mình lên môi Gillette, Tom chẳng biết phải làm gì tiếp theo. Anh nhớ lại khi nãy, bèn vươn lưỡi liếm nhẹ môi cô. Gillette sững người một lúc liền vin lấy cổ anh kéo thấp xuống.

- Ngốc ạ, phải làm như thế này này.

Gillette cẩn thận, chậm rãi dạy dỗ Tom, anh chỉ biết ngây ngô để mặc cô dẫn dắt. Một lúc sau, mặt Tom đỏ bừng vì khó thở, Gillette mới buông anh ra.

- Đồ ngốc này! Mũi anh để làm gì hả? Anh không biết dùng mũi thở à?

Tom hít một hơi sâu, gất gồng:

- Lần đầu tiên anh làm cái vụ quái quỷ này đấy!

Gillette bấu môi:

- Sao cũng được, từ bây giờ anh là của em. Đóng dấu rồi, ai cũng đừng hòng cướp.

Tom buồn cười nhìn cô, nhóc con thì vẫn cứ là nhóc con, thật dễ thương.

- Anh là của em từ lâu rồi, nhóc à.

Khoé môi Gilette cong lên hài lòng, cô chợt nhớ ra một chuyện.

- À phải rồi, nhân lúc anh đang có thân thể, chúng ta sẽ đi lấy cái vương miện của Ravenclaw.

Tom gật đầu.

- Anh đồng ý. Nhưng bây giờ thì em mau ngủ đi, còn chưa khoẻ hẳn đâu, một tuần này chúng ta đi phòng Cần thiết lúc nào chẳng được. - Rồi giọng anh trở nên trách cứ nhưng cũng không giấu được vẻ cưng chiều. - Còn nữa, lần sau em đừng có mạo hiểm như vậy nữa, không phải em sẽ may mắn hoài đâu, Gil.

Gilette biết Tom đang lo cho cô, vị ngọt này những ai chưa từng nếm sẽ chẳng thể hiểu được, nhưng một khi đã nếm thử, thì sẽ lưu luyến cả đời...

- Anh cũng chán đòn đó cho em không phải sao? Không có anh em đã gặp nguy hiểm rồi.

Tom cau mày không vui nói:

- Anh khác, anh là đàn ông, hơn nữa còn là Chúa tể Hắc ám, chẳng lẽ một chút vật vãnh ấy lại không chịu nổi. Còn em, anh muốn bảo hộ em.

Gilette vuốt ve mái tóc ẩm ướt của anh, mỉm cười.

- Không phải em từng nói với anh rồi sao, Tom? Em không phải một cô gái nhỏ bé yếu ớt cần anh che chở, em là người có thể cùng anh vai song vai, lưng kề lưng, đến chết không rời!

Tom bị mấy chữ "đến chết không rời" làm cho chấn động đến ngẩn người hồi lâu, cuối cùng, anh nói:

- Em nói đúng, Gil.

- Em có khi nào không đúng sao? - Gilette tỉnh nghịch cười.

Tom luồn tay vào mái tóc bạc của Gilette, tận hưởng cảm giác những sợi tóc óng ánh như dòng suối mềm mại, êm ả mon man từng ngón tay.

- Được rồi, em là nhất. Vậy bây giờ tiểu thư - không - bao - giờ - sai đã sẵn sàng đi ngủ chưa? Đã khuya lắm rồi.

Gilette che miệng ngáp dài một cái, gật đầu. Cô ngả người xuống cái giường êm ái phía sau, lười biếng nằm bất động. Tom bất đắc dĩ nhìn Gilette, anh cẩn thận nâng đầu cô đặt vào chính giữa gối, dịu dàng vén chăn đắp cho cô, sau đó bản thân nằm xuống sàn nhà ngủ luôn.

Sáng hôm sau, Draco và Harry vẫn chờ Gilette như thường ngày, cô dặn dò Tom ở yên trong phòng, rồi mới an tâm đi theo hai thằng bạn. Giờ chưa phải thời điểm Tom lộ diện.

- Gil, bò có chuyện gì vui hả? - Harry chợt nói.

- Sao bò biết? - Gilette mặc kệ khoẻ môi vẫn đang dương lên của mình, hỏi.

- Nhìn mặt bò là biết. Đúng là chỉ thiếu nước viết lên trán mấy chữ "Tôi đang rất vui". - Draco trêu chọc.

Gilette sờ sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi:

- Thật sự là biểu lộ rõ ràng đến thế cơ à?

Draco giờ một chiếc gương lên trước mặt Gilette:

- Đây, bò tự nhìn đi.

Cô gái trong gương hai má hồng hào đầy sức sống, không chỉ mang nụ cười tươi tắn, hạnh phúc trên môi mà đôi mắt xám cũng linh động như đang cười. Tất cả khuôn mặt tú lệ biểu lộ rõ, chủ nhân của gương mặt này đang vô cùng hạnh phúc.

Gilette giật mình đúng là có hơi rõ ràng thật. Cô cười cười:

- Một chút chuyện vui thôi.

Harry và Draco thấy Gilette có vẻ không muốn nói, liền nén sự tò mò trong lòng xuống, không nhắc tới nữa.

Ba đứa đang ngồi ăn tại bàn Slytherin, chợt một quyển sách dày cộp đập xuống trước mặt, rồi Ron và Hermione xuất hiện.

- Chào mấy bò.

- Hi~ Bỏ lại đọc cuốn gì vậy, Hermione? - Draco ngược mắt lên khỏi đồng hồ ăn.

- Một cuốn sách mình mượn ở thư viện để giết thời gian thôi, tiết độc được sau tội mình học chung đây. - Hermione vừa lấy thức ăn vừa đáp lời.

Harry cau mày nhìn đồng hồ:

- Mấy bồ phải ăn nhanh lên, nếu không ông Snape sẽ khiến chúng ta chết rất khó coi vì tội đến muộn tiết ông đấy.

- Tớ đồng ý về vụ chúng ta cần phải nhanh lên, - Gilette lắc đầu. - Nhưng tớ không đồng ý về vụ giáo sư Snape đâu, thầy ấy chẳng giết mấy cậu để làm gì, thầy là một người rất tốt mà.

Harry và Ron nhún vai không nói. Năm đứa nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng rồi cùng nhau đến hầm của thầy Snape.

Lớp học Độc dược vẫn u ám như vậy, bọn trẻ vừa bước vào thì thầy Snape đã nói gót theo sau. "Rầm" một tiếng, thầy vẩy đũa phép đóng mạnh cửa.

Hermione chột kêu lên nho nhỏ khi thầy Snape tung vạt áo bước qua bàn cô bé. Draco giật mình quay lại:

- Có chuyện gì vậy, Hermione?

Hermione hạ thấp giọng, chỉ vào bắp chân của thầy Snape.

- Thầy ấy bị thương kia. Nhìn như chó cắn ấy.

Gilette im lặng không nói, mấy đứa cau mày suy nghĩ.

- Có lẽ là thầy bị thương ở đâu đó thôi. Dù sao cũng không liên quan đến tội mình. - Harry lên tiếng.

Cả bọn liếc nhìn thầy Snape lần cuối rồi tập chung vào bài học, không nhắc lại chuyện này nữa.

Vừa hết tiết cuối cùng, Gilette đã nhanh chóng thu dọn sách vở, chào lũ bạn qua loa rồi phóng như bay về phòng bỏ lại bốn con người chưa kịp phản ứng, ngo ngắc phía sau.

- Mấy bồ có thấy hôm nay Gil hơi là lạ không? - Draco xoa cằm hỏi.

Harry nhìn theo Gilette đã khuất bóng, suy tư:

- Từ sáng nay cậu ấy đã như thế. Kiểu như cậu ấy gặp chuyện gì đó rất hạnh phúc vậy.

- Chuyện gì mới được cơ chứ? - Ron cau mày.

Hermione khúc khích cười:

- Mấy bồ đúng là ngốc thật đấy, rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra sao? Gil chắc chắn là đang yêu rồi.

Ba thằng con trai há hốc miệng:

- Yêu á? Làm sao bồ biết được?

- Nhìn qua là biết thôi mà. - Hermione phát tay. - Cùng là con gái với nhau, trực giác tốt lắm.

Harry và Ron nhìn Hermione đầy nghi ngờ, còn nhóc Draco nào đó, tin tưởng cô bạn tóc xù vô điều kiện.

Gilette giật mạnh cửa phòng, lao như bay vào Chúa tể Hắc ám. Anh không những chẳng tức giận, còn giang rộng hai tay đỡ lấy cô, ôm chặt.

- Nhớ em không? - Gilette thì thầm.

Tom mỉm cười dịu dàng, trong đôi mắt nâu của anh chỉ có duy nhất hình bóng của người con gái trong lòng.

- Nhớ!

Khoé môi Gilette cong lên đầy hạnh phúc, cô kiễng chân hôn chóc vào môi anh.

- Đợi lát nữa đến giờ giới nghiêm, mình đi đến phòng Cần thiết nhé?

Tom dứt khoát gật đầu:

- Ờu nghe em.

Đêm xuống rất nhanh, trời lạnh dần nhưng trong toà lâu đài vẫn rất ấm áp. Ánh sáng của Hogwarts tắt dần. Tom và Gilette tàng hình, nắm chặt tay nhau lần bước trong bóng đêm.

Chẳng bao lâu sau hai người đã đến được hành lang tầng bảy. Gilette thì thầm:

- Em hay anh?

- Em cứ làm đi.

Gilette gật đầu, cô bước lên trước, trong đầu lặp đi lặp lại ba lần, duy nhất một câu.

"Tôi cần một nơi để cất giấu đồ vật."

Cánh cửa phòng Cần thiết từ từ hiện lên trên vách tường trống không.

- Vào thôi.

Gilette thì thầm rồi đẩy cửa lôi tuột Tom vào trong.

Trong phòng Cần thiết ngổn ngang những dây tù chất đầy đồ đạc không biết đã tích lũy qua bao nhiêu thế hệ. Trên mặt đất thậm chí còn có vài ba cây dừa gãy hỏng. Lộn xộn và ẩm mốc.

Gilette nhăn mặt hỏi Tom:

- Anh đã để cái vương miện ở đâu vậy?

Tom cố gắng nhớ lại, chuyện này cũng đã qua khá lâu, hơn nữa anh chỉ là một mảnh hồn.

- Nếu anh nhớ không lầm thì anh đã đặt nó trên đầu một bức tượng nào đó... - Tom chợt kêu lên. - Kìa kìa, chính là bức tượng đó! Nhưng mà... cái vương miện đâu rồi?

Gilette giật mình nhìn theo hướng tay anh chỉ, đúng là có một bức tượng ở đó, nhưng chẳng có cái vương miện nào cả. Gilette kinh ngạc vô cùng, sao có thể như vậy được? Đến tận năm thứ bảy Harry vẫn có thể tìm thấy cơ mà? Sao đến lượt cô thì nó chạy mất tiêu? Phân biệt đối xử đây à? Đúng là khác biệt giữa người thường và nhân vật chính. Bà đây cũng muốn bàn tay vàng thì phải làm sao bây giờ?

- Chúng ta tìm thử xem. Biết đâu nó rơi đi đâu đó.

Tom gật đầu, cả cô và anh đều biết có dùng bùa Triệu hồi cũng vô dụng, đành phải tự thân vận động vậy.

Hai người cẩn thận tìm từng góc ngách trong phòng Cần thiết, không bỏ qua bất cứ thứ gì. Một mớ đồ đạc hỗn độn và vô dụng cả chục năm không được đụng đến bần thui, phủ đầy bụi bặm được lôi ra. Nào là vớ rách, bã kẹo cao su, áo choàng hỏng, đạn phân đã hết hạn, đĩa răng nanh, ống nhòm rách lều,..... Mấy thứ đó hẳn là giấu ông giám thị Filch

Gilette còn tìm được vài ba cuốn nhật kí tâm sự tuổi học trò, cô quay sang trêu chọc anh.

- Không biết trong này có vị Chúa tể nào nữa không nhỉ?

Vừa dứt câu, tay Gilette đã cứng đờ, mắt kinh ngạc mở lớn. Tom quăng hết mọi chuyện qua sau đầu, chạy vội đến chỗ cô.

- Có chuyện gì vậy, Gil?

- Cuốn... cuốn nhật ký của S...Salazar Slytherin!

Tom giật mình nhìn quyển sổ đã cũ đến không thể cũ hơn trên tay Gilette, ánh sáng mờ mờ toả ra từ cây dừa phép giúp Tom đọc được dòng chữ gần như sắp biến mất trên cuốn sổ theo thời gian.

Anh cũng ngạc nhiên không kém gì cô. Thật không ngờ ở một nơi như thế này lại có thể tìm ra cuốn nhật ký của Slytherin. Tom cầm lấy cuốn sổ, từ từ mở ra...

Chẳng có gì hết.

Y như cuốn nhật ký của anh, tất cả những trang giấy đã rách nát, ó vàng đều trống trơn.

Gilette rút ra từ trong áo chùng một cây bút đưa cho Tom. Hai người cùng chụm đầu vào cẩn thận viết lên cuốn sổ.

[Tiền bối, có phải là ngài đó không?]

Dòng chữ nhanh chóng biến mất, nhưng thật lâu sau cũng chẳng có gì hiện lên cả.

Tom và Gilette thất vọng vô cùng, chẳng lẽ không như cô và anh nghĩ sao? Chẳng lẽ đây chỉ là một cuốn nhật ký bình thường?

- Tom anh thử nói xà ngữ đi.- Gilette chợt nảy ra một ý. - Nói ta là hậu duệ của Salazar Slytherin, hãy cho ta thấy những điều người ẩn giấu.

Tom làm theo lời Gilette, từ miệng anh thoát ra một tiếng rít the thé, mà đáng lẽ ra phải vô nghĩa với Gilette. Cô vậy mà có thể hiểu được Xà ngữ sao? Lại chuyện gì vậy chứ?

Gilette chưa kịp suy nghĩ kĩ càng thì trên cuốn sổ vốn dĩ đang trống trơn lại từ từ hiện lên một dòng chữ.

[Hậu duệ của ta, người quá yếu.]

Sau đó, dòng chữ cũng nhanh chóng biến mất, chẳng còn gì nữa. Kể cả Tom có nói bằng Xà ngữ hay viết vào cuốn nhật ký, thì nó vẫn cứ tro tro như vậy, không có chút dấu hiệu nào rằng nó có sức sống, rằng chỉ vừa mới đây thôi, nó đã đáp lời Tom.

Gilette nhìn cuốn sổ, trầm ngâm suy nghĩ.

- Tom, có lẽ là vì anh chỉ là một mảnh hồn nên quá yếu để có tư cách xem cuốn nhật ký này của Slytherin. Điều quan trọng bây giờ là cần phải tạo lại thân thể cho anh, để anh hấp thu các mảnh hồn khác. Khi ấy, có lẽ cuốn nhật ký này sẽ phản hồi. Em cho là Slytherin không muốn để một người thừa kế vô dụng xem được nó.

Tom ngẫm nghĩ những lời cô nói, gật đầu đồng ý.

- Anh cũng nghĩ như vậy. Vậy thì cuốn nhật ký này trước hết cứ giữ lại.

- Vậy bây giờ chúng ta có tiếp tục tìm cái vương miện kia không? - Gilette hỏi Tom.

Anh lắc đầu:

- Hẳn là nó đã bị mang đi rồi. Chúng ta đừng nên mất thời gian nữa. Cũng khuya rồi, em cần phải đi ngủ.

Gilette gật đầu, hai người cùng ra khỏi phòng Cần thiết, trở về Kí túc xá Slytherin.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quidditch

Chẳng mấy chốc, trận Quidditch đầu tiên của niên học diễn ra. Harry càng ngày càng căng thẳng. Bữa sáng đầy ắp trước mặt, cậu nhóc một chút cũng không muốn ăn, nhưng bạn bè thúc giục, Harry đành xiên vài ba miếng bỏ vào miệng cho có lệ.

- Bò không cần căng thẳng tới vậy đâu, Harry. - Gilette cố gắng trấn an bạn. - Bò sinh ra là để làm tầm thủ mà, bò sẽ ổn thôi.

Draco gật đầu phụ họa:

- Bò nhất định sẽ đem lại chiến thắng cho đội mình.

Harry trông khá hơn một chút, cậu nhóc cố nuốt thêm một miếng thịt bò khô khó.

- Nhưng mà, lần này chúng ta lại đấu với Griffindor. Ron và Hermione...

- Bò không cần lo. - Gilette lắc đầu. - Đây là một trận đấu công bằng, cho dù chúng ta thắng, mấy bố ấy cũng sẽ hiểu thôi. Chẳng ai gây xích mích với bạn bè vì những chuyện như vậy cả.

Draco tiếp tục gật đầu, cậu nhóc cảm thấy mình cứ phụ trách phụ họa là đủ rồi, dù sao, một bụng lý luận của Gilette không phải là thứ mà cậu có thể so sánh được.

Marcus chợt lượn qua vỗ vai Harry:

- Đến giờ rồi, đi thôi.

Harry nặng nề gật đầu, đứng dậy khỏi bàn. Dù cậu nhóc phấn khích như thế nào thì cũng không thể át được nỗi lo sợ, căng thẳng trong lòng mình.

Gillette và Draco ở phía sau vẫy tay:

- Cố lên, Harry. Tụi này tin ở bồ. Hẹn gặp lại nhé!

Harry nhìn hai người bạn thân thiết của mình, trong lòng dâng lên một sự quyết tâm kì lạ, cậu nhất định sẽ không để mọi người phải thất vọng.

Gillette nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi lôi Draco sang dãy Griffindor.

- Harry ra sân rồi hả? - Hermione ngó nghiêng, hỏi.

Draco gật đầu:

- Cậu ấy ra sân rồi. Máy bồ định như thế nào?

Ron vẫn ngậm một miếng thức ăn, lúng búng:

- Đương nhiên là đi cùng với mấy bồ rồi.

- Sợ là không được. - Gillette lắc đầu. - Mỗi nhà đều có khán đài riêng.

Hermione nghe vậy, não bộ chuyển động nhanh như chớp, làm ra quyết định:

- Vậy chúng ta đành phải chia nhau ra vậy. Hết trận rồi gặp nhau sau cũng được.

Gillette gật đầu:

- Ừ, mình cũng nghĩ vậy. Cứ như thế đi, bây giờ tụi này ra sân trước, mấy bồ cứ từ từ ăn.

Hermione liếc Ron, gật đầu.

Gillette và Draco nhanh chóng tìm được vị trí có tầm quan sát tốt. Khán đài nhà Slytherin không điên cuồng như ba nhà còn lại bởi vì dù sao, mấy chú rắn con vẫn còn muốn giữ hình tượng quý tộc của bản thân. Dù vậy, không thể phủ nhận rằng, học sinh Slytherin cũng đã sôi trào hơn bình thường rất nhiều.

Draco cảm ống nhòm lia tới lia lui, cuối cùng dừng lại ở khán đài nhà Griffindor. Cậu nhóc mắt vẫn dán vào ống nhòm, tay lay lay Gillette.

- Hermione đến rồi kìa, mình nhìn thấy bồ ấy rồi. - Đang nói, Draco như thể phát hiện ra vấn đề gì đó, cậu nhóc vội bỏ sung. - Còn có cả Ron nữa.

Gillette cười ranh mãnh, thoáng liếc qua Draco bằng một cái nhìn đầy ý vị, cô tự mình nâng ống nhòm tìm kiếm, quả nhiên thấy được Hermione và Ron. Hai đứa có vẻ cũng đang tìm kiếm cô và Draco.

Hermione đập vai Ron, chỉ chỉ về phía khán đài Slytherin. Hai đứa dễ dàng tìm thấy Gillette và Draco trong biển người vì dù sao, mái tóc màu bạc và bạch kim kia quá mức nổi bật.

Bốn đứa vẫy tay chào nhau. Gillette chọt lay Draco, chỉ xuống sân.

- Kia, Harry ra sân rồi kìa.

Draco nhìn theo hướng tay Gillette, quả nhiên thấy đội Slytherin trong bộ áo thi đấu màu xanh lá, dẫn đầu là đội trưởng Marcus, ngay sau anh chính là Harry.

Mấy chú rắn con vỗ tay chào mừng đội nhà.

Sau Slytherin, tiếng vỗ tay như sấm rền nổ ra từ khán đài nhà Griffindor, đám sư tử con trong bộ áo thi đấu màu đỏ quen thuộc bước tới từ phía đối diện. Gillette cố gắng nhìn xem Tầm thủ của đội Griffindor sau khi bị cô quấy phá, sẽ từ Harry chuyển thành ai. Nhưng Gillette phải thất vọng, vì cô không hề quen biết, cũng chẳng có chút thông tin nào của vị tầm thủ Griffindor này.

- Trận đấu... BẮT ĐẦU!

Bà Hooch thổi còi hô lớn, mười hai cây chổi vọt lên không trung như thể vừa được bắn ra khỏi bệ đỡ tên lửa. Tiếng bình luận của Lee Jordan bắt đầu vang lên trên loa, kèm theo tiếng nhắc nhở chốc chốc lại xuất hiện của giáo sư McGonagall.

- Angelina đang có trái Quaffle, nguy hiểm quá một trái Bludger vừa vọt qua người cô, là do Linkle, nữ Tầm thủ của nhà Slytherin, cô này quả thật là một trái Bludger sống, không thua gì hai anh em sinh đôi nhà Weasley. Vừa mới nhắc, quý vị nhìn kia Tầm thủ đội Griffindor đang phản công. Chính bản thân tôi cũng không phân biệt nổi hai anh chàng này nữa. Trái Bludger do Fred hoặc Geoger đánh ra đang hướng thẳng về phía đội trưởng Marcus. Và... anh đã tránh thoát trong gang tấc, thật là tài tình hết sức. Quay trở về với trái Quaffle, Angelina đã vượt qua tầng tầng lớp lớp phòng thủ, tiến ngày càng gần đến chỗ Thủ quân nhà Slytherin. Một đường chuyền tuyệt đẹp và... không Vàooooo... Thủ quân của Slytherin quá xuất sắc đã chặn lại đường bóng vừa rồi...

Trận đấu cứ thế tiếp diễn cho đến khi...

- Chèn đét oi nhìn kia! Có chuyện gì xảy ra với Harry vậy? - Lee Jordan thắng thốt kêu lên, đem tầm mắt của mọi người hướng về phía Harry đang vật lộn với cây chổi dờ chững trên không trung.

- Gil, bỏ nhìn kia, Harry xảy ra chuyện rồi..

Draco vươn tay kéo áo "Gilette" nhưng khi cậu nhóc quay sang nhìn thì chẳng có Gilette nào cả, chỉ có một cô bé tóc nâu đang nhìn cậu với ánh mắt hình trái tim. Draco rùng mình, vội vã xin lỗi rồi chuồn nhanh như sóc. Sau khi thoát khỏi cô bé kia, Draco vuốt ngực, chợt nghĩ đến một vấn đề.

Gilette đi đâu rồi?

Để trả lời câu hỏi ấy, chúng ta cần chuyển sự chú ý về phía khán đài của giáo viên, nơi mà, chúng ta đều biết, Quirell đang yểm bùa cây chổi của Harry. Chúng ta biết, Gilette biết, nhưng tất cả những người khác đều không biết.

Gilette hiện tại đang ở cầu thang đi lên khán đài, cô muốn chặn đường Hermione, người có ý định đốt áo chùng của cha nuôi cô vì nghi ngờ ông là người làm hại Harry.

- Tại sao bỏ lại ở đây? - Hermione sừng sốt.

Gilette mỉm cười:

- Để ngăn bỏ làm chuyện sai lầm. Đi theo mình, nhanh lên.

Hermione nửa tin nửa ngờ đi theo Gilette, cô bé rất muốn tin tưởng bạn bè mình nhưng chính mắt cô bé vừa nhìn thấy Snape, cha nuôi của Gilette, nhìn chăm chăm vào Harry và làm bầm mả một cái gì đó. Rõ ràng là đang yểm bùa.

Gilette dẫn Hermione đi về phía Quirell.

- Cậu nhìn kia. Ông ta mới là hung thủ.

Hermione nhìn Quirell, rõ ràng ông ta cũng đang làm hành động giống y như Snape. Hermione vô thức đưa tay lên miệng như muốn chặn lại âm thanh nào đó chực thoát ra.

- Không thể nào. - Cô bé thì thầm.

Gilette nhếch môi:

- Thử một chút không phải sẽ biết ngay sao? Bỏ cứ làm những gì bỏ tính làm với giáo sư Snape ấy.

Hermione hơi đỏ mặt, cô bé rút đũa phép thì thầm. Vạt áo chùng của Quirell đột ngột bùng cháy. Ông ta giật mình quay lại, nhảy nhót, cố gắng dập tắt đồng lửa. Gilette vỗ vai Hermione chỉ chỉ lên không trung.

- Nhìn kia.

Không cần ống nhòm, chỉ cần mắt thường cũng dễ dàng nhìn thấy Harry đã an toàn, cây chổi Nimbus 2000 không còn lỏng lẻo như con ngựa thoát cương. Hermione thở phào nhẹ nhõm, Gilette kéo tay cô bé thì thầm:

- Chúng ta đi thôi.

Hermione gật đầu, đi theo Gilette rời khỏi khán đài dành cho giáo sư.

- Làm sao mà bỏ biết được? - Hermione đột nhiên quay sang hỏi Gilette.

Bất ngờ bị hỏi, Gilette không kịp phản ứng, khó hiểu hỏi lại:

- Biết cái gì cơ?

- Biết rằng mình đang tính đi phá giáo sư Snape. Biết rằng Quirell mới là hung thủ thật sự. - Hermione nói.

Gilette "À" một tiếng, mỉm cười.

- Ban nãy khi Harry gặp chuyện, mình thấy bỏ nhìn về phía cha đỡ đầu của mình. Mình không tin ông ấy lại làm chuyện như vậy nên mới tiếp tục dùng ống nhòm tìm, quả nhiên tìm được Quirell. Ngay từ đầu mình đã cảm thấy ông ta có vấn đề.

Hermione gật gù tỏ vẻ đã hiểu, rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô bé lại hỏi:

- Nếu như không phải giáo sư Snape, thì thầy ấy nhìn chăm chăm Harry để làm gì chứ? Miệng thầy còn lẩm nhẩm thần chú nữa.

- Cô bé ngốc, bỏ học bài nửa vời đấy à? Không chỉ yếm bữa cần nhìn chăm chăm vào người ta mà giải bữa cũng vậy. Giáo sư Snape đang cố gắng cứu mạng Harry đấy. Không có thầy ấy kiềm hãm, Harry đã sớm xảy ra chuyện.

- Ra là vậy.

Hermione thì thầm, trên mặt hiện lên tia áy náy.

- Xin lỗi, Gil. Vì đã không tin tưởng bồ.

Gillette mỉm cười phát tay:

- Không sao đâu. Ai chẳng có lúc nhầm lẫn, chuyện nhỏ thôi. Trận đấu kết thúc mất rồi kìa, chúng ta mau đi ra ngoài thôi.

Hermione gạt đầu, hai đứa cùng ra ngoài sân. Harry quả thật giống như trong nguyên tác, bắt được trái banh Snitch bằng miệng. Khác biệt duy nhất là chiến thắng không thuộc về Griffindor mà thuộc về Slytherin.

Hermione nhìn Gillette, chân thành cười:

- Chúc mừng nhé.

Gillette mỉm cười:

- Cảm ơn.

Draco từ phía trên khán đài lao xuống ôm lấy Harry, Ron cũng nhanh chóng tới nơi. Hai cô gái nhìn nhau, bật cười lao vào nhập hội. Cả năm đứa ôm thành một cục, lăn lộn trên sân cỏ. Xung quanh là âm thanh hỗn loạn của hàng tá người, tiếng nói chuyện, tiếng vỗ tay, tiếng hú hét vui vẻ, tiếng khóc, tiếng cười hoà vào nhau âm vang và ầm ĩ, náo loạn.

- Bồ quá tuyệt vời, Harry! - Draco gào lên.

- Thật mừng khi thấy bồ tiếp đất an toàn. - Ron tiếp lời, hiện tại, đối với cậu nhóc, thắng thua so với bạn bè chẳng đáng một xu. Griffindor thua thì sao chứ? Dù sao cũng là một trận thua đẹp.

Lăn lộn một hồi đến rồi tỉnh rồi ngủ, năm đứa mới buông nhau ra, đứng thẳng dậy, rồi nhìn nhau cười ầm ĩ. Tóc đứa nào đứa nấy rối bù không ra một hình dạng gì, toàn thân dính đầy đất cỏ, trông lồi thối vô cùng. Gillette cố gắng nín cười, rút đũa phép khua một cái, đem cả đám trở về bộ dạng cũ. Có điều...

- Draco, riêng mái tóc của cậu tớ không thể làm cho nó hoàn toàn bóng bẩy như cũ đâu. Chỉ có thể bớt kinh khủng thôi. Tự xử đi nhé.

Draco đỏ mặt hậm hực, cả bọn lại cười vang. Hermione rút đũa phép của mình ra, nói với Draco:

- Để tớ.

Cô bé khua cây đũa một hồi, hình tượng vừa Draco liền trở về tiểu thiếu gia nhà Malfoy đầu tóc sang chảnh. Cậu nhóc vuốt vuốt mái tóc, đắc ý mỉm cười:

- Lại đẹp trai rồi, cảm ơn bồ nhé, Hermione.

Hermione bĩu môi:

- Đồ kiêu ngạo chỉ giỏi tự sướng.

Draco nhún vai:

- Mình đâu chỉ giỏi tự sướng. Mình còn biết khen người khác nữa. Tay nghề của bồ tốt đấy.

Có điều tại sao không dùng nó cho mái tóc xù của bồ? Hẳn là sẽ xinh lên nhiều lắm.

Draco hơi nhắm mắt như thể đang tưởng tượng ra hình ảnh Hermione trong mái tóc mới, mãi đến khi cô bé đỏ mặt đập cậu một cái, Draco mới bừng tỉnh, mặt cậu nhóc liền lấy tốc độ tên lửa đỏ đến tận mang tai.

Gillette ở một bên lắc đầu ngao ngán, ngọt quá, sâu răng. Tom đâu rồi? Bản tiểu thư cần an ủi.

Ron và Harry ù ù cạc cạc chẳng hiểu chuyện gì, nhìn hai cậu nhóc hoang mang ngờ ngác đến tội. Đột nhiên, anh Wood, đội trưởng đội Quidditch nhà Griffindor đi đến trước mặt Harry cầm lấy tay cậu mà lắc:

- Hôm nay em chơi hay lắm, thật tiếc khi tụi anh không có được một Tầm thủ thiên tài như em.

Harry ngượng ngùng gãi đầu cười:

- Cũng bình thường thôi ạ. Em còn phải cố gắng nhiều.

Anh Wood hài lòng gật đầu, càng nhìn Harry anh càng thấy tiếc nuối, ngoài mặt bình tĩnh thực chất trong lòng đang gào thét. Tại sao Harry không vào Griffindor? Tại sao lại là Slytherin chứ? Hả? Hả? Thật là bất công mà! Nếu Harry ở đội anh, Griffindor đã thắng rồi!

- Anh, anh nắm tay em chặt quá. - Harry nhăn nhó chắc nhờ.

Wood giật mình buông tay cậu nhóc ra, hơi ngại ngùng vuốt mũi:

- À, xin lỗi em, anh hơi lơ đãng. Thôi anh đi trước. Em cố gắng lên nhé, lần sau đội anh nhất định phục thù. - Wood nắm chặt tay đầy quyết tâm, rồi cười tươi vẫy tay chào, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thứ được con chó ba đầu canh giữ

Đội Slytherin thay phiên nhau đến bắt tay Harry. Người vui vẻ nhất là anh Sebastian và anh Marcus. Vị huynh trưởng nhà Slytherin nắm lấy tay Harry mà siết:

- Anh quả nhiên đã không nhìn lầm em. Tuyệt lắm cậu nhóc.

Anh Marcus khoác vai Sebastian, vui vẻ cười:

- Ánh mắt cậu đúng là tốt lắm. Đem về cho tớ một bảo vật. - Anh quay sang Harry khen ngợi. - Hôm nay em chơi tuyệt lắm. Cứ thế phát huy nhé.

Harry nghiêm trang làm một kiểu chào quân đội:

- Tuân lệnh!

Anh Sebastian bật cười, vỗ vai Harry rồi cùng Marcus rời đi.

Năm đứa cũng sóng vai nhau đi về toà lâu đài. Ron chợt nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng:

- Này, Snape là người muốn giết Harry sao? Nếu vậy, liệu vết cắn dưới chân thầy ấy có liên quan gì đến con chó ba đầu không nhỉ? Hôm Lễ hội ma thầy ấy không đi cùng các giáo viên khác mà lại chạy lên lâu ba! Lúc đó tớ nhìn thấy cũng không nghĩ gì nhiều lắm, dù sao thầy ấy cũng là giáo sư của trường. Nhưng bây giờ có thêm vụ này, dám thầy ấy là người thả con Quỷ Không Lò để đột nhập lâu ba ư!

Lời của Ron khiến Draco và Harry giật mình, hai thằng đồng thanh kêu lên:

- Không thể nào!

- Không phải chứ?

Hermione liếc Gillette rồi bình tĩnh nói:

- Thầy ấy không phải như các cậu vẫn nghĩ đâu. Ban nãy người yểm bùa Harry không phải giáo sư Snape mà là giáo sư Quirell. Thầy Snape chỉ đang cố phản bùa để cứu Harry thôi.

Harry và Ron há hốc miệng:

- Cứu bồ ấy/tớ á? Sao bồ biết?

Draco trái lại, mỉm cười đắc thắng:

- Tớ biết ngay mà!

Hermione cẩn thận kể lại chuyện ở khán đài giáo viên. Ron áy náy nhìn Gilette:

- Vậy thì đúng là mình đã nghĩ oan cho thầy ấy rồi. Thật xin lỗi bỏ, Gilette.

Gilette mỉm cười nhìn cậu nhóc tóc đỏ, từ tốn nói:

- Không cần xin lỗi. Cậu thông minh lắm, có thể suy luận đến tận đáy. Đúng là đã có người thả con Quỷ Không Lỗ ra vào đêm Lễ Hội Ma để tiếp cận hành lang cấm tầng 3 chỉ có nghi phạm là chưa đúng thôi.

Cái đầu thông minh của Hermione chuyển động nhanh như chớp, đáp án loé lên trong đầu cô bé, Hermione bật thốt:

- Quirell!

Gilette hài lòng gật đầu, quả đúng Hermione, nhanh như vậy đã nghĩ ra.

- Bỏ đoán đúng rồi. Là hấn! Thầy Snape bị con chó ba đầu cắn là vì thầy ấy đã lên hành lang tầng ba để lòi Quirell ra.

Harry bùng tỉnh:

- Hèn gì hôm ấy cậu đập lên Quirell, lại còn cố tình lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Gilette gật đầu, Draco chợt bật cười:

- Nếu vậy thì đúng là sức chịu đựng của ông ta thật lớn. Bị nghiền đau như vậy vẫn có thể giả vờ bất tỉnh nhân sự.

Ron xoa cằm ra chiều đang suy tư lắm:

- Vậy rốt cuộc là hành lang tầng ba cất chứa điều gì khiến Quirell muốn tới như vậy chứ?

Gilette mỉm cười:

- Không phải mình đã từng nói rồi sao? Bỏ còn nhớ vụ cướp nhà băng Gringotts chứ? Chúng ta đã từng nghĩ đến việc thứ trong hầm 713 và thứ được cất ở hành lang cấm là một. Nhanh như vậy mà bỏ đã quên rồi.

Ron ngượng ngừng sờ mũi:

- Ủa, lúc đó chúng ta nghĩ chuyện đó chẳng liên quan gì đến chúng ta cả nên mặc kệ không nhắc đến nữa. Ai ngờ bây giờ, giáo sư Quirell lại giống như đám người kia, muốn cướp đi nó. Rốt cuộc là thứ gì vậy nhỉ?

Gilette lắc đầu:

- Không biết nữa.

Harry thỉnh thoảng lên tiếng:

- Biết đâu bác Hagrid biết?

Cả bọn nhìn nhau, không ai nói gì nhưng đứa nào cũng lập tức hiểu ý cùng nhau chạy xuống căn lều của lão khổng lồ.

Rầm! Rầm! Rầm!

Harry nắm chặt tay động lên cánh cửa của một cách nôn nóng. Cánh cửa từ từ mở ra, hé lộ lão khổng lồ cúi kinh phía sau.

- Tụi bây có biết quấy rầy người ta vào giữa trưa là một hành động hết sức bất lịch sự không?

Harry ngượng ngừng sờ mũi. Giờ cậu nhóc mới nhớ ra bây giờ là giờ ăn trưa, trí tò mò quá lớn làm bọn trẻ chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều. Harry liếc nhìn mấy đứa bạn, chẳng nào cũng đến đây rồi, chẳng lẽ lại về không? Cậu nhóc gấp gấp nói:

- Bác Hagrid, có người muốn đánh cắp cái vật mà bác lấy ra từ hầm 713! Cái mà được canh giữ bởi con chó ba đầu ấy!

Hagrid sững sờ tròn mắt nhìn năm đứa trẻ:

- Sao... sao mà tụi bây lại biết về con Fluffy?

Gilette vỗ vai Harry, cậu nhóc nhìn cô rồi hiểu ý lui xuống. Gilette tiến lên phía trước thế chỗ Harry đứng đối diện lão khổng lồ. Bọn trẻ nín thở chờ đợi cô bện tóc xám của mình ra chiều...

- Bác Hagrid, bác không ngại cho tụi cháu vào trong chứ? Ngoài này không phải nơi quá thích hợp để nói chuyện.

Cả bọn hệt hể đến dờ khóc dờ cười, cứ tưởng Gilette chuẩn bị phân tích, suy luận, giải thích các kiểu như cô vẫn thường làm, ai ngờ...

Lão Hagrid nhận ra bản thân nãy giờ vẫn đứng chắn trước cửa mà không mời mấy đứa trẻ vào nhà, liền ngượng ngùng tránh đường:

- Các cháu mau vào trong đi, ta sợ ý quá.

Bác Hagrid lấy mấy cái bánh quy bơ cứng quèo mời bọn trẻ, rồi đặt thân hình khổng lồ của mình xuống cái ghế khiến nó rên rĩ rồi run lên. Con Fang đặt đầu nó lên đùi lão khổng lồ, nhều dầy dốt dãi ra quần lão khiến mấy đứa không khỏi nhăn mặt. Lão hỏi:

- Bây giờ thì mấy đứa giải thích vụ này được rồi chứ?

Gilette đan hai tay vào nhau đặt lên bàn, bắt đầu nói:

- Cháu đọc được bài báo về việc ngân hàng Gringotts bị đột nhập, nhưng căn hầm bọn cướp đột nhập đã sớm bị dọn trống. Harry nói bác là người dọn trống căn hầm đó. Cháu nghĩ là chủ nhân của cái vật trong căn hầm đó đã sớm đoán biết có người nhắm vào đó nên mới muốn chuyển nó đến nơi an toàn hơn mà bác là người vận chuyển nên cái vật đó chắc chắn đang ở Hogwarts. Dù sao, nhiều người nói Hogwarts thậm chí còn an toàn hơn Gringotts.

Gilette với tay lấy cốc nước ở trên bàn nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

- Bọn cháu, chính xác hơn thì là bốn bạn ấy, đã đụng độ con chó ba đầu mà bác gọi là Fluffy trong một lần đi lạc vào hành lang cấm tầng 3. Hermione phát hiện dưới chân con chó có một cánh cửa sập. Thật sự là mọi chuyện ăn khớp với nhau như những mảnh ghép trong trò chơi xếp hình vậy. Cháu nghĩ cái vật vốn được cất ở hầm 713 hẳn đang được Fluffy canh giữ.

Bác Hagrid nhìn Gilette thờ dãi:

- Tụi bây mạo hiểm quá, có thể mất mạng như chơi đấy. Nhưng mà tụi bây đoán đúng rồi. Fluffy đang canh giữ cái vật ở hầm 713. Có điều làm sao mà tụi bây lại nghĩ có người muốn đánh cắp nó chứ?

Gilette toan nói thì Hermione đã lên tiếng:

- Chuyện này thì phải kể đến vụ cây chổi của Harry dờ chứng lúc nãy.

Bác Hagrid ngạc nhiên hỏi lại:

- Liên quan gì chứ?

Hermione mỉm cười:

- Lúc đầu cháu cứ nghĩ là giáo sư Snape làm nhưng hoá ra không phải, thầy ấy chỉ đang cố bảo vệ Harry. Người yểm bùa cây chổi là Quirell, cháu có thể khẳng định. Còn về vấn đề liên quan, chính là vì ông ta là người muốn lấy cắp cái vật ở hầm 713.

Bác Hagrid ngó lử trẻ trần trần như thể chúng vừa nói với bác rằng thầy Snape thật ra rất quý mến nhóm Đạo Tặc và Quirell thì dững cảm kinh hồn.

- Không thể nào! Tại sao giáo sư Quirell lại muốn hại Harry chứ? Ông ấy càng không thể là người muốn đánh cắp Hòn đá Phù thủy!

- Hòn gì cơ ạ? - Ron lập tức bắt được trọng điểm, thốt lên.

Bác Hagrid trông như thể muốn tự đập cho bản thân một trận, bác cúi kính gất:

- Không gì cả!

Bác nhìn ra ngoài rồi dứt khoát tiễn khách:

- Sắp vào tiết rồi, tụi bây mau trở về đi. - Bác ngừng một chút rồi nhấn mạnh. - Tụi bây tốt hơn hết ĐỪNG CÓ MÀ TÒ MÒ nữa. Đó KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN CỦA TỤI BÂY. Đừng có cố tìm hiểu mà làm gì, lo học hành cho tốt đi. Tạm biệt!

Nói rồi lão khổng lồ tổng hết bọn trẻ ra ngoài, đóng sập cửa. Draco nhìn cánh cửa sụyt thì sập vào mũi mình, cúi kính:

- Cái quỷ gì vậy chứ!

Harry thờ dãi lắc đầu:

- Lời của trẻ con tụi mình, người lớn không tin.

Hermione mỉm cười:

- Ít nhất chúng ta đã đạt được mục đích rồi. Ít nhất chúng ta đã biết được cái vật mà con chó ba đầu canh giữ là Hòn đá Phù thủy.

- Bỏ biết nó là gì sao? - Ron mong chờ nhìn Hermione.

Đáng tiếc, cô bé tóc xù lắc đầu.

- Nhưng chúng ta có thể tìm kiếm thông tin về nó trong thư viện.

Gillette mỉm cười nhìn các bạn hăng hái thảo luận, chợt lên tiếng:

- Không cần mất thời gian thế đâu. Mình biết nó là gì.

Cả bọn sững sờ nhìn Gillette, rồi hai mắt trở nên long lanh chờ đợi cô giải thích.

Gillette nén cười nói:

- Hòn đá Phù thủy là một vật chất huyền thoại có những sức mạnh lạ kỳ. Hòn đá có thể đổi bất cứ thứ kim loại nào thành vàng ròng. Nó cũng có thể tạo ra thuốc Trường sinh làm cho người uống bất tử. Trong nhiều thế kỷ qua đã có nhiều báo cáo về Hòn đá Phù thủy, nhưng hòn đá đang tồn tại hiện nay thuộc về cụ Nicolas Flamel, một nhà giả kim xuất sắc. Cụ ấy đã 655 tuổi rồi và hiện giờ cụ ấy đang hưởng một cuộc đời an nhàn ở Devon cùng với vợ là Perenelle. Tất cả những thông tin đó có viết trong cuốn sách mà Hermione mượn ở thư viện, mình đã tình cờ đọc qua. Trong thư phòng nhà mình cũng có một vài quyển viết về Hòn đá Phù thủy.

Bọn trẻ giống như bưng bình. Ron nắm tay này đâm vào tay kia:

- Thảo nào mà lại có nhiều người muốn đánh cắp nó như thế.

Hermione gật đầu:

- Không những giàu sang mà còn trường sinh, xác thực là ao ước của mọi người. Nhưng nếu nó mà rơi vào tay người xấu sẽ rất nguy hiểm.

- Đó là điều đương nhiên. - Gillette mỉm cười.

Harry như vừa nghĩ đến điều gì đó, chợt rùng mình. Draco liếc cậu bạn, tò mò hỏi:

- Sao thế?

- May mà chưa có ai thành công đánh cắp nó. - Harry thành thật trả lời.

Cả bọn trầm ngâm rồi đồng tình.

- Xác thật là rất may.

Gillette nhìn các bạn, mạnh mẽ nói:

- Nếu người lớn không tin chúng ta thì chúng ta đành tự mình bảo vệ Hòn đá Phù thủy. Nhất định không để nó rơi vào tay kẻ xấu!

Năm bàn tay chồng lên nhau như cùng tuyên thệ, quyết tâm bảo vệ Hòn đá Phù thủy an toàn.

Đó là một khung cảnh tuyệt đẹp của tuổi trẻ, trên thảm cỏ xanh mướt, một tình bạn bền chặt, thiêng liêng lặng lẽ kết tinh.

Bỗng nhiên...

- Ơt, ơt!

Cả bọn nhìn nhau bật cười, Ron làm động tác quen thuộc của cậu nhóc khi ngượng ngùng, gãi mũi.

- Chúng ta đều nhịn ăn trưa mà.

Gillette vẫy đũa phép triệu hồi một vài cái bánh mì phát cho cả bọn.

- Máy bỏ vừa đi vừa ăn tạm vậy. Nếu không chúng ta muộn tiết Bùa mê mất.

Ron nhận cái bánh ngoạm một miếng lớn, hài lòng vuốt bụng:

- Khá hơn rồi!

Cả bọn lại bật cười, kéo nhau vừa chạy vừa ăn, nhanh chóng khuất bóng sau cánh cửa toà lâu đài Hogwarts.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Giáng Sinh sắp tới rồi

Giáng Sinh tới rất nhanh, nhanh đến nỗi lũ trẻ chưa kịp nhận ra, nó đã đến rồi. Toà lâu đài Hogwarts bỏ xuống dáng vẻ cổ kính trang trọng thường ngày để khoác lên mình bộ cánh mới lộng lẫy vô cùng. Chóc chóc bọn trẻ lại nhìn thấy lão khổng lồ Hagrid kéo một cái cây thông vào trong toà lâu đài, lão đi đi lại lại tới mấy chuyển lặn. Mấy cây thông đó được giáo sư Flitwick trang hoàng thành những cây thông Noen lung linh và lộng lẫy. Đầu đĩa phép của giáo sư liên tục tuôn ra những quả cầu, quả chuông đủ sắc màu cuốn lấy cây thông rồi tự treo mình lên đó, cảnh tượng đó khiến nhiều đứa học trò mỗi lần đi qua đều không nhịn được ngoảnh lại nhìn nhiều hơn vài lần.

Khác với trong nguyên tác, Harry không ở lại trường trong kì nghỉ Giáng sinh. Cậu nhóc sẽ nhân cơ hội này chuyển về nhà chú Sirius, nhưng trước đó, thì cậu nhóc sẽ ở nhà Gilette. Càng gần đến ngày nghỉ lễ, tâm trạng năm đứa càng bồn chồn. Có vui mừng vì được nghỉ, vì được về nhà thăm gia đình, nhưng cũng có chút không nở xà bạn bè.

Trong năm đứa, chỉ có Ron là đăng kí ở lại trường vì ông bà Weasley đã đi Rumani thăm anh Charlie, cậu nhóc nhận trọng trách canh giữ Hòn đá Phù thủy, thấy bất cứ điều gì bất thường sẽ liên lạc với cả bọn. Gilette cảm thấy dùng cú chuyển thư thì quá mức mất thời gian nên cô đã dành ra hai tháng để nâng cấp Two - way mirror, loại gương mà chú Sirius đã tặng cho Harry trong nguyên tác. Two - way mirror vốn dĩ là chiếc gương dùng đôi. Mỗi người cần liên lạc sẽ cầm một chiếc, nếu muốn gặp người này thì phải gọi tên người đó ra. Giờ đây nó không chỉ có thể liên lạc giữa hai người mà là năm người. Năm chiếc gương đều chứa một chút ma lực của năm đứa, muốn liên lạc với nhau từ xa rất dễ dàng.

Ngày chia tay rất nhanh đã tới. Ron ra tận ga tàu để tiễn lũ bạn. Nếu có thể cậu nhóc cũng muốn đi cùng, nhưng Ron không hi vọng Hòn đá Phù thủy bị bỏ lại mà không có một ai trong số các cậu để mắt tới nó, tốt hơn hết là cậu nhóc cứ ở lại trường mùa Giáng sinh này.

Qua cửa sổ khoang tàu, bốn đứa bạn vẫy tay với Ron, cậu nhóc giờ cao tay vẫy lại, miệng hét lớn:

- Đi đường cẩn thận nhé, nhớ liên lạc với mình.

Harry chụm hai tay lên miệng thay cho loa, đáp lời Ron:

- Tụi này biết rồi!

Tàu tốc hành Hogwart bắt đầu lăn bánh, bỏ càng ngày càng xa bóng dáng nhỏ bé của Ron. Hermione chột thì thầm:

- Bỏ ấy... sẽ ổn chứ?

- Bỏ ấy sẽ ổn thôi. - Gilette mỉm cười. - Có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Ron nhìn theo tàu tốc hành cho đến tận khi cột khói của nó cũng khuất dần sau những rặng cây. Bác Hagrid bước lại gần vỗ vai cậu bé:

- Nào về thôi, ta đưa cháu về. Mấy đứa nó sẽ sớm trở lại thôi.

Ron gật đầu, theo bác Hagrid trở về toà lâu đài Hogwarts.

Toà lâu đài giờ đây lộng lẫy hơn bao giờ hết. Các giáo sư đã hoàn thành công việc trang trí nó một cách xuất sắc. Giữa tiết trời giá buốt mùa đông, trong lâu đài Hogwarts là khung cảnh ấm áp vô cùng, không khí của lễ Giáng sinh khiến người ta chẳng còn nhớ gì đến những cơn gió rét cắt da cắt thịt ngoài kia. Học sinh đăng kí ở lại trường chẳng có bao nhiêu, tất cả tụ tập lại cùng một bàn ăn. Các giáo sư cũng buông xuống vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc thường ngày để cùng hoà nhập với lũ học trò.

Mấy hôm nữa mới đúng là Giáng sinh nhưng Hogwarts đã ngập tràn trong hơi ấm...

Cùng lúc đó, bốn đứa còn lại đang gà gât trên khoang cuối của tàu tốc hành Hogwarts với kẹo bánh trái đầy xung quanh như một bãi chiến trường.

Cạch!

Cánh cửa buồng bắt ngờ bị kéo ra khiến Gilette và Draco giật mình tỉnh giấc. Harry khẽ cựa mình miệng lẩm bẩm:

- Dậy rồi nè, di đừng có đập cửa nữa...

Gilette liếc Harry bắt đầu đi lắc đầu rồi chuyển ánh mắt về phía cửa. Đứng ở đó là một cô bé tóc đen tuyền, khuôn mặt xinh đẹp như thể búp bê phương Đông vậy. Cô bé quan sát một hồi như thể đang tìm kiếm gì đó cho đến khi ánh mắt cô bé bắt gặp ánh nhìn của Gilette. Búp bê phương Đông sung sướng reo lên:

- A, cậu đây rồi. Mình tìm cậu mãi.

Gillette quay đầu nhìn xung quanh để chắc chắn "cậu" mà cô bé kia đang tìm là mình. Sau một hồi quan sát Gillette xác định rằng ngoài cô ra thì quả thực chẳng còn ai khác, Hermione và Harry đều đang say giấc nồng, còn Draco ngồi đối diện cô, rõ ràng búp bê phương Đông không phải đang nhìn cậu nhóc. Gillette đánh giá cô bé tóc đen, cô bé cũng nhìn cô chăm chú.

- Cậu tìm mình à? - Gillette tự chỉ vào mình, hỏi.

Búp bê phương Đông dứt khoát gật đầu.

- Ừ. Cậu là Gillette đúng không? Mình là Ji Ming Yun (级明昀 - Di Minh Vân, vì đang ở Anh nên lúc giới thiệu mình dùng tên phiên âm, về sau sẽ gọi Minh Vân cho dễ nhớ). Ba mẹ mình có việc bận không đón mình ngay được nên nhờ đã nhờ ba mẹ cậu, dẫn mình đi tìm cậu.

- Ra là người mà bố mẹ mình nhắc đến là cậu, chào cậu, mình là Gillette Gray. - Gillette mỉm cười vươn tay bắt tay Minh Vân. - Cậu là người phương Đông à?

Minh Vân gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Cậu nói đúng một phần thôi, mình là người lai, mẹ mình là người phương Đông, cha mình là người Anh.

- Thì ra là thế, mẹ cậu hẳn phải xinh lắm. Cậu vào đi, đừng đứng ở cửa nữa. Thật ngại quá, phòng bọn mình hơi bừa một chút.

Minh Vân cười tươi:

- Không sao đâu.

Búp bê phương Đông nhắc cao chân bước qua một cái vỏ hộp kẹo đủ vị. Gillette liếc nhìn sàn tàu, chợt lên tiếng nhắc nhở:

- Cậu cẩn thận cái...

Gillette chưa dứt câu thì Minh Vân đã đạp trúng cái bánh bí ngô trên sàn, cái bánh khiến cô bé trượt chân hét lên thất thanh rồi ngã nhào... vào người Harry.

Hai mắt Minh Vân nhắm chặt, cô bé nghĩ mình chắc chắn tiêu đời rồi, không ngờ chờ mãi chờ mãi, thứ cô bé đụng phải cũng không phải là sàn tàu cũng chẳng dính đầy kẹo bánh mà là một "vật thể không xác định" hơi mềm và lại còn ấm ấm.

Harry đang ngủ rất ngon, đột nhiên cậu nhóc mơ thấy bản thân bị cái mũ vành của giáo sư Quirell đè lên, hơn nữa cái mũ vành còn càng ngày càng lớn, càng ngày càng nặng. Harry giật mình choàng tỉnh giấc muốn cựa mình bật dậy lại phát hiện quả thực có vật thể nặng nề đè lên người mình. Cậu nhóc theo bản năng vươn tay muốn đẩy ra, ai ngờ vật thể trên người cậu lại hết thất thanh. Harry nhận ra cái thứ mà cậu đụng phải hơi mềm mềm...

Bốp!

Chưa kịp định thần Harry đã bị ăn một cái tát, sức nặng trên người cậu biến mất khiến Harry hoạt động thoải mái hơn, lúc này cậu nhóc mới nhận ra vật thể lạ đè lên người cậu là một cô gái. Vậy chẳng lẽ thứ vừa nãy cậu đụng vào là...?

Mặt Harry chợt đỏ bừng, khuôn mặt búp bê của Minh Vân cũng đỏ không kém. Cô bé hét lên:

- Cậu làm cái quỷ gì thế???

Harry cứng đầu vặc lại:

- Cậu làm cái quỷ gì mới đúng! Tự nhiên tát tôi?

- Là do cậu dở trò lưu manh trước!

- Còn không phải do cậu ngã vào người tôi sao? Đang ngủ tự nhiên đè nặng muốn chết!

Tôi chỉ muốn đẩy cậu ra thôi! - Harry mặt đỏ bừng nhưng vẫn rất kiên quyết minh oan cho bản thân.

Minh Vân có chút đuối lý, cô nhóc lí nhí:

- Là do tôi bị trượt chân mà!

Draco thấy Hermione có vẻ bị đánh thức liền lên tiếng can ngăn:

- Hai cậu đừng cãi nhau nữa. Tai nạn thôi mà. Hai người cùng xin lỗi nhau một câu.

Minh Vân nhìn Harry một hồi rồi lầm bầm:

- Thật xin lỗi!

Harry gật đầu:

- Tôi cũng xin lỗi cậu. Nhưng mà, cậu là ai vậy?

Chưa ai kịp đáp lời Harry thì Hermione chính thức tỉnh dậy, ngo ngác nhìn quanh.

- Chuyện gì vậy?

Draco cau mày nhìn sang:

- Bỏ tỉnh rồi à? Cần ngủ thêm không?

Hermione lắc đầu, lặp lại câu hỏi của mình.

Gillette mỉm cười nói:

- Cậu ấy là Minh Vân, con gái của bạn ba mẹ mình. Cô chú bận việc nên cậu ấy tới nhà mình vài hôm, ba mẹ cậu ấy sẽ đến đón cậu ấy sau. Còn về chuyện gì thì cậu cứ nhờ Draco nhà cậu tóm tắt cho cũng được, tớ lười lắm.

Hermione nghe đến mấy chữ "Draco nhà cậu" mặt liền đỏ bừng, lườm Gillette một cái sắc lẹm, lăm bằm:

- Cái gì mà nhà mình chứ...

Hai tai Draco cũng đỏ không kém dù cậu nhóc vẫn đang cố làm ra vẻ bình tĩnh. Cậu nhóc thì thầm tóm tắt cho Hermione chuyện của Harry và Minh Vân, cô bé tóc xù cười khúc khích không ngừng. Hermione giơ tay trước mặt Minh Vân:

- Chào bồ, mình là Hermione Granger. Rất vui được làm quen với bồ. Bồ ở nhà nào vậy?

- Mình cũng rất vui được làm quen với mọi người. Chính thức giới thiệu lại, mình là Minh Vân, nhà Ravenclaw.

Bốn đứa nhóc cứ thế làm quen thêm được một cô bạn mới...

Tàu nhanh chóng cập bến. Bọn trẻ ủa ra từ các toa tàu. Gillette vung đũa dọn dẹp bãi chiến trường rồi cùng cả bọn nhập vào đám đông xuống tàu.

Trước cổng sân ga có một lối phù thủy đứng sẵn, nhiệm vụ của lão là đảm bảo mỗi lần chỉ có hai học sinh đi qua. Thử tượng tượng mà xem, đột nhiên có hàng tá trẻ con ủa ra từ bờ tường ngăn cách, cảnh tượng đó sẽ gây nên hỗn loạn đến chừng nào.

Ra khỏi sân ga là trở về với thế giới của những người bình thường, họ sống bằng trí tuệ, không phải bằng phép màu, nhưng trí tuệ của họ lại tạo ra những điều diệu kỳ vô cùng.

Hermione rất nhanh đã phải chia tay lũ bạn để trở về cùng với ba mẹ cô bé. Giống như Ron, cô bé cũng có chút lưu luyến. Gillette nhìn ra sự không nỡ của Hermione, vừa định lên tiếng đã có người cướp lời thoại:

- Mùa Giáng sinh này, mình có thể xin một ngày của bồ chứ? Mình muốn mời bồ đến dinh thự nhà Malfoy.

Gillette liếc mắt nhìn Draco, nổi hứng trêu ghẹo:

- Qua nhà bồ làm cái gì gì chứ, trực tiếp tụ tập ở nhà mình không phải tiện hơn sao? Dù sao có bốn đứa thì hai đứa đã ở nhà mình rồi.

Hermione gật đầu:

- Ý của Gil hay hơn đấy, chọn một ngày rồi gặp nhau ở nhà bồ ấy cũng được.

Draco lườm Gillette muốn cháy mặt. Cô nhìn theo Hermione rồi đi, cười cười nói với Draco:

- Bây giờ cho dù bồ ấy đồng ý thì cha bồ cũng không đồng ý đâu. Bồ đừng nên vội vàng quá. Chừng nào mà cha bồ chưa hết thành kiến với Muggle thì bồ vội vàng chỉ làm tổn thương Hermione thôi.

Draco ịu xù gục đầu xuống. Gillette nói đúng, cậu không nên quá vội vàng. Draco gật đầu với Gillette, đang định đáp lời thì Lusius từ đằng sau xuất hiện đặt tay lên vai cậu nhóc:

- Ở trường vui chứ?

Draco giật bắn mình, cậu nhóc cúi bằm:

- Lần sau cha có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy không? Doạ chết con rồi.

Lusius đầu môi khinh bỉ:

- Con trai ta mà lại nhát gan đến vậy sao?

Draco bực bội khoanh tay:

- Con mới không có!

Gillette liếc Draco, nhún gối lịch sự chào Lusius:

- Cháu chào chú, Lusius.

Lusius hài lòng gật đầu:

- Ngoan lắm. Hỏi thăm cha cháu hộ ta nhé.

Nói rồi Lusius liếc nhìn con trai:

- Còn không mau theo cha về nhà?

Draco gật đầu, chia tay cả bọn rồi theo Lusius rời đi.

Gillette liếc nhìn đồng hồ cau mày:

- Ba mẹ mình sao giờ này vẫn chưa đến?

Gillette vừa dứt lời thì "Bùm!" một tiếng, Micheal và Miranda đột ngột hiện ra từ trong không trung. Gillette trừng mắt nhìn ba mẹ mình, nói thể nào nhỉ? Quần áo hai người có chút lung tung rối loạn, rất mất hình tượng.

- Ba! Mẹ! Có chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trở về Dinh thự Gray

Micheal đứng thẳng người dậy phui phui đồng bụi bấn bám trên người, nghe thấy câu hỏi của Gillette liền lúng túng "Khụ!" một tiếng. Miranda lườm chồng một cái sắc lém, rút đũa phép đem hình tượng của hai người kéo trở về nguyên dạng.

- Cha con ấy, lão ta thấy Muggle lái mấy cái khối bốn bánh rất ngẫu nhiên tự tậu một cái về đòi dùng nó để đi đón con, còn nói là để nguy trang. Nói thì hay lắm cuối cùng ngồi lên xe làm ăn chẳng ra gì, lấy gốc cây làm chuẩn, cha mẹ phải độn thổ ra bên ngoài mới không xảy ra tai nạn chết người đấy.

Micheal đứng bên cạnh với vẻ rất ăn năn hối lỗi:

- VỢ ƠI, anh biết lỗi rồi mà...

Ba đứa trẻ không nhịn nổi, cười khúc khích. Micheal then quá hoá giận, lườm mấy đứa:

- Cười gì mà cười chứ!

Miranda bắt lực nhéo tai chồng:

- Anh đừng có trẻ con nữa được không? So đo gì với mấy đứa trẻ chứ?

Nói rồi Miranda dịu dàng xoa đầu Gillette:

- Hogwarts tuyệt chứ con gái? Không giới thiệu các bạn của con với mẹ à?

Gillette mỉm cười:

- Bạn ấy là Minh Vân, cha mẹ đương nhiên đã biết. Còn bạn ấy là Harry Potter, cha mẹ đương nhiên cũng biết. Còn cần con giới thiệu sao?

Micheal lẳng lặng nhìn Harry chăm chú, thì thầm:

- Thì ra là con...

Harry lúng túng nhìn lại:

- Xin lỗi chú, nhưng... chuyện gì thế ạ?

- Hà? À, không có gì. - Micheal lôi bản thân ra khỏi mớ suy nghĩ vẩn vơ. - Con hẳn đã biết, ba con từng là bạn rất thân của cô chú. Con đúng là rất giống James, chỉ trừ đôi mắt, con có đôi mắt của mẹ con, Lily.

Harry lặng cả đi khi đột ngột nghe đến tên ba mẹ, cậu nhóc thì thảo:

- Ba mẹ con... là người như thế nào ạ?

Miranda mỉm cười:

- Là những người rất tuyệt vời. Nếu con muốn biết thêm, khi chúng ta về đến nhà có thể cho con xem vài tấm ảnh cũ và kể cho con nghe một vài câu chuyện.

Harry lẳng lẽ gật đầu. Miranda cười dịu dàng xoa đầu cậu, Harry chợt thấy ấm áp vô cùng.

Gillette nhìn Micheal, ba cô cuối cùng cũng bình thần đối mặt với Harry được rồi, như vậy cô cũng an tâm, hi vọng ông ấy không suy nghĩ quá nhiều về bị kịch năm ấy nữa, dù sao, cũng không phải là lỗi của ông..

- Minh Vân, cha mẹ con nói với cô chú rằng sẽ đến đón con trước Giáng sinh. Trước đó con cứ ở tạm nhà cô chú nhé. - Miranda dịu dàng nhìn búp bê phương Đông, nói

Minh Vân đang ghé tai Gillette thì thầm: "Cha mẹ cậu tuyệt thật đấy.", nghe thấy tiếng gọi liền giật mình quay lại.

- A, dạ vâng ạ. Cháu rất vui được đến nhà cô chú.

Micheal gật gù đầu rồi quay sang Harry:

- Cả Harry nữa nhé, con ở nhà chú một vài hôm rồi chú sẽ cùng Sirius đến nhà Dursley để báo với họ một tiếng. Chắc ngày mai Chân nhồi bông sẽ đến đấy. Bây giờ cậu ấy đang dọn dẹp nhà cửa để đón con.

- Vâng ạ. - Harry cười thật tươi, chỉ cần nghĩ đến việc được ra khỏi nhà Dursley và chuyển đến sống cùng chú Sirius, Harry liền cảm thấy một niềm hạnh phúc không tên dâng trào trong lòng. - Cảm ơn cô chú nhiều lắm.

Micheal phẩy tay:

- Ôn với nghĩa gì chứ. Cả cha con lẫn cha đỡ đầu của con đều là bạn thân của cô chú. Chuyện nên làm mà.

Minh Vân cũng ngừng người nghe hai chú cháu nói chuyện, cô bé chợt níu tay Gillette kêu lên:

- Cậu ta cũng đi cùng chúng ta à?

Gillette nhin cười gật đầu:

- Đương nhiên rồi!

Miranda tình ý nhận ra có vấn đề liền tò mò hỏi:

- Harry với Minh Vân có chuyện gì à?

Gillette không nhịn nổi nữa khúc khích cười. Mặt Minh Vân và Harry đỏ lên với tốc độ mà mắt thường dễ dàng nhận thấy. Harry lấp bắp:

- Không... không có gì đâu ạ. Bọn cháu có thể có chuyện gì được chứ? - Rồi cậu nhóc quay sang Minh Vân. - Cậu làm như tôi muốn ở chung một chỗ với cậu lắm ấy!

Minh Vân ngoảnh mặt đi không thêm nhìn Harry:

- Mặc kệ cậu!

Hai đứa trẻ lần đầu tiên gặp chuyện lúng túng như thế trong đời, quả thật không thể nói quên là quên ngay được. Micheal ý vị thâm trường liếc hai đứa, đôi lại một cái nhéo của Miranda.

- Anh thôi ngay mấy cái ý tưởng kì quặc đi. Bọn chúng vẫn là trẻ con mà!

Micheal ầm ức ầm bầm:

- Trẻ con gì chứ...

Miranda lườm chồng một cái sắc lẹm:

- Nói gì đấy?

- Anh có nói gì đâu! - Micheal chối bay chối biến, rồi đẩy đẩy mấy đứa trẻ. - Bám vào cô chú, chúng ta về nhà thôi, về nhà thôi.

Miranda liếc Micheal:

- Anh định độn thổ ở đây hả? Với cả tá người xung quanh như thế này? "Hai người lớn và ba đứa trẻ đột ngột biến mất tại Sân ga Ngã tư Vua" là một tiêu đề báo thú vị đấy.

Micheal gãi đầu:

- Ủ' nhi. Chúng ta kiểm chỗ nào vắng người đã.

Ba đứa trẻ đi theo Micheal và Miranda vào một ngõ khuất rồi rất nhanh, cả năm người biến mất.

Harry lần đầu được độn thổ kè. Nó chỉ thấy trời đất đột ngột quay cuồng, rồi ầm một cái, mọi thứ ngừng đảo lộn còn nó thì ngã vật trên nền cỏ xanh mượt.

Gillette vừa kéo Harry dậy vừa khúc khích cười:

- Cậu cần phải tập luyện nhiều hơn đấy. Quen rồi sẽ không bị ngã nữa.

Minh Vân liếc Harry quần áo dính đầy bùn đất, chất vật vô cùng liền đắc ý nói:

- Đáng đời!

Tuy nói thế nhưng cô bé vẫn rút đũa phép thanh toán mớ cỏ cây bùn đất dính trên người Harry.

Gillette cười thầm: "Đúng là khẩu xà tâm phật. Dễ thương thật!"

Micheal mở khoá cổng, giang hai tay nói với bọn trẻ:

- Chào mừng mấy đứa đến với dinh thự Gray!

Miranda cốc đầu chồng:

- Anh làm màu vừa thôi.

Micheal ưỡn khuỷu vô cùng, đáng thương nhìn vợ khiến Miranda buồn cười không thôi. Cô dịu dàng nói với mấy đứa nhóc:

- Mấy đứa vào trong đi, cô sẽ chỉ phòng cho.

Minh Vân và Harry đồng dục đồng thanh:

- Vâng ạ!

Hai đứa liếc nhau một cái rồi hờn dỗi quay đầu về hai hướng khác nhau khiến cho Gillette bên cạnh nhìn cười vất vả vô cùng.

Ba đứa nhanh chóng theo Micheal và Miranda vào trong. Gillette nhìn dinh thự Gray, lòng chột cảm thán. Cuối cùng, cô lại được trở về nhà rồi, chỉ đáng tiếc, Tom đã trở lại cuốn sổ, không thể cùng cô nắm tay nhau trở về. Gillette có chút nhớ tên ngốc đó, dạo này cô quá bận bịu vụ Two - way mirror, không dành nhiều thời gian cho Tom. Gillette quyết định, kì nghỉ lễ này nhất định phải bù lại.

- Waaa, nhà cô chú lớn quá, đẹp nữa chứ. - Minh Vân mở to mắt ngoái nhìn xung quanh.

Micheal cười cười:

- Dinh thự nhà họ Ji cũng đâu thua kém gì ai.

Minh Vân bĩu môi:

- Chú không biết đẩy thôi, ba mẹ con bữa bọn lăm, mấy móc nghiên cứu cứ quăng bữa bãi khắp nhà, phòng thí nghiệm lâu lâu lại nổ bùm. Còn chưa kể những lúc mẹ con vào bếp nữa, cả bếp cũng nổ bùm luôn.

Micheal phá ra cười:

- Ba mẹ con thích nghiên cứu quá mà. Ba con lúc còn ở trường học đã hay nghịch ngợm rồi. Nhớ hồi đầu cậu ấy còn muốn cưa cái chổi bay ra xem nó hoạt động như thế nào. Chưa kể lại thêm mẹ con, là con gái của nhà khoa học nổi tiếng trong thế giới Muggle.

Minh Vân gật gật đầu:

- Chú nói đúng lắm. Con đồng ý. Một ngày mà nhà con không nổ thì đó không phải nhà con nữa rồi. - Minh Vân lắc đầu ra chiều bất lực lắm - Không chỉ ba mẹ con cả em gái con cũng thích tấy máy nữa chứ.

Harry nhú mồm nhìn Minh Vân:

- Về mặt bà cụ non đó chẳng hợp với dáng vẻ búp bê ngây thơ của cậu chút nào.

Minh Vân trừng mắt nhìn lại cậu nhóc:

- Tổ như thế nào liên quan gì đến cậu? Cũng không phải để cho cậu nhìn!

Gillette nhin cười, lắc đầu bất lực, tiến đến ngăn hai đứa:

- Hai cậu đừng cãi nhau nữa, đã làm hoà rồi mà. Cứ như vậy, còn gặp nhau nhiều, sau này phải sống sao?

- Ai muốn gặp cô ta/cậu ta chứ? - Minh Vân và Harry đồng thanh.

- Đừng có nhại lại tôi!

- Cậu nhại lại tôi trước!

- "&#@&)/@/&)&8:@2!/1@/!"?&:!/&

Nhìn cuộc đấu khẩu vô tận của hai người, Gillette cảm thấy bất lực vô cùng, chẳng lẽ đây là oan gia tương ái trong thuyết thuyết?

Micheal dẫn bọn trẻ đi một vòng thăm quan dinh thự Gray, sau đó dặn dò:

- Bây giờ các con cùng chơi đùa với nhau cũng được còn không thì ai về phòng đấy. Tối sáu giờ nhớ ra phòng ăn để ăn tối.

Ba đứa đồng thanh đáp lời:

- Vâng ạ!

Miranda mỉm cười khen ngợi:

- Ngoan lắm. Các con cứ tự nhiên nhé. Gặp lại sau.

Gillette rất muốn gặp Tom, vì thế cô tạm biệt hai đứa bạn trở về phòng. Còn lại hai đứa oan gia, trừng nhau một hồi cũng chán, liền ai về phòng nấy. Harry bước vào căn phòng đã được Micheal đích thân chuẩn bị sẵn, cậu nhóc cảm thấy từ lúc gặp Gillette đến giờ, cuộc đời cậu cứ như một giấc mơ vậy, một giấc mơ cậu không bao giờ muốn tỉnh dậy. Cậu tìm lại được cha đỡ đầu, cậu gặp được những người bạn thật tuyệt vời cùng cậu trải qua vô số chuyện. Harry chợt cảm thấy cứ như thế này mãi thì thật tốt biết bao...

Minh Vân vừa vào phòng liền nhào lên giường, túm chặt lấy cái gối mà đánh đập. Cô bé coi cái gối là "thằng Harry đáng ghét" mà chút giận.

- Tên đáng ghét... tên chết tiệt... lại dám giờ trò lưu manh với bà...

Cứ nghĩ đến chuyện ở trên tàu là Minh Vân lại không nhịn được mà đỏ mặt, trong lòng ức chế vô cùng. Tên đàn đó... lại dám ăn đậu hũ của cô. Thật là tức chết đi được!

Gillette không hề biết hai người bạn của mình đang làm gì trong phòng, cô chỉ biết cô đang rất nhớ tên ngọc nhà mình. Vừa bước vào phòng, Gillette liền lập tức chốt chặt cửa, rút cuốn sổ nhật ký ra từ túi áo.

[Tom, chúng ta về đến nhà rồi.]

[Vây à? Từ lúc anh trở về cuốn sổ đã bao lâu em không tới tìm anh?]

Gillette nghĩ đến quãng thời gian cô cắm mặt vào Two - way mirror, bỏ rơi Tom một mình liền cảm thấy tội lỗi vô cùng.

[Anh đang giận em đấy à?]

[Tại sao anh lại phải giận em chứ?]

Gillette nghĩ thầm "Chắc chắn là giận rồi, làm thế nào bây giờ?"

[Không giận chẳng lẽ anh đang dối?]

Nghe Gillette nói vậy Tom rất muốn xù lông, đứng trước mặt cô, trừng mắt nhìn cô và hét:

- Trong đầu em rốt cuộc chứa cái quỷ gì vậy? Em đang đùa anh đấy à?

Nhưng tiếc thay, hiện tại Tom không có thân thể để mà thực hiện điều anh mong muốn, Tom chỉ đành trả lời Gillette bằng nét chữ rất đậm, hồng biểu lộ tâm tình bức bối của mình.

[Anh mà phải giận dối à??? Anh là Chúa tể Hắc ám đấy! Anh không dư hơi đến độ chơi cái trò vớ vẩn đó đâu.]

[Được rồi, không dối thì không dối. Em xin lỗi, dạo này em bận quá.]

[Không tha!]

Đùa gì vậy, lâu như thế không thèm đề ý đến anh, một câu xin lỗi là xong à? Chúa tể Hắc ám anh, dễ thương nhưng không dễ dãi nhé!

Gillette vô cùng bất lực với tên trẻ con nhà mình. Cô rất muốn ngửa mặt hỏi trời, vị Chúa tể Hắc ám giết người không ghê tay, vô nhân tính, lạnh lùng, độc ác đi đâu rồi? Trước mặt cô đang là ai đây? Chúa tể giả đúng không???

(Trời: Đừng hỏi ta, cái đó phải hỏi con, con đã biến Tom của ta thành cái quỷ gì rồi??? Tình yêu thật đáng sợ!!!)

Gillette bất lực viết:

[Thế cuối cùng anh muốn em phải làm thế nào mới tha thứ?]

[Hừ!]

Gillette vỗ trán, mặt đen sì. Cái quỷ gì vậy trời?!? Cô an ủi tên này kiểu gì bây giờ?

Một ý nghĩ chợt xẹt qua trong đầu Gillette khiến cô hơi đỏ mặt. Nghĩ nghĩ một hồi, Gillette quả quyết cúi xuống hôn lên cuốn sổ. Yêu đương với Chúa tể Hắc ám trong hình dạng cuốn sổ nhật ký gì đó, đúng là một mối quá mà!

[Tha lỗi cho em đi mà, lần sau không vậy nữa. Thề luôn!]

Tom nghĩ nghĩ một hồi, trả lời:

[Ừ, được rồi đó, tha em. Nhưng lần sau không dễ dàng vậy nữa đâu. Còn có lần sau, đừng nói hôn một cái mười cái cũng không đủ.]

Gillette thầm nghĩ, tên gốc nhà cô, đúng là càng ngày càng ngốc, nhưng mà cũng càng ngày càng đáng yêu, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ký ức về một thời gần bó

Đúng 6 giờ, tất cả tụ tập ở nhà ăn của dinh thự Gray. Minh Vân nhìn cả bàn đầy đồ ăn không nhận được tùm Gillette nhảy nhót:

- Nhiều đồ ăn quá đi, nhìn thật ngon. Minh đói meo cả rồi~

Harry ở bên cạnh bữu môi chằm chọc:

- Đồ ham ăn.

Minh Vân nghe vậy liền quay phắt lại, trừng mắt lườm Harry:

- Tôi ham ăn thì sao chứ? Liên quan gì tới cậu? Cũng không có ăn hết của nhà cậu.

Harry nhún vai:

- Ủ, mặc kệ cậu.

Gillette bình thản nhìn hai đứa oan gia, cô cảm thấy bản thân bắt đầu quen với việc hai đứa này đụng nhau liên này lửa rồi, thật sự là quen rồi.

Ba đứa kéo ghế ngồi xuống, Minh Vân lễ phép nói:

- Con mời cô chú ạ!

Miranda mỉm cười dịu dàng:

- Ngoan lắm.

Harry liếc Minh Vân, bữu môi, cậu nhóc quay sang nhìn Micheal và Miranda nghiêm túc nói:

- Con cảm ơn cô chú đã cho cháu ở nhờ, làm phiền cô chú thế này, thật ngại quá.

- Con không cần phải như vậy đâu. Chú nói một lần rồi cả cha con lẫn cha đỡ đầu của con đều là bạn rất thân của cô chú. Con cứ thoải mái đi, không cần câu nệ. - Micheal cười nói.

Miranda vừa vẩy đĩa phép điều khiển đĩa đồ ăn cuối cùng đáp xuống bàn, vừa tiếp lời chồng:

- Chú Micheal nói đúng đấy. Mà bây giờ cũng muộn lắm rồi, mấy đứa mau ăn đi. Thử xem đồ ăn cô làm có vừa miệng không.

- Vâng ạ! - Harry và Minh Vân đồng thanh.

Gillette lấy đĩa xiên một miếng lớn, miệng cười cười:

- Đồ ăn của mẹ lúc nào chẳng là nhất.

- Nhóc con, chỉ giỏi nịnh.

- Nào có em yêu, con nó chỉ nói sự thật thôi mà.

Không khí gia đình đầm ấm của nhà Gray khiến Harry chợt thấy hơi cô đơn, đột nhiên, trong đĩa nó nhiều thêm một miếng sườn lớn. Harry giật mình ngẩng đầu lên, Micheal đang mỉm cười cười nhìn nó:

- Ăn nhiều lên, Harry. Con gầy quá!

Harry mỉm cười, nỗi cô đơn vẫn vờ trong lòng nó tan biến, nó chợt cảm thấy, bản thân mình đôi khi đúng là hơi nhạy cảm quá.

Minh Vân cắn cắn cái đĩa không, tò mò nhìn Harry. Thằng nhóc ấy làm sao thế nhỉ? Hình như cô vừa thấy sự cô đơn trong đôi mắt màu xanh lá của nó. Minh Vân chợt ngưng hành hạ cái đĩa, mà cô quan tâm đến nó làm gì cơ chứ? Đúng là hâm rồi.

- Đây, Minh Vân, Minh Vân, cậu làm sao thế? Đang nghĩ gì mà cắn cái đĩa hoài vậy? Mau ăn đi chứ? Đồ ăn của mẹ tớ ngon lắm đấy, - Gillette nhìn thấy Minh Vân của ngăn ra liền lay lay cô bé, tiện thể trêu chọc bạn - Chắc chắn là ngon hơn cái đĩa cứng quèo đó nhiều.

Minh Vân giật mình buông đĩa xuống, vội vã thanh minh:

- Không, mình không có nghĩ gì hết. À, có, mình chỉ đang phân vân không biết nên ăn món nào trước thôi, món nào trông cũng ngon lành quá.

Gillette nhìn ra Minh Vân đang nói dối nhưng cô không vạch trần, chỉ lấy cho cô bé một miếng lớn sườn cốt lết.

- Bỏ thử món này trước đi.

Minh Vân nhìn miếng sườn, tao nhã lấy dao và đĩa cắt ra thành từng miếng nhỏ. Bên cạnh cô bé, Harry cầm thẳng miếng sườn Micheal lấy cho, cắn một miếng lớn. Hai mắt cậu nhóc chợt sáng như đèn pha.

- Ngon quá!

Minh Vân thấy vậy liếc nhìn cậu nhóc bữu môi, xiên một miếng sườn được cắt nhỏ. Miếng sườn vừa vào đến miệng, hai mắt Minh Vân đã mở lớn.

- Thật sự rất ngon!

Ngon đến nỗi cô bé chỉ hận không thể nuốt cả lưỡi mình vào!

Gillette buồn cười nhìn hai đứa bạn mắt sáng rực. Thật là... Đến cả phản ứng cũng giống nhau như đúc vậy. Cái này là tướng phu thê trong truyền thuyết chăng?

Harry và Minh Vân quăng hết sự ngại ngùng ban đầu, chìm đắm vào mỹ thực.

- Cô Miranda, tay nghề của cô thật sự quá tuyệt!

- Cháu cứ nghĩ bữa tiệc ở Hogwarts là đã tuyệt vời lắm rồi. Cháu chưa bao giờ ăn món gì ngon như thế này. - Harry trầm trồ.

Miranda hài lòng nhìn mấy đứa trẻ ăn ngon lành, biệt thự Gray quả thật như bồng sông đầy khi có thêm mấy đứa trẻ, bình thường chỉ có cô và chồng, thật sự rất buồn tẻ.

- Mấy đứa cứ ăn nhiều vào.

Chợt lò sưởi trong phòng ăn nổ bụp một tiếng lớn, một người đàn ông lồm cồm bò ra.

- Chú Sirius! - Harry kêu lên.

- Sirius! - Micheal đứng lên đỡ người bạn của mình.

Sirius phì phòi đám tro bụi trên quần áo, nhe răng cười:

- Mọi người khỏe chứ hả? - Chú quay sang Harry nói tiếp. - Con khỏe chứ? Chú giải quyết mọi việc xong liền lập tức đến đây. Chú nhớ con lắm đấy...

Harry không đợi Sirius nói hết đã nhào vào lòng ông. Sirius giật mình lúng túng, vụng về ôm lại cậu nhóc.

- Con cũng nhớ chú dữ lắm, chú Sirius. Con cứ nghĩ ngày mai mới được gặp chú.

Sirius mỉm cười xoa đầu Harry:

- Chú cố gắng thu xếp mọi việc nhanh nhất có thể để sớm gặp con. Con Kretcher, con gia tinh nhà chú ấy, nó có cần nhân đôi chút nhưng mà mọi chuyện ổn cả rồi.

Đang nói chợt chú Sirius nhìn thấy Minh Vân, chú giật mình hỏi:

- Cô bé quen quá. Con là ai vậy?

- Dạ, con chào chú, con là Minh Vân.

Sirius như hiểu ra điều gì, quay sang hỏi Micheal để xác nhận:

- Cô bé là con của Trác Ninh à? (缙桌宁, Ji Zhuo Ning)

Micheal gật đầu, Minh Vân nghe thấy tên cha mình liền giật mình nhìn Sirius.

- Chú biết cha con ạ?

Sirius đáp:

- Đương nhiên chú biết, cha con là bạn của chú mà. Không ngờ con của Trác Ninh cũng đã lớn như thế này rồi.

Micheal vỗ vai Sirius:

- Đến rồi thì ngồi xuống ăn đi. Có gì từ từ nói, còn nhiều thời gian mà. Mấy đứa trẻ còn chưa ăn xong nữa. Tụi này cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Miranda vẫy đứa, một chiếc đĩa ăn, đĩa và dao từ trong kệ lơ lửng bay ra rồi đáp xuống bàn.

- Micheal nói đúng đấy, bỏ hẳn là chưa ăn tối, mà cho dù có ăn rồi thì cũng nên thử vài miếng, lâu lắm rồi mình mới đích thân vào bếp đấy.

- Vừa mới tối đây đã thấy cả một bàn tiệc lớn, Miranda, mình nhớ tay nghề của bồ lắm đấy, sao có thể từ chối chứ? - Chú Sirius vừa cười vừa kéo ghế ngồi xuống giữa Harry và Gillette.

- Con thế nào, Gil? Đạo này ổn chứ?

- Con ổn ạ. - Gillette cười đáp. - Chú ăn chút gì đi, tay nghề của mẹ con là số một đấy.

Sirius cũng chẳng câu nệ, lấy về đĩa mình mỗi thứ một ít rồi từ tốn thưởng thức.

- Chú đương nhiên biết tay nghề của mẹ con. Lúc chú được ăn mấy món cô ấy nấu lần đầu tiên, con còn chưa ra đời đâu. Nhiều năm như vậy, quả thật hương vị vẫn như ngày nào.

- Bỏ đấc ý cái gì chứ? Cô ấy vốn dĩ là nấu cho mình ăn, bỏ chỉ là được hưởng ké thôi. - Micheal trêu chọc.

Sirius chẳng thèm để tâm, liếc ông bạn ấu trĩ của mình một cái rồi cúi đầu ăn tiếp.

- Mình đâu quan tâm cô ấy là nấu cho ai, quan trọng là mình vẫn được ăn.

Miranda bật cười nhìn hai người đàn ông đầu trâu:

- Thời gian đúng là trôi nhanh thật đấy, bữa cơm đó mình vẫn nhớ mình phải lên xuống tận nhà bếp đôi co với lũ gia tinh, mất bao nhiêu công sức mới hoàn thành, cuối cùng thì chính chú ăn được vài ba miếng còn lại đều vào bụng đám các cậu.

- Bỏ trách gì tội này chứ? Có trách hãy trách Micheal nhà bỏ chậm chạp. - Sirius nhớ về quãng thời gian còn là học sinh của Hogwarts liền không nhịn được mỉm cười.

Micheal lườm bạn một cái sắc lẹm:

- Còn không phải do các cậu như hồ đồi thấy mờ? Cậu, James, Lupin, còn có cả Trác Ninh nữa.

- Là do đồ ăn Miranda làm quá ngon thôi. - Chú Sirius vẫn tiếp tục biện hộ cho bản thân.

Mình Vân này giờ vẫn đang yên lặng ăn, chợt nghe thấy tên ba mình liền giật mình ngẩng đầu lên:

- Ba con ấy ạ?

- Ba con ấy ạ? - Giọng Harry đồng thời vang lên.

Micheal gật đầu:

- Ủ, ba của hai đứa cũng dành đồ ăn của chú đấy. Thời trẻ thật sự bọn chú vui vẻ lắm, đáng tiếc...

Miranda chợt ngắt lời chồng:

- Hai đứa có muốn xem ảnh không? Cô chú giữ khá khá ảnh, trong đó cũng có ba của hai đứa đấy, James và Trác Ninh.

Micheal nhìn vợ liền hiểu cô không muốn nhắc tới chuyện buồn, anh thở dài, bị kịch xảy ra từ 11 năm trước nhưng ảnh hưởng của nó vẫn cứ kéo dài mãi, khiến cho tất cả những kí ức vui vẻ trong quá khứ nhuộm màu buồn, bởi lẽ mỗi khi nhớ về quãng thời gian vui đùa bên nhau liền không nhịn được nhớ về tấn bi kịch kia, nhớ về những người từng tồn tại trong kí ức, vui vẻ bên nhau giờ đã không còn.

- Con muốn ạ. - Trong ánh mắt Harry hiện lên sự khao khát.

Micheal lắc nhẹ đầu, bình ổn tâm trạng:

- Để chú đi lấy ảnh.

Một lúc sau, tiếng Micheal từ ngoài vọng vào:

- Mọi người ăn xong cả rồi chứ? Ra phòng khách đi cho tiện.

Bên ngoài phòng khách Micheal đã ngồi sẵn trên ghế sofa, trên bàn trà đặt một thùng album lớn. Mọi người đều vây lại xung quanh, Micheal tùy ý rút một cuốn album từ trong thùng.

Trên mỗi bức ảnh đều là những kí ức tươi đẹp của tuổi trẻ. Có James, có Lilys, có Sirius, có Micheal, có Miranda, có Trác Ninh, có Lupin, thậm chí một vài tấm còn có cả Snape, và đương nhiên không thể thiếu Peter. Mỗi người một vẻ nhưng họ đều có một điểm chung là trẻ trung, tràn đầy nhiệt huyết và năng lượng. Mấy người họ cùng nhau trải qua bao thăng trầm, vui có buồn có, nhưng tuổi trẻ mà, mọi vết thương đều rất nhanh lành, sau nước mắt, lại là nụ cười vui vẻ. Bảy năm học ở Hogwarts, là bảy năm đầy hạnh phúc bên bạn bè, bảy năm đầy kích thích với những cuộc phiêu lưu nho nhỏ, những trò quậy phá chẳng giống ai của tuổi học trò nổi loạn, là những bài kiểm tra, những buổi học thú vị.

Bảy năm trôi qua, mỗi người rồi cũng một phương, bước lên con đường của riêng mình. Ra trường rồi, chia ly rồi, chắc chắn sẽ có người ở lại kẻ rời đi, nhưng vẫn cứ cố tự lừa dối bản thân mình, tất cả đều vẫn chung một đường, chung một lý tưởng, vẫn mãi mãi là bạn bè thân thiết nhất. Thế nhưng Peter Pettigrew có con đường riêng của hắn, vì quá tin, nên nhóm bạn không chỉ mất đi một kẻ lạc lõng, mà còn đánh mất hai người bạn thân thiết, James và Lilys.

Giá mà thời gian cứ mãi dừng lại ở thời điểm tươi đẹp nhất, cứ mãi giống như trong những tấm ảnh, cứ mãi như vậy, không cần phải trưởng thành. Cái giá của sự trưởng thành quá lớn, lớn đến nỗi thời gian cũng không làm lành nổi những vết thương đau thấu tâm can.

Micheal vuốt ve mấy tấm ảnh, đôi mắt xám ẩm ướt từ bao giờ. Sirius và Miranda cũng vậy.

Tuổi trẻ của cả đám luôn gắn bó bên nhau, thế mà bây giờ...

- Đó là ba mẹ con sao? Ba mẹ trông thật đẹp...

Harry ngẩn ngơ nhìn những tấm ảnh cũ, lòng như đang nổi giông bão. Đó là ba mẹ cậu, hai người thân yêu nhất của cậu. Mái tóc xù của ba giống cậu quá! Còn đôi mắt xanh của mẹ nữa! Nụ cười của mẹ nhìn thật dịu dàng...

- Phải, đó chính là James và Lily. Ba mẹ con là những người tuyệt lắm. Ba con đã từng đỡ cho chú một trái Blugger. Cậu ấy bị gãy xương vai vì cú đó. Còn Lily thì rất dịu dàng, cô ấy là người khiến cho nhóm Đạo tặc của ba con hiểu ra rằng Slytherin cũng không phải đều là quân ác ôn. - Micheal mỉm cười nhớ về chuyện cũ.

Hai mắt Harry nhòe đi, cậu nhóc cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi buồn không tên, ba mẹ cậu đã không còn nữa rồi, họ đã ra đi từ rất lâu rồi. Vậy mà trên mấy tấm ảnh kia, ba mẹ cậu lại chân thực đến vậy, họ đang cười rất tươi, đang giờ cao tay vậy cậu...

Minh Vân và Gilette đứng một bên, yên tĩnh xem những bức ảnh cũ. Minh Vân đã nhiều lần nghe cha kể về những người bạn cũ. Cả cô bé và Gilette đều cảm thấy lòng chợt mang mác buồn. Nhóm bọn cô, có phải rồi cũng sẽ rơi vào kết cục như thế này không?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Gia đình Dursley

Tối đó chú Sirius ngủ lại dinh thự Gray để sáng sớm mọi người cùng nhau đến căn nhà số 4, đường Privet Drive huyền thoại tìm gia đình Dursley. Sau đó Harry sẽ chuyển về ở với chú Sirius.

Những bông tuyết lác đác rơi. Con đường Privet Drive đã khoác lên mình một lớp áo trắng muốt, con đường ấy bình thường như bao con đường khác trong dịp Giáng sinh.

Ông bà Dursley vẫn đang tất bật trang hoàng căn nhà và liệt kê danh sách quà tặng cần mua cho "cục cưng" của họ, thằng Dudley. Chỗ quà đó chắc đâu đó khoảng chừng vài chục món.

Ông bà Dursley không hề nhớ gì đến đứa cháu Harry quý quai của họ. Hơi đâu mà nhớ cái thằng ranh con ấy, cái thằng khiến họ muốn điên lên. Những con người bình thường như họ thật sự không hề muốn có chút liên hệ nào với cái đám quái quỷ đó. Thế mà quả thực là tức điên lên được, cái đám người mà họ ghét cay ghét đắng đó đột nhiên nở bùng ra từ cái lò sưởi nhà họ, làm hỏng hết cái sự bình thường của ngày hôm ấy.

Chú Sirius đi đầu tiên, đường hoàng bước ra khỏi ngọn lửa bùng lên từ lò sưởi. Cả gia đình Dursley đang trang hoàng cây thông tròn trịa nhìn sự việc quái dị đang xảy ra trong căn nhà bình thường đến không thể bình thường hơn của họ, kinh ngạc đến không nói nên lời. Họ chưa kịp phản ứng thì cái lò sưởi lại bùng lên lần nữa. Sau đó, thằng cháu trời đánh của họ, thằng Harry, lăn khèo ra đất suýt chút nữa thì đụng đầu vào cái cây thông Noen. Rồi một lần, hai lần cứ thế liên tục bốn ngọn lửa bùng lên, nhà Gray tụ tập đông đủ kèm theo búp bê phương Đông, Minh Vân.

Ông Dursley kinh hoàng chỉ vào Harry, ngón tay béo múp run rẩy, mặt thì phình ra tím ngắt:

- Mày... Mày... Chúng mày...

Gilette nhăn mày nhìn ngón tay ông Dursley xia vào mặt Harry, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Micheal đưa tay ngăn lại chú Sirius đang chực nổi khùng lên, lịch thiệp nói:

- Ngài Dursley, chúng tôi rất xin lỗi vì chuyện viếng thăm đường đột này, chúng tôi không còn cách nào khác. Chúng tôi không thể liên lạc với ngài và chúng tôi sợ rằng dù liên lạc rồi thì ngài đây cũng sẽ không đồng ý gặp mặt, thế là hỏng chuyện. Xin ngài thứ lỗi cho hạ sách này.

Khuôn mặt bà Dursley vặn vẹo vì giận dữ, bà gằn từng tiếng:

- Nhà tao không chứa chấp những đồ quái dị như chúng mày!

Vì một phút lơ là vô ý hay cố tình của Micheal, chú Sirius vùng ra, không ngại ngần rút đũa phép chìa vào ông bà Dursley.

- Chúng ta cũng không hề muốn bước vào cái chuồng heo này! Nếu không phải vì Harry, các người nghĩ chúng ta sẽ đến đây sao? Vốn muốn đàm phán tử tế, nhưng mà đối với cặn bã thì ông đây không cần lịch sự làm gì. Không có bàn bạc gì nữa hết, ông đây thông báo luôn chứ không phải hỏi ý kiến. Ông đến giành quyền nuôi Harry, không nói nhiều từ giờ thằng bé ở với tôi, cha đỡ đầu của nó, loại họ hàng như các người thà không có còn hơn. Đừng tưởng ta không biết những gì các người làm với thằng bé!

Sắc mặt ông bà Dursley tái dần theo con tức giận của chú Sirius. Thành Dudley vừa nhìn thấy cây đuă phép đã co dúm lại nấp sau lưng mẹ nó, hai tay bịt kín cái miệng to bè của nó. Một người như đượng Vernon của Harry, tức ông Dursley, không bao giờ có thể nuốt trôi một cục tức lớn như thế, bằng sự đứng cảm vor vét được từ con giận đang nghẹn ứ trong cổ họng, ông Dursley gào lên với chú Sirius:

- Mày là cái thá gì mà làm càn trong nhà tao? Lũ ghê tởm chúng mày không thể làm hại người bình thường như bọn tao, chúng mày sẽ bị trừng trị. Harry sẽ không đi đâu hết, quyền nuôi dưỡng nó là của bọn tao! Bọn tao đã vô cùng lương thiện mới nuôi bảo cô cái của nợ của con mẹ quái gở Lily và thằng cha lông bông cầu cơ cầu bất bao nhiêu năm. Đúng là một lũ vô ơn, cùng một ruộc với nhau cả!

Đượng Vernon nói một hơi, mặt đỏ dừ lên như trái cà chua chín mọng và thở phì phò như một con trâu mọng, cái nọng mỡ ở cằm đượng rung lên theo từng nhịp thở.

Con điên của chú Sirius chưa kịp nổi lên thì đã có một người khác nổ bùng. Harry giận dữ hét toáng lên:

- Đủ rồi!!! Đượng không có quyền nhục mạ cha mẹ con! 9 năm trời con sống ở nhà đượng, có ngày nào là sống đúng nghĩa không? Đến khi Gilette đến thì đượng mới ngưng đày đoạ con, từ ngày đó con sống như một người vô hình trong nhà, bị coi như không khí. Một cuộc sống như thế con thà rằng ngậm từ đầu đượng của vút con ở trại trẻ mồ côi cho xong!

Giương mặt đượng Vernon bệnh ra, ông có vẻ lại chuẩn bị phun ra một điều gì đó không mấy hay ho, nhưng dì Petunia, tức bà Dursley đã đi trước một bước:

- Mày nói đúng lắm, đáng ra ngay từ đầu trứng tao phải vút mày ở trại trẻ mồ côi cho rồi. Chúng tao là những người bình thường lương thiện, tại sao chúng tao lại phải gánh cục nợ của cha mẹ mày làm quái gì cơ chứ? Mày cứ đi theo cái đám dị hợm của mày đi. Đẻ rồi như cha mẹ mày ấy, vì nghịch ngợm mấy thứ kì dị đó mà nổ tung.

Gilette ngăn lại Harry đang chực xông lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào ông bà Dursley. Ông bà Dursley chạm phải ánh mắt của Gilette, toàn thân chợt lạnh lẽo như thể có con rắn độc đang nhìn họ chăm chăm chỉ chực chờ thời cơ để tấn công. Chi là một đứa bé, sao có thể có ánh mắt đáng sợ như thế chứ?

- Nghịch ngợm? Nổ tung? Các người có biết là không có "những người dị hợm" như chúng tôi thì các người đã sớm chết rồi không? Nghịch ngợm mà các người nói, thực chất là anh dũng chiến đấu với tên Phù thủy hắc ám hung ác nhất trong lịch sử. Nổ tung mà các người nói thực chất là huy hoàng hi sinh trong khi đối đầu với tên ác nhân vì người thân vì thế giới. Còn các người? Rúc ở một chỗ, hưởng thụ bình an và yên lành từ sự hi sinh của họ có tư cách gì mà chỉ trích họ? Dị hợm? Vô ơn? Các người mới thật sự là vô ơn, còn thua cả cầm thú!

Mình Vân ở bên cạnh nhìn mọi chuyện, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, họ hàng như vậy, cậu ấy rốt cuộc là làm như thế nào trải qua vậy?

Mình Vân chợt cảm thấy một bàn tay nắm chặt lấy tay mình, cô bé giật mình ngẩng đầu lên, hai mắt Miranda đỏ hoe, vừa đau lòng, vừa phẫn nộ. Bên cạnh cô, cả Micheal lẫn chú Sirius đều sắp nhin không nổi nữa. Đám Muggle ngu xuẩn ấy, lại dám nhục mạ James và Lily!

Mặt ông bà Dursley tái nhợt, đuôi lý không nói nổi gì nữa. Ánh mắt sắc lạnh của Gilette vẫn bắn thẳng về phía hai người, thêm cả ánh mắt giận dữ của Sirius, Micheal và Miranda khiến họ sợ hãi run lên bần bật.

- Gilette. - Harry chợt lên tiếng. - Không cần nói nữa, mình đi thôi, tớ sẽ không bao giờ về đây nữa. - Lặng đi một lúc, cậu nhóc nói tiếp. - Chú Sirius, mình về nhà được không ạ? Căn nhà của chú ấy, nhà thật sự...

Nhìn thấy sự khẩn cầu tràn ngập trong mắt Harry, chú Sirius chợt thấy khóe mắt cay cay, vươn tay xoa đầu cậu nhóc:

- Đương nhiên là được rồi, đương nhiên là được...

Chú Sirius dẫn Harry hướng về cái lò sưởi, vốc một nắm bột Floo.

- Đây Micheal, mình đi trước nhé, rảnh thì qua chỗ mình chơi.

Nói rồi chú kéo Harry vào trong lò sưởi, vẫy tay chào và ném nắm bột xuống, hô lớn:

- Số 13, quảng trường Grimmauld!

Ngon lửa bùng lên, nuốt trọn bóng dáng của hai chú cháu.

Michael vẫy tay với đám lửa, rồi nén con thịnh nộ và nỗi chua xót trong lòng xuống, quay sang nói với gia đình Dursley:

- Từ giờ trở đi, Harry không còn liên quan gì đến các người nữa. Các người cứ hưởng thụ cuộc sống "bình thường" của các người đi.

Miranda kéo tay chồng, khiến cho con giông bão trong lòng Micheal dần dịu xuống:

- Chúng ta trở về thôi.

Micheal gạt đầu, vẫy tay với hai cô bé:

- Hai con vào trước đi.

Minh Vân và Gilette quay qua nhìn nhau, cùng vốc một nắm bột Floo rồi bước vào lò sưởi.

- Dinh thự Gray!

Ngon lửa lại bùng lên lần nữa, hai cô bé biến mất.

Vợ chồng nhà Gray liếc ông bà Dursley lần cuối rồi cũng bước vào lò sưởi, biến mất.

Ông bà Dursley vẫn cứ trợn trừng mắt ngó trần trần cái lò, căn nhà của họ đã trở lại bình thường, không có bất cứ điều gì khác biệt. Nếu không phải lời nói đanh thép của Gilette vẫn cứ văng vẳng bên tai, có lẽ họ sẽ tin rằng mọi chuyện vừa xảy ra chỉ đơn giản là một con ác mộng. Trong lòng hai ông bà Dursley bây giờ rồi như tờ vò, họ làm sai rồi sao?

Minh Vân ném bản thân mình lên giường của Gilette, ngửa mặt nhìn trần nhà đầy sao, nghĩ đến những chuyện vừa được chứng kiến trong lòng lại nổi bão. Gilette thả mình xuống cạnh cô bạn. Cả hai đứa đều im lặng không nói.

- Gil này, - Minh Vân không nhận được mà lên tiếng phá vỡ sự im lặng trong phòng, - Trước kia Harry sống khó khăn lắm hả?

Gilette nắm lấy tay cô bé, gật đầu:

- Ủ, cậu ấy sống không dễ chịu chút nào. Họ là gia đình Muggle vô cùng có thành kiến với phù thủy. Họ bắt Harry ngủ dưới gầm cầu thang, mặc đồ cũ lung tung của thằng anh họ Dudley, thậm chí đôi khi còn bỏ đói cậu ấy. Họ vốn dĩ không hề quan tâm đến Harry. Thằng anh họ Dudley của cậu ấy thì lúc nào cũng rù rê bạn bè bắt nạt cậu ấy, cô lập cậu ấy. Harry thật sự rất đáng thương.

Minh Vân yên lặng không nói, thực chất trong lòng đang dần hình thành một quyết tâm không thể lay chuyển. Harry Potter chỉ mình cô mới có thể bắt nạt, ai cũng không được, đến một người cô diệt một người, đến hai người cô diệt cả đôi!

Gilette liếc Minh Vân, chợt hiểu ra chuyện gì đó, lên tiếng trêu chọc:

- Đau lòng rồi hả?

- Đau lòng gì chứ? - Minh Vân giật mình bật dậy.

- Thì đau lòng Harry nhà cậu ấy. - Gilette ngồi dậy theo bạn, vỗ vai Minh Vân, dùng vẻ mặt "Tớ hiểu mà." nhìn cô bé.

Mặt Minh Vân đỏ bừng, nhào vào Gilette cù loạn:

- Cái gì mà của tớ chứ? Ăn nói linh tinh! Cù chết cậu!

Hai đứa ngã lăn ra giường, đùa nghịch loạn thành một đoàn, tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp phòng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chiếc vương miện của Rowena Ravenclaw

Harry đã chuyển hẳn qua sống với chú Sirius, Gilette không hề mong chuyện này bị cụ Dumbledore phát hiện vì cô biết cụ sẽ lại nói về cái lớp bảo vệ ở nhà Dursley và khuyên Harry trở về đó. An toàn thì như thế nào chứ? Ở đó Harry không hề được hạnh phúc, sống không bằng chết! Chỉ là một lớp bảo vệ thôi mà, thứ giống thế, Gilette cũng có thể thiết lập một cái cho căn nhà số 13, quảng trường Grimmauld, dù sao cô cũng có sự giúp sức của vị Chúa tể Hắc ám.

Ngày mai là Giáng Sinh rồi, hôm nay gia đình Minh Vân sẽ ghé thăm dinh thự Gray, và đón cô bé về nhà cho kịp ngày lễ.

Sáng sớm tỉnh mơ Minh Vân đã choàng tỉnh, nhảy chân sáo sang phòng Gilette rồi nhào lên cù một trận, ép cô phải dậy với cô bé. Minh Vân có vẻ háo hức và phấn khích lắm. Cũng đúng thôi, dù sao cả nửa năm trời rồi cô bé mới lại được gặp gia đình mình.

- Cậu biết gì không, Gil, nhà tớ tò mò lắm. Hẳn là cha mẹ cậu cũng biết chuyện đó nhưng mà họ không biết đưa em gái tớ. Nó như kiểu lấy tất cả các tế bào tò mò của cha mẹ tớ. Nó tò mò kinh khủng! Thế nên cậu phải giấu hết mấy thứ đồ lạ đi, nếu không em gái tớ có thể tháo rời chúng nó ra đấy.

- Thế còn cậu? Tớ thấy cậu có tò mò lắm đâu?

- Cũng đúng, nhiều lúc tớ cảm thấy mình là người duy nhất bình thường trong gia đình. Chắc là tớ được nhặt về quá. - Minh Vân cười đùa.

- Haizzz, tớ cũng muốn nhặt được Búp bê Phương Đông dễ thương giống như cậu. - Gilette làm ra vẻ mặt buồn bã lắc đầu.

"Búp bê Phương Đông" ôm bụng cười phá lên:

- Cậu diễn sâu quá đấy! Không phải bà đây đang ở bên cạnh cậu sao?

- Một lát nữa là hoàn về chủ cũ rồi, tớ phải tranh thủ những giây phút cuối cùng này mới được. - Gilette đưa tay lên捏 cặp má đáng yêu của Minh Vân.

- Này! Đau! Đau! Bỏ tớ ra! Tớ không phải đồ chơi của cậu nhá!!!

- Xi, ki bo quá vậy! Không cho thì thôi. Mau xuống ăn sáng, lát còn đón ba mẹ cậu. - Gilette bĩu môi.

Hai đứa kéo nhau chạy xuống phòng ăn, nơi Micheal và Miranda đã sớm an vị, tao nhã xử lý bữa sáng của mình. Nhìn thấy Gilette và Minh Vân lôi kéo nhau nhào vào phòng ăn, Miranda cười hiền:

- Hai đứa dậy rồi à? Sớm hơn mẹ tưởng đấy.

Còn Micheal lại cau mày không vui nhắc nhở:

- Đừng chạy loạn cần thận ngã đấy.

Gilette hướng lão ba nhà mình cười cầu hoà, rồi từ tốn kéo ghế cho Minh Vân, đợi cô bé ngồi xuống, cô mới tự mình an vị.

- Không phải con muốn dậy sớm đâu, chẳng qua là có ai đó biết tin ba mẹ sắp đến đón nên phấn khích đến độ không ngủ được, nhào qua phòng con làm loạn thôi. - Gilette liếc Minh Vân trên chọc.

Khuôn mặt búp bê của ai đó đỏ lên với tốc độ mắt thường nhìn thấy được. Nhìn về mặt túng quẫn của Minh Vân, Gilette cười đến xấu xa. Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên, giải thoát cho cô bé. Minh Vân không chờ nổi thêm một giây nào, lao ngay ra ngoài cửa.

- Ba! Mẹ!

Cô bé mở tung cửa, nhào vào lòng ba mẹ mình. Trác Ninh và Juliette nhìn thấy con gái lao tới vội giang tay đón. Minh Vân hạnh phúc ôm chặt lấy hai người, gài thét âm ỉ:

- Con thật nhớ ba mẹ! Nhớ chết mất!!!

Juliette buồn cười nhìn con khi con nhảy loạn trong lòng mình, dịu dàng xoa đầu cô bé:

- Ngoan, ba mẹ cũng nhớ con lắm.

- Phải đấy, Hogwarts thế nào con yêu? - Trác Ninh cũng yêu chiều nhìn con gái.

Minh Vân chưa kịp trả lời thì chất giọng thanh thanh mang theo chút nhảm chán của một cô bé vang lên bên cạnh:

- Hình như con là được nhặt về thì phải? Chị gái thân yêu, không nhớ cô em này hả?

Minh Vân giật mình nhìn sang, nửa năm không gặp, Trác Vân đã thay đổi nhiều, suýt nữa cô bé không còn nhận ra em gái mình.

Ở cái tuổi 10, xấp xỉ 11, Trác Vân quả thật lớn rất nhanh, cô bé cao hơn nhiều so với lần cuối Minh Vân gặp cô. Trác Vân không quá giống chị mình, cô bé thừa hưởng nhiều nét đẹp phương Tây của mẹ hơn là phương Đông của cha như búp bê Minh Vân. Trác Vân có mái tóc ngắn cùn cùn màu nâu đen, mặc dù mang quả đầu không thua gì con trai nhưng nét dịu dàng, tinh nghịch trên gương mặt cô bé khiến cho không ai có thể nghi ngờ giới tính của Trác Vân. Thế nhưng trong sự tinh nghịch, năng động của cô bé ấy, Gilette lại cảm nhận được sự âm u vô cùng kì lạ.

Trác Vân nhận ra Gilette đang nhìn mình chăm chú, cô bé chuyển ánh mắt của mình về phía cô, ánh mắt ấy trong suốt vô cùng khiến cho Gilette cảm thấy bản thân mình đúng là hồ đồ rồi, đó rõ ràng là một cô bé nhỏ dễ thương, sao có thể xuất hiện cái gì mà sự âm u đè nén trong tâm hồn chứ. Hẳn là cô nhầm rồi.

Tuy nghĩ thế, nhưng không hiểu sao, trong lòng Gilette cứ cảm thấy nặng nề, bất an, như thế, một chuyện gì đó sắp sửa xảy ra...

- Chị, chị không nhận ra em luôn hả? - Giọng Trác Vân vang lên kéo Gilette ra khỏi mớ rối rắm trong lòng.

Minh Vân giật mình, kinh ngạc thốt lên:

- Em cắt tóc à?

- À, em mới cắt. Tại tóc dài quá vướng víu, đột trước nó còn nhúng cả vào mẩu vật của em. Sao vậy ạ? Không đẹp à chị?

Minh Vân nhào đến ôm chặt cô em gái, tay vò loạn tóc Trác Vân thành một mớ hỗn độn.

- Sao có thể chứ? Em dễ thương chết đi được!!!

Trác Ninh cùng Juliette nhìn hai cô con gái đầy âu yếm. Gilette mỉm cười, họ quả là một gia đình hạnh phúc, may mắn thay, hiện tại cô đã không còn như kiếp trước chỉ có thể nhìn ngắm những gia đình hoàn hảo lòng thầm ghen tị, cô bây giờ, cũng đã có một gia đình của riêng mình, có cha mẹ hết mực yêu thương.

- Trác Ninh, cậu đến rồi, sao đứng ngoài mãi vậy? Mau vào đi chứ. - Giọng Micheal vang lên sau lưng Gilette.

Miranda cũng theo chồng xuất hiện.

- Gilette, con đi lâu quá lm chúng ta lo đấy, sao không mời cô chú vào trong?

- A! Phải rồi, tại nhìn bạn ấy hạnh phúc quá con không nỡ phá hoại. - Nói rồi Gilette quay sang nhà họ Di. - Con chào cô chú, con là Gilette. Để mọi người đứng ngoài thật là thất lễ quá. Mời cô chú vào nhà chơi.

Trác Ninh nhìn cô mỉm cười gật đầu, tiến lên khoác vai Micheal:

- Con gái cậu lớn thật đấy. Tớ nhớ lần cuối tớ gặp con bé, nó còn bé tí.

Micheal bật cười:

- Cậu còn không để ý xem lần cuối cậu đến thăm tớ là từ tận bao giờ? Chắc phải cả thập kỷ rồi.

Trác Ninh bối rối cười:

- Tại dạo này tớ có nhiều thí nghiệm với dự án phải làm, tớ hầu như chẳng ra khỏi nhà, bạn đến nỗi con gái cũng không đi đón được. Mà chẳng phải tớ đã đến đây rồi sao?

Micheal và Trác Ninh vừa đi vừa vui vẻ bàn luận. Miranda cũng lôi kéo Juliette nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

- Con mau dẫn bạn và em đi chơi đi, lát nữa đến bữa trưa mẹ sẽ gọi. - Miranda trước khi cùng Juliette biến mất sau cánh cửa phòng bếp ngoái lại dặn dò.

Gilette giờ tay làm động tác tuân lệnh:

- Đã rõ thưa mẫu hậu đại nhân.

Nói rồi, Gilette quay sang phía Minh Vân và Trác Vân rủ rê:

- Bọn mình vào thư phòng chơi đi!

Trác Vân phụng phịu:

- Thư phòng chán ngắt, chẳng thú vị gì cả, em có thể tự mình đi thăm thú xung quanh không ạ?

Gilette do dự một chút rồi gật đầu:

- Em đi đi, nhưng mà phải cẩn thận đấy, đừng ra khỏi nhà.

- Dạ em biết rồi chị! - Trác Vân vui vẻ chạy đi bỏ lại Gilette cùng Minh Vân.

- Cậu không sợ nhà cậu tan hoang với nó hả? - Minh Vân lắc đầu ngao ngán.

Gilette bật cười kéo tay cô bé:

- Lo gì chứ? Cô bé còn nhỏ, lại còn dễ thương như thế, tớ có thể từ chối sao? Bọn mình mau đi thôi, đến thư phòng của ba mình chơi.

Minh Vân để mặc Gilette lôi kéo mình, mắt vẫn nhìn theo hướng Trác Vân rời đi, trong lòng dâng lên một nỗi bất an không tên. Miệng cô bé lẩm bẩm:

- Dễ thương gì chứ? Đó là cậu chưa thấy đáng sợ ác ma của nó thôi, nó mà quậy lên thì... Haizzz, hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

Trác Vân đi dọc hàng lang tầng cao nhất, từng chuỗi từng chuỗi những cây đèn gắn trên tường bật sáng theo từng bước chân nhảy nhót đầy vui vẻ của cô bé. Bất chợt cô bé dừng lại, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Đó không phải là...?

Cô bé giờ tay lên kéo nhẹ cây đèn. Hàng loạt âm thanh máy móc kì lạ vang lên đằng sau bức tường, cuối cùng, bức tường tách ra, để lộ đường hầm sâu hun hút phía sau.

- Quả nhiên là thế. - Trác Vân mỉm cười đắc thắng.

Cô bé tò mò nhìn mật thất, rồi lại nhìn xung quanh, cuối cùng không nhịn được bước vào.

Bức tường rầm rầm khép lại sau lưng cô bé tựa như chặn đứt đường lui cuối cùng.

Trác Vân nuốt nước bọt, có chút hồi hận. Cô bé nhìn xung quanh cuối cùng rút từ trong túi ra một chiếc đèn pin, chậm rãi tiến bước.

Trác Vân cẩn thận nhìn dưới chân, những chỗ có vẻ là cơ quan cô bé đều tránh đi. Không ngờ chạy trời không khỏi nắng, Trác Vân vịn tay vào một viên gạch trên tường khiến nó lún sâu xuống, cô bé lập tức nhận ra điểm không đúng, vội vàng tránh đi ai ngờ, bùa chú Cắt Sâu Mãi Mãi đã nhanh như chớp xẹt qua tay cô bé, khiến nó toé máu. Trác Vân giật mình nghiêng chặt rằng dòng nước mắt đang trực trào ra. Cô bé bắt đầu cảm thấy sợ hãi và hồi hận, đáng ra cô bé không nên tò mò như thế. Nhưng mà ai mà ngờ được trong nhà cô chú Gray lại có thứ kinh khủng như thế này cơ chứ!

Trác Vân run rẩy đưa tay bịt chặt vết thương đang chảy máu, ngồi bệt xuống. Chẳng lẽ cô bé sẽ phải bỏ mạng ở đây sao? Ba mẹ có thể tìm ra cô bé chứ?

Nghĩ đến viễn cảnh chết chóc, cơ thể Trác Vân càng run dữ dội. Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ trong sâu thẳm tâm trí cô bé, kéo cô bé ra khỏi nỗi sợ hãi. Trác Vân chậm rãi đứng lên, tiếp tục tiến bước một cách mơ mơ hồ hồ, cô bé thần kì tránh thoát khỏi mọi cơ quan, cuối cùng, cô bé đến trước một cánh cửa với đầy những bánh răng kì lạ. Bánh răng gỉ sét, có vẻ đã rất lâu không được đụng tới. Trác Vân nhìn nó đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng, cô bé lấy từ trong túi của mình ra một vào dụng cụ kì quái, loay hoay với đồng bánh răng một hồi. Các bánh răng chợt như bùng sống lại, từ từ chuyển động, và cánh cửa nặng nề mở ra, hé lộ căn phòng phía sâu.

Sự phấn khích đã hoàn toàn lấn át nỗi sợ. Trác Vân như si như say tiến đến cái bục cao nhất được đặt chính giữa căn phòng. Trên cái bục ấy, thế mà lại trống rỗng, không có gì ngoài một ổ khoá và hàng ta hoa văn cổ xưa kì lạ.

Trác Vân ngần ngừ nhìn cái bục, trong lòng tức giận vô cùng, cô bé tiếp tục lấy từ trong túi ra một thứ gì đó nhỏ cơ một cái khay áo. Cô bé lẩm bầm:

- Ta không tin không lấy được người!

Trác Vân đặt cái vật đó lên giữa bục, nhấn một cái rồi lui ra xa vài bước. Mấy giây sau, một vụ nổ nhỏ xảy ra, đánh bay cái bục để lộ ra một chiếc hộp gỗ được điêu khắc tinh xảo bên trong.

Trác Vân tiến lên, phấn khích mở chiếc hộp, bên trong nó, là một chiếc vương miện long lẫy vô cùng nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác ảm đạm không tên.

Chiếc vương miện Ravenclaw!

Trác Vân say mê vuốt ve chiếc vương miện, lẩm bầm:

- Thật đẹp quá!

Trong đầu cô bé vang lên một giọng nói không tên thôi thúc cô bé cầm nó đi. Giữa Trác Vân và chiếc vương miện tựa như có liên hệ gì đó. Cô bé không do dự cất chiếc vương miện vào túi rồi rời đi.

Ở trong phòng Gillette, cuốn nhật ký của Tom chợt rung lên bần bật...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter] Đại Xà Vương Đáng Yêu Đang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.